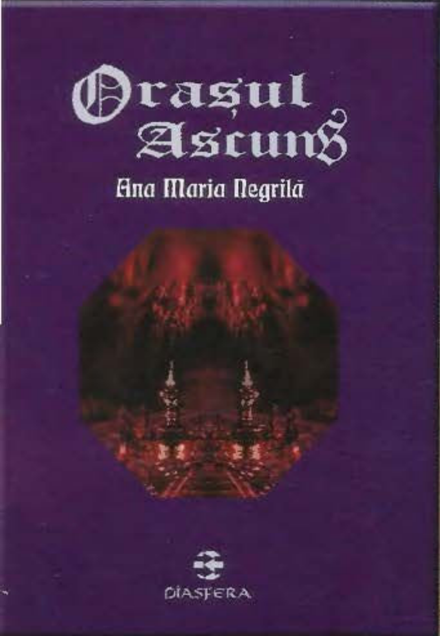
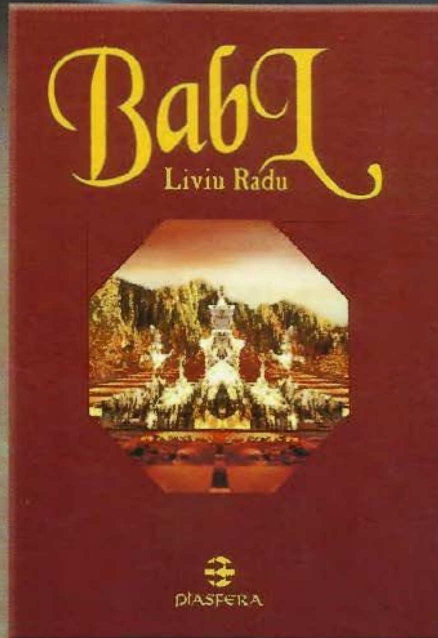
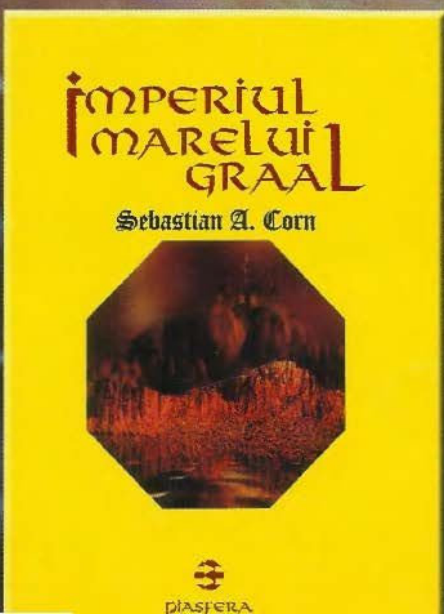
3 cărți fantastice:

Orașul ascuns
Ana-Maria Negrilă

Babl
Liviu Radu

Imperiul Marelui Graal
Sebastian A. Corn

Premiul Convenției Europene de Science Fiction

anticipația

Colecția Povestiri Științifico - Fantastice

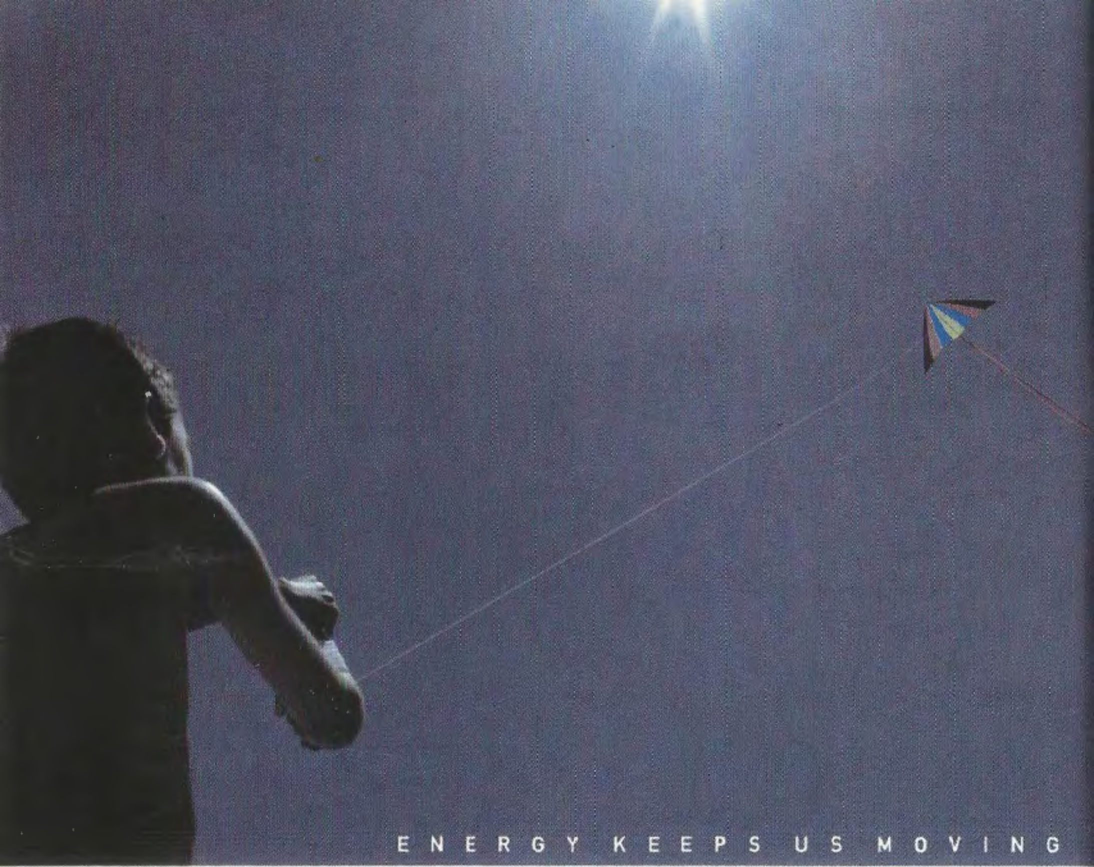
68 pagini • 30.000 lei

dănuț ungureanu
roberto quaglia
vladimir averbuch
marius alecu
liviu surugiu

florin munteanu
florin pîtea
ștefan ghidoveanu

robert sheckley
568 Planeta ieftină

E N E R G Y   K E E P S   U S   M O V I N G

ANTICIPAȚIA 568

Florin Munteanu:	*Seti&C*	5
Traian Bădulescu:	*Atlantykron locul unde se proiectează viitorul*	8
Daniela Mironov:	*Despre SF, Sheckley și Watson*	11
Liviu Surugiu:	*Adevărul despre Woopy*	12
Marius Alecu:	*Asfaltropia florilor răului*	16
Tiberiu Mihai:	*Șoimii oglindă*	18
Vladimir Averbuch:	*Țara lui Mach*	22
Dan Manciulea:	*Călușarii*	32
Dănuț Ungureanu:	*Malawi, cu capitala la Zomba*	38
Robert Sheckley:	*Planeta ieftină*	48
Florin Pîtea:	*Patterns de Pat Cadigan*	58
Costi Pană:	*Alex și Andra*	60
	Videomania	62
Adrian Bănuță:	*Reamintindu-ne de Carmen Cozea*	63
Ștefan Ghidoveanu:	*Despre caracterul scriitorului de SF*	64
rododendron:	*Aici se dezintegrează*	66

ANTICIPAȚIA - revistă editată de Fundația SocRaTeE, președinte Alexandru Mironov
Adresa: Calea Victoriei 155, bl D1, Sc 2, Ap 55, Sector 1, București Telefon: 021-231.06.58 / 231.10.02
www.anticipatia.ro *ISSN 1220-8620*
Anticipația # Alter Ego # Psihologia # Știință și Tehnică

florin munteanu

SETI&C PRILEJ DE MIND BUILDING

Iată că și ediția din 2004 a **Academiei de Știință Prospectivă și Viitorologie ATLANTYKRON** s-a încheiat. A fost, cel puțin pentru mine, cea mai reușită ediție, cea mai dinamică și la care au participat cu adevărat mulți doritori de cunoaștere. Poate cea mai interesantă particularitate a anului 2004 a fost dinamica vârstelor: de la 9 luni la vârsta mea, mulți copii sub 8 ani care au bântuit printre ateliere simțind că ceva important se întâmplă, simțind bucuria de a participa alături ce cei mari fără să fie dați la o parte. A fost atmosfera unei comunități adevărate care vine acolo pentru că merită, pentru că... se întâmplă lucruri!

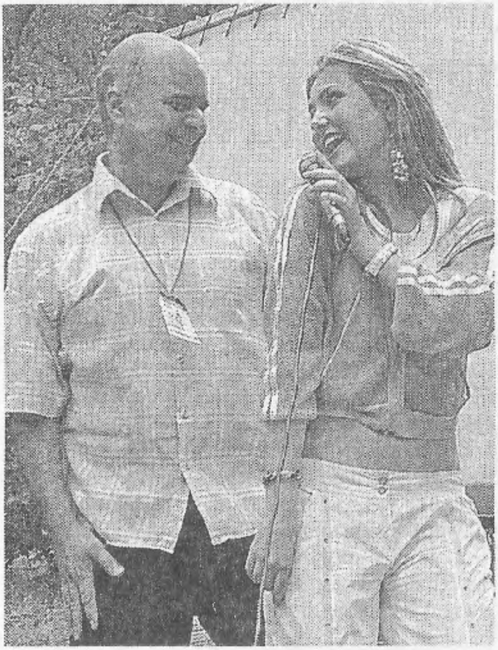
Centrul de Studii Complexe a reușit cu acest prilej să lanseze, cu șanse de dezvoltare, un program ambițios, denumit generic **SETI&C**, **(SETI și Complexitatea)**. Un program despre care am tot vorbit în 2000, în 2001 și 2002, la școlile de vară Fractal și Atlantykron. Nivelul de cunoștințe al participanților de anul acesta a permis ca intenția formulată acum câțiva ani să prindă contur. În această căutare de reformulare a modului în care omenirea este implicată în căutarea inteligenței extraterestre (SETI) am pornit de la câteva observații.

O simplă căutare pe Internet a cuvântului SETI generează un raport conținând peste **2.500.000 de titluri**. O sumă impresionantă de pagini web care atestă interesul lumii față de acest subiect. Sunt implicate universități importante precum Harward, Cambrige, Berkley sau instituții guvernamentale (NASA) și asociații de pasionați din lumea întreagă. Un efort deosebit, internațional și interdisciplinar al unor profesioniști pasionați, început prin anii 1950, dar care nu a dus nici până azi la un rezultat palpabil. Importanța subiectului este evidentă și evidențiată și de sprijinul financiar permanent acordat celor ce reușesc să se organizeze într-un grup coerent de studiu și să prezinte un program de cercetare fezabil. Un exemplu este și ultimul anunț de finanțare identificat pe Internet.

Astfel, co-fondatorul firmei Microsoft, Paul Allen, a donat programului SETI 13,5 milioane de dolari, o sumă considerată mică în raport cu amploarea unui asemenea proiect ambițios (Search for Extraterrestrial Life). Este adevărat că pentru asemenea proiecte ce par inutile sau în cel mai rău caz utopice se găsesc greu bani. Dar până în prezent doar acest gen de activități de cercetare sunt considerate a fi o șansă de a afla dacă suntem sau nu singuri în Univers.

A FI CREATIV
presupune să ieși din când în când din șabloane, să ai o atitudine activă, ingeniozitate și să cauți permanent să faci lucruri noi care să te reprezinte!
A FI COMPETITIV
presupune să stăpânești cunoștințe de ultimă oră, metamorfozate prin experiența personală în cunoaștere!
A FI RECUNOSCUT
ca partener și tratat ca atare într-o societate ce se globalizează exponențial presupune să fii în rezonanță cu mersul istoriei, să faci parte din cei ce construiesc ziua de mâine.
Nu uita: Viitorul nu vine, Viitorul nu așteaptă,
VIITORUL SE CLĂDEȘTE!
Fii atent:
AZI, supraviețuirea înseamnă a avea BANI!
MÂINE, supraviețuirea va însemna CUNOAȘTERE!

Postulatul Munteanu: există ceva complexitate în muzică.

Analizând volumul mare de muncă depusă, timpul lung scurs deja de la lansarea programului SETI în lume (1950) ne punem pe drept cuvânt întrebarea: **Care ar putea fi cauza lipsei de rezultate? Suntem oare singurele ființe inteligente din Univers? Dar, suntem oare pregătiți conceptual pentru a căuta cu șanse de succes semenii într-u rațiune? Este paradigma actuală capabilă să ne furnizeze metodologia, tehnica și tehnologia necesară pentru ca întrebarea - *suntem singuri în Univers?* - să capete un răspuns științific și nu doar speculativ? Și în acest context, poate știința Complexității să contribuie la reformularea unor aspecte legate de spațiu, timp, informație, comunicare etc. și prin aceasta la creșterea șanselor de a da un răspuns științific întrebării: Suntem oare singurele ființe inteligente?**

Să nu uităm că noua paradigmă, bazată pe o abordare neliniară a fenomenelor din Natură despre care am tot vorbit de vreo 20 de ani, este capabilă să extindă și să reformuleze modalitățile și tehnicile de investigare a Naturii. Se vorbește tot mai des de o Societate bazată pe Cunoaștere ce se structurează sub ochii noștri, sub presiunea și facilitățile oferite de Tehnologiile Informaționale și Comunicații dar se trece de cele mai multe ori peste faptul că această societate bazată pe cunoaștere este formată din indivizi capabili să opereze cu singularități, să înțeleagă și să utilizeze pe scară largă concepte legate de aspectele fractale ale obiectelor naturale, de particularitățile fluctuațiilor haotice, de fenomenele de auto-organizare și multe altele, ce alcătuiesc în ansamblul lor noul tablou științific al Lumii - paradigma Complexității. Pentru a deveni parte din această societate a viitorului este necesară deci o upgradare conceptuală, un salt de la ...DOS la WINDOWS XP să zicem...

Școala nu este pregătită să asigure acest salt prin metode clasice, prin programe școlare. Dinamica extremă a însăși dezvoltării acestui domeniu: Știința Complexității, face ca să se definească ca necesitate un Învățământ Continuu. Pentru ca acest efort de acumulare de cunoștințe să nu fie traumatic, să poată fi depus pe durata unei vieți, este necesară "inventarea" unei noi tehnologii didactice, bazată ea însăși pe o nouă știință, cea a cogniției. O asemenea încercare, de succes cred eu este și Academia de Vară Atlantykron, unde participanții primesc, într-un cadru natural de excepție, în mijlocul unei școli fără ziduri, o doză mare de noutate și informații, din care se pot "hrăni" apoi un an întreg - asta dacă iau "jocul" nostru în serios. Așa s-a întâmplat și de data asta, în 2004, când participanții la atelierul de Știința Complexității au primit un CD conținând prelegerile, documentația și mai ales link-urile la principalele situri din lume, aferente tematicii discutate. Cine a înțeles cu adevărat ce a primit are ce face o viață întreagă!

Prezentările și discuțiile avute au reușit, zic eu, să atragă atenția tinerilor participanți asupra faptului că dezvoltarea științifică explozivă la care asistăm azi sugerează că **Noul** apare la granița dintre domenii și mai puțin prin adâncirea studiului într-un anume domeniu, oricât ar fi el la modă și bine plătit. Altfel spus, ne aflăm într-o etapă de sinteză, de agregare a cunoștin-țelor din diferite domenii într-o metadisciplină capabilă să reașeze cantitatea imensă de informație existentă azi într-o formă pe care mintea să o poată cuprinde și utiliza.

Spunem deci că fiecare domeniu în parte este azi foarte bine structurat și cunoscut. Abordările noi, disciplinele noi apar din nevoia de a înțelege cuplajele până nu de mult neglijate între fenomenele Naturii. Disciplinele ce s-au constituit și dezvoltat separat se întâlnesc și

generează, prin interferențe, noi direcții de studiu, mai cuprinzătoare. Iată câteva din acestea:

Astrobiologia - știință interdisciplinară ce urmărește să răspundă în manieră științifică la întrebările: Cum apare și se dezvoltă Viața? Există viață și în altă parte de univers? Care este viitorul Vieții pe pământ?

Astrogeofizica - știință ce studiază cuplajul geodinamică și astrofizică, identificând proprietăți ale crustei terestre, care sunt dependente de interferența dintre surse terestre și surse cosmice, în special din sistemul solar.

Bioelectronica - combinație între viu și neviu, între structuri bazate pe carbon și cele pe siliciu.

Exemplele ar putea continua iar numărul acestor combinații fertile pentru cunoaștere va crește în viitor. În majoritatea cazurilor însă, se poate identifica schimbarea modului de abordare a fenomenelor din Natură, o tranziție de la o abordare lineară, cauzală, la una neliniară, mai rafinată. Ori tocmai în această direcție se orientează și ajutorul nostru, al celor din **Centrul pentru Studii Complexe.** Ajutor acordat cu mare bucurie celor care doresc să exploreze noi limite, noi granițe. Dorința lor este justificată, dar pentru a avea și putința înfăptuirii, trebuiesc noi cunoștințe. Prin activitățile noastre credem că oferim șanse egale celor ce ne iau în serios cu cei ce pornesc să exploreze necunoscutul la NASA, Harvard, Princetown.

Primul pas s-a făcut. Sunt câteva zeci de viitori "nexialiști" care au primit certificatul CSC de participare la un prim curs introductiv dedicat Bazelor Științei Complexității. Pentru a continua, CSC a structurat și un spațiu virtual de lucru, un portal dedicat activităților din timpul anului, astfel ca ceea ce se întâmplă pe insulă să se extindă și în timpul anului. Cei ce doresc să ni se alăture, sunt invitați pe portalul **www.complexity.rov.ro.** Este un portal dedicat pasionaților din orice domeniu al Științei și Culturii care doresc să co-evolueze odată cu structurarea și rafinarea unui nou mod de a căuta Inteligențe Extraterestre. Vă așteptăm!

ATLANTYKRON - LOCUL UNDE SE PROIECTEAZĂ VIITORUL

Academia Atlantykron (6-15.august 2004) s-a desfășurat sub auspiciile Comisiei Naționale a României pentru UNESCO, fiind organizată de către Autoritatea Națională pentru Tineret și Agenția Națională pentru Sprijinirea Inițiativelor Tinerilor (ANSIT), împreună cu World Genesis Foundation - SUA, Centrul pentru Studii Complexe, Fundația SocRaTeE, Societatea Științifică CYGNUS.

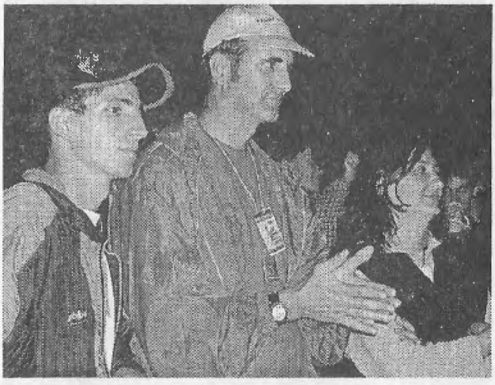
Timp de 10 zile, peste 200 de tineri din România și Republica Moldova, au participat la numeroase cursuri și ateliere. Am să vă spun succint câte ceva despre ele.

ATELIERUL DE ȘTIINȚA COMPLEXITĂȚII

A fost coordonat de profesorul Florin Munteanu și s-a axat ***(vezi articolul de la pagina 4)*** pe Programul "SETI & Complexity".

ATELIERUL DE JURNALISM ȘI MULTIMEDIA

Coordonat de profesorul Aurel Cărășel și de jurnalistul Traian Bădulescu, a insistat, în egală măsură, atât pe partea teoretică, cât și pe cea practică și s-a axat pe teme ca "Jurnalism și ecologie în secolul XXI - tendințe și direcții de dezvoltare", "Profesia de jurnalist în societatea post-computerizată"; "Ecologia, cibernetica și circulația informației de actualitate". La final, dezbaterile, care au fost adunate la un loc și redactate corespunzător, vor fi publicate în revista VOCEA T din Craiova.

Din ciclul ai noștri ca brazii:

SECȚIUNEA DE SCIENCE FICTION

(parte a Atelierului de Jurnalism)

Lucian Oancea, din Galați, a inițiat un șir de dezbateri despre sf-ul românesc numite "Păturica rotundă". Zi de zi, au participat 20-25 de SF-iști, care au discutat pe teme ca "publicațiile și piața de SF din România", "mașina timpului", "traducerile de SF în România" etc.

Deși Robert Sheckley n-a mai putut ajunge pe insulă, de la Convenția Europeană de SF (Eurocon) de la Plovdiv au venit și au oferit amănunte Roberto Quaglia și Massimo Morando, împreună cu doi letoni (editorul Imants Belogrivs și un tânăr scriitor), însoți și de Dragoș Fofircă - singurul participant român la această manifestare.

ATELIERUL DE ROBOTICĂ ȘI INTELIGENȚĂ ARTIFICIALĂ

Pregătit și prezentat de către Societatea Științifică Cygnus - Centru UNESCO (coordonatorul Departamentului de Popularizare a Științei - Dan Milici) în colaborare cu Centrul pentru Studii Complexe București. Atelierul și-a propus inițierea tinerilor în proiectarea, realizarea și testarea unor miniroboți destinați unor aplicații simple. Temele din acest an au avut ca element comun energiile neconvenționale. Au fost studiate sisteme de propulsie ce au la bază energia neconvențională, senzorii de radiație luminoasă și de temperatură, sisteme de orientare după flux energetic etc.

ATELIERUL DE ASTRONOMIE ȘI ASTROFIZICĂ

Atelierul și-a propus prezentarea unor metode experimentale și de observație a boltei cerești, formarea unor deprinderi referitoare la citirea, analiza și interpretarea hărților cerești, familiarizarea participanților cu modul de utilizare a instrumentelor astronomice (binoclu, luneta, telescop etc.). Telescopul amplasat pe insulă a atras mulți participanți ai Academiei de Vară ce au dorit să ia contact, la un anumit nivel, cu problemele dezbătute în cadrul acestui atelier. Lectori: Drd. fiz. Cristian Pârghie (coordonator), mat. Daniela Niță.

ATELIERUL DE ECOLOGIE

Coordonat de profesorul Viorel Lazăr, acest atelier i-a conștientizat pe participanți că activitățile pe Insula Atlantykron trebuie să se desfășoare în plină siguranță, într-o zonă curată, fără deșeuri (în special menajere), care să pună în pericol sănătatea locuitorilor insulari.

ATELIERUL DE SPORT

Asociația Română pentru Sport și Cultură (ARSC) din București, condusă de Mihnea Muraru Mândrea, a organizat concursul Zilele Aventurii, devenit deja tradiție pe insulă. Au fost create probe care să testeze logica, creativitatea, lucrul manual, memoria, dexteritatea, precizia sau forța participanților.

ATELIERUL DE ARTE VIZUALE.

Au existat două secțiuni: Atelierul de tehnici artistice neconvenționale și modalități de lucru (atelier coordonat de către pictorul Aurel Manole) și Atelierul de inițiere în grafică asistata de computer (atelier pregătit și prezentat de către Societatea Științifică Cygnus - centru UNESCO). Primul atelier și-a propus deprinderea tinerilor cu tehnicile de lucru ale picturii în acuarelă și ale graficii. Cel de-al doilea a urmărit inițerea tinerilor în grafica 2D și 3D.

Succes peste așteptări: Cursul despre masajul facial a fost lider.

ATELIERUL DE PUBLICITATE

Cursul a fost coordonat de Valentin Ionescu, grafician și designer din București. În urma acestui atelier au fost realizate, în premieră, un steag al Academiei Atlantykron (care va fi schimbat în fiecare an) și un slogan pentru această manifestare.

ATELIERUL DE DEZVOLTARE PERSONALĂ

O altă premieră pe Atlantykron. Anul acesta au fost propuse câteva module experimentale. Coordonat de Traian Bădulescu, atelierul i-a avut ca invitați speciali pe Cristian Cârstoiu (directorul editurii Amaltea), Cătălin Pavel (directorul editurii Pavcon) și Dragoș Fofircă (Comisia Europeană). Printre temele abordate: „Leadership în Star Trek", „Dune: Dincolo de SF. Mesaje motivaționale", „Inteligența financiară" și „Cadranele BANI – PUTERE – VALOARE – PRESTIGIU"

PREMIILE ATLANTYKRON 2004

Marele premiu
IOANA EPURE (Cernavodă)
pentru cel mai activ participant:

Arte Vizuale
Corina Angheluță (București)

Astronomie
Premiul I
Bogdan Bănărescu (Suceava)
Premiul II
Marian Andrieș (Suceava)
Premiul III
Anda Atanasiu (Suceava)

Ecologie
Ingrid Vreja șii Claudiu Petria (Râmnicu-Vâlcea)

Robotică
Premiul I
Sorin Trascu (Suceava)
Premiul II
Bogdan Drăgoiu (Suceava)
Premiul III
Daniel Daicu (Suceava)

Jurnalism și multimedia
Premiul I
Liviu David (Constanța)
Premiul II
Cristian Cărășel (Craiova)
Nicole Vasilcovschi (Suceava)
Premiul II pentru realizarea cronicii în imagini „Kalvarul”:
George Popescu (Craiova),
Octavian Mitrică (Craiova),
Valentin Ionescu (București)
Premiul III
Andreea Balaci (Craiova)

Science Fiction
Premiul III
concursul de proză „Una pe zi”
Cristian Panfilov (Cernavodă)
Premiul I
concursul de proză cu lucrări aduse de acasă
Ioana Epure (Cernavodă)

Premiul pentru inițiativă (crearea „Păturicii rotunde” și sprijinul oferit de „Anticariatul ascuns”)
Lucian Oancea (Galați)

Jocurile originale:
Cele mai ravnite premii.

PE SCURT

Atlantykron 2005

Academia “Atlantykron” va fi dedicată Anului *“Jules Verne”*. Printre invitații de onoare se vor număra Ion Hobana și, posibil, scriitorul britanic Ian Watson, care și-a exprimat dorința de a experimenta “vraja” insulei Atlanty-kron (se spune că oricine bea o gură de apă din Dunărea de la Capidava nu are liniște până când nu se reîntoarce acolo). Una din temele anului 2005 va fi *“Căpitan la 15 ani”*. Vor fi invitați tineri care au această vârstă, din România precum și din alte țări europene. De asemenea, 2005 va fi anul în care programul SETI&C, pregătit prin telemuncă în cadrul portalului dedicat și întreținut de Centrul pentru Studii Complexe, va fi lansat către comunitatea Europeană ca program inițiat de România în cadrul activităților “Știința și Societatea” din Programul Cadru 6 al Uniunii Europene *(www.cordis.lu)*, respectiv în cadrul programului european Hands on Science.

EVENIMENTE

Prezența pe insulă a unor personalități a permis abordarea unor tematici deosebite, a prilejuit un intens schimb de opinii pe marginea subiectelor abordate precum: Societatea bazată pe Cunoaștere și evoluția pieței locurilor de muncă, Noi tendințe în politica globalizării, Tehnologia sub lupă: progres sau distrugere?, Evenimente UNESCO.

S-au remarcat două momente importante, unul susținut de Alexandru Mironov, Wilhelm Frey, Florin Munteanu și Sorin Repanovici, dedicat creionării metatendințelor socio-economice induse de dezvoltarea fără precedent a Științei și tehnologiei și unul susținut de Cornelia Munteanu, care a evocat Ziua Internațională a Tineretului (12 august), prezentând mesajul Directorului General UNESCO, domnul Koikiro Matsuura, ce relevă importanța acordată de UNESCO acestui eveniment. La propunerea expertului pentru Programe Transversale al UNESCO, activitățile din ziua de 12 august au fost dedicate Zilei Internaționale a Tineretului. În acest context s-a încadrat și concertul susținut de Alina Sorescu.

DESPRE SF, SHECKLEY ŞI WATSON

– Roberto, eşti din nou pe insulă. Vii de 12 ani, nu-i aşa?

– Da, acesta este al doisprezecelea an în care vin. E o parte importantă din viaţa mea. Într-un an am încercat să stau departe, pentru că a trebuit să merg la o altă convenţie, dar tot anul mi-a fost dor de ea. Se pare că nu mă mai pot opri să vin aici.

– Eşti foarte ocupat pe Atlantykron?

– Sunt ocupat să nu fac nimic şi să mă relaxez. Nu vreau să sufăr cât timp stau pe Atlantykron. Şi de vreme ce, ocazional, sunt o persoană foarte leneşă, mă folosesc de această ocazie ca să mă relaxez cât mai bine.

– Vii direct de la Convenţia Europeană de Science Fiction, care a avut loc în Bulgaria. A fost diferită faţă de cea din 2000, de pe Atlantykron?

– Da... Aceea s-a desfăşurat pe o insulă, în timp ce aceasta a avut loc în al doilea oraş ca mărime al Bulgariei, Plovdiv. Cred că a fost o convenţie foarte reuşită, au fost prezente 17 ţări şi aproximativ 200 de participanţi. Au fost prezenţi ***Robert Sheckley*** şi ***Ian Watson***, scriitori care au foarte mult credit în lumea science fiction.

– Robert Sheckley ar fi trebuit să te însoţească pe insulă, nu-i aşa?

– Da, mi-ar fi plăcut să îl aduc aici. Pe de altă parte, e destul de în vârstă, are 76 de ani. Deja străbătuserăm cu maşina drumul de la Genova, prin Franţa, Germania, Ungaria, România, apoi Bulgaria. A vrut să ia avionul spre casă, pentru că era prea obosit.

– Dar anul viitor?

- E greu de spus, pentru că are multe proiecte pe termen scurt, aşa că nu poate şti cu un an înainte. Ian Watson, da, probabil că va veni. Era foarte curios de ce vin pe insulă în fiecare an. Prima dată când i-am propus, a spus ***„nu, nu, ce să fac pe o insulă pustie în mijlocul Dunării?"***. Atunci i-am replicat: ***„Nu te întrebi de ce eu mă întorc an de an în acel loc?"***. A zis imediat că vine şi el anul viitor.

– Grozav! Ce fel de persoane sunt cei doi scriitori?

– Sunt complet diferiţi. Indivizi unici fiecare în felul său. Robert Sheckley este foarte rezervat, nu vorbeşte mult, nu-i place să stea de vorbă cu mai multe persoane deodată. Nici nu se simte bine oriunde şi interpretează la nesfârşit toate aspectele vieţii. Nu e o persoană comodă, dar este cu siguranţă una fascinantă.

Ian Watson este cu totul altfel. E foarte sociabil, îi place compania, vorbeşte mult şi se comportă cel mai adesea nebuneşte, desigur, într-un sens pozitiv. Poate lăsa impresia că e nebun de legat. Ceea ce eu cred că este o mare calitate...

– Atunci e cu adevărat potrivit meseriei de scriitor SF!

– Cred că reprezină arhetipul scriitorului SF. Este una dintre cele mai incredibile persoane pe care le-am întâlnit vreodată în lumea SF-ului. Dacă ai acelaşi gen de personalitate şi te întâlneşti cu el, se produce o reacţie în lanţ suprarealistă, care generează cele mai bizare situaţii. După o vreme, nimeni nu mai înţelege despre ce vorbim. Nici măcar noi!

– Care este viitorul mişcării SF?

– E un mare mister

– Dar există un viitor?

– E o întrebare periculoasă! Eu sunt o persoană optimistă şi cred că întotdeauna va exista un anumit procent de persoane interesate să citească sau să scrie cărţi SF. Pentru că acestea sunt adevăratul suflet al mişcării SF. Filmele reprezintă o versiune banalizată a acestei activităţi a oamenilor. Cred că filmele devin tot mai bune, dar nu poţi face comparaţie între argumentaţia şi extrapolarea unei cărţi, faţă de un film. Cărţile sunt adevărata expresie a imaginaţiei umane. Vreau să fiu optimist şi să sper că întotdeauna va exista un număr de oameni interesaţi de literatură. Nu e vorba de cifre mari. Cifrele mari sunt pentru filme, variante simpliste, neapărat cu multe explozii.

liviu surugiu

ADEVĂRUL DESPRE WOOPY

Premiul Pozitronic '95, secțiunea horror
A participat și la "Ultimul concurs al anului '95" (J.S.F. nr. 118 Anul IV 1-8 mai)

Nabi are șase ani și aș putea spune că nu e genul care se teme de umbra lui.

- Tati, eu n-am umbră mereu.

- E normal, când întunericul...

- Nu cred că e bine să stai mult fără umbră.

- E normal, zic eu din nou, de aceea e bine să ieșim zilnic la soare...

- Dar eclipsa? Când ne acoperă umbra Lunii?

- Ce e cu ea?

- Am citit că o astfel de umbră a schimbat soarta unei revolte a sclavilor în Egiptul Antic - și astfel Ultima Dinastie Ramses a căzut.

- Sigur... ai dreptate.

- Umbra Lunii a fost importantă. Dar noaptea?

- Noaptea?!

- Ce e ea?

- Vezi, când Pământul se învârtește, uite-așa, față de Soare...

- Am citit că noaptea e umbra planetei proiectată pe cer.

- Exact! Aprob eu suflând din greu. Altceva? Ce te mai interesează?

- Soarele de ce n-are umbră?

- De ce n-are? Ha-ha! mă reped, în sfârșit. Într-adevăr, Nabi, iată pe cineva care n-are!

- Dar petele solare?

- Cum?!

- Tati, eu am avut un vis urât, se făcea că Soarele avea o umbră hidoasă și ea alerga pe pământ, mereu, înaintea lui...

După amiază povestea continuă.

- Nabi, renunță, umbra e ceva normal și constant... Nimic altceva! Fiecare obiect, fiecare om are umbra lui și nicidecum a altuia!

- Atunci de ce săptămâna trecută când am fost la circ, un nene a făcut din mâini umbre pentru șoareci și pisici și câini, umbre de fluturi și păsări și vampiri?

- Deh!

Cred că dacă aveam doi copii era mai ușor; ar fi discutat toată ziua între ei.

- Așa cum am spus, umbra urmează fidel forma corpului ori, dacă forma se schimbă...

- Dar forma mâinii era tot de mână, tati, numai poziția se schimba!

- Ei, atunci poziția e importantă!

- Adică eu, dacă iau o poziție corespunzătoare, pot avea o umbră de dinozaur.

- E posibil.

- Dar dacă am umbra lui, nu-l pot avea și pe el?

Am râs.

- Mai întâi, desprinde-ți umbra aia de dinozaur de corpul tău mititel și frumos și dup-aia mai vorbim!

A doua zi Nabi mă cheamă în camera lui.

- Te anunț că azi nu am timp de joacă..., încep eu, sfârșind cu gura căscată.

Nabi stă pe oglinda pusă în mijlocul covorului cu veioza înclinată în jos, spre picioare. Simulează că merge și abia acum văd umbra reflectată pe peretele opus, singură și independentă.

- Uauu!... răcnește cocoșându-se și luând forma unei bestii antedeluviene.

Ar putea fi foarte bine umbra unui stegosaur sau un triceratops.

- Ingenios, îngaim, să-mi dai și mie să citesc de unde te-ai inspirat.

- De nicărieri, face Nabi, fără importanță. Dar, tati, ieri mi-ai promis că, dacă îți demonstrez asta, mai îmi răspunzi la câteva întrebări.

- Desigur, oftez și mă așez distrus. Dă-i drumul!

- Tati, a trebuit să stau altfel, ca să obțin umbra aia. N-aș putea să o am comportându-mă normal.

- Comportându-te nor... tu?! fac, neîncrezător. N-am idee...

- Totuși, ar fi ceva..., se apleacă Nabi luând un ghem de fire electrice cu întrerupătoare. Unu! rosti el apăsat și o altă veioză se aprinde lângă prima.

Umbra se dublează.

- Doi! și altă rază apare dintr-o parte.

Aproape un sfert din capodoperă e tăiat.

- Trei! apasă Nabi alt întrerupător și ultimul bec, aproape opus primelor două, "ciopli" binișor din restul umbrei.

Cu adevărat e acum a unui tyrano-rex.

- Ei, ce zici? fuse tot ce mai rosti fiul meu după, probabil, ore întregi de calcule și aranjamente.

- De unde naiba ai luat toate veiozele astea?

✍✍✍

Există sculptori în piatră ori în lemn, în metal chiar, am înțeles. N-am spus nimănui însă că fiul meu sculptează în umbră.

- Tati, intră aici! mă răpește Nabi cum ajung acasă.

De data asta pătrund cu multă precauție în "laborator".

- Urcă-te pe oglindă! aud de la pupitru, mai la stânga, așa, nu mișca!

Apoi stinge becul.

- Să închizi ochii, tati, că voi aprinde mai multe becuri. În plus, durează câteva clipe corectura.

Când îi deschid, pe ecranul de proiecție nu e

nimic altceva decât umbra mea.

- Ei? face Nabi.

- Ei? îl îngân. Nu văd nimic deosebit. Pot să mă mişc?

- Desigur, tati...

De surpriză, cred, mi s-a sucit gâtul; sau am făcut o întindere la muşchii sternocleidomastoidieni. Totuşi, continui să-mi bălăngăn mâna dreaptă - fără nici un rezultat pe ecran.

- E "tăiată", mă lămureşte fiul meu. Toată umbra asta am reconstituit-o după capul tău.

- După capul meu...?!

- Adică, întâi am aranjat să nu-ţi apară acolo decât umbra lui - convergenţă. Apoi am mărit-o şi modelat-o pe aceasta dându-i forma întregului corp - divergenţă...

- Thooom? Ce faceţi acolo? am auzit un târşâit şi aproape imediat corpul voluminos al nevesti-mi apare în prag.

- Vino, mamă, şi aşează-te aici! a luat-o Nabi de mână.

Ea ne privea pe amândoi uimită, dar ce fericită a fost când şi-a văzut umbra pe perete! Nabi stinsese câteva becuri şi le modificase

unghiurile la celelalte; deştept copil... şi ce gust! Nici înainte de naşterea lui, maică-sa nu arătase aşa!

- Minunat! ţipă ea pipăindu-şi talia subţire, şoldurile sexy şi pieptul bombat.

Dar în realitate e vai de capul ei.

După ce mâncăm, reîncepe calvarul.

- Tati, am desprins umbra, acum mă ajuţi să fac corpuri după chipul şi asemănarea ei?

Mă înec cu scobitoarea.

- După chipul şi asemă... nu vorbi prostii!

- Tati, după conturul ei!

Mi-au sărit pandaliile.

- Şi din ce mă rog o să faci corpurile? Din plastilină?... Ia vezi-ţi de trotinetele tale!

Sărisem peste cal aşa că am mai înmuiat-o niţel.

- Cum să faci tu alt corp din umbra corpului tău?! Spune, Nabi!

De fapt, mi-era teamă c-o s-o spună.

Din fericire a "spus" abia a doua zi.

- Umbra este câmpul de forţă care compensează de o parte a unui corp lumina care vine din cealaltă, începu Nabi prelegerea.

- Sunt de acord până aici, m-am lăsat eu pe scaun. Dar scoate-ţi degetul din nas!

- O.K.... Există însă şi alte umbre. Umbra razelor infraroşii, care precede corpul astfel analizat. Umbra razelor X care apare în corpul respectiv. Dacă admitem că există bioenergie înseamnă că şi ea are umbră.

- Unde vrei să ajungi? m-am mişcat, ca pe ace.

- Mama are două bioumbre.

- Şi de ce, mă rog? am făcut, nervos.

- Fiindcă e gravidă, tati!

Noroc cu Nabi, altfel, la cât e de grasă, nevastă-mea n-ar fi simţit niciodată ce se petrece în burdihanul ei. Am dus-o imediat la un doctor pe care nu-l mai vizitasem de mult, dar n-am mai avut răbdare s-o aştept.

De data asta am intrat în dormitorul lui Nabi şi cred că l-am luat prin surprindere, însă zgomotele care veneau de acolo nu mă puteau lăsa indiferent; cu atât mai mult cu cât părea un plânset de copil - de sugar, vreau să spun.

- Nabi, ce se petrece aici? am privit eu în jur. De unde vine... zgomotul ăsta?

- De acolo, m-a privit el în ochi.

Umbra unui embrion pulsa în ecranul-perete.

- E a fratelui meu, a şoptit. Peste câteva minute doctorul ăla nenorocit îl va asasina cu un cleşte şi-o foarfecă.

Nu ştiu cum am reuşit să dau mai repede telefon. Peste un sfert de oră nevastă-mea coboară din taxi, uluită, speriată, dar fericită.

- Thooom, dragostea mea! Mă îmbrăţişează, mai bine zis mă frânge în mâini. Ce te-a apucat, nebunule?!

- Nu te înfierbânta prea tare, reuşesc eu să scap. Vezi că mi-e foame, fă nişte ouă umplute..., îmi vine ideea să o trimit în bucătărie.

- Exact! şi mă prăbuşesc în camera lui Nabi.

- N-am urmărit asta, mă consolează el. Dar mi-era frică.

- O.K..., oricum îţi trebuia un frăţior.

- De fapt, e surioară...

- De unde naiba ştii?! mă ridic.

- Thooom, ouăle sunt gata!

De fapt, sunt gata de ieri.

- Tati, mă opreşte fiu-meu, vreau să-ţi spun că mami nu va naşte un copil "normal".

- Să fiu al dracu'..., îl iau de guler.

- De vină sunt eu, cu experienţele mele... Adevărul e că îmi va face o surioară exact aşa cum mi-am dorit cel mai mult pe lume!

Mă dau înapoi. Nu cumva...

- Va fi dinozaur... O femelă triceratops! mă pupă Nabi şi ţâşneşte spre bucătărie.

✍✍✍

Transformarea trebuia dirijată permanent prin PC-ul conectat la reţeaua casei.

Fiecare umbră fusese monitorizată şi amplasată de aşa natură încât să favorizeze evenimentele. Văzută pe ecran, lumea-umbră a locuinţei noastre părea cel mai veridic peisaj din plin Jurasic...

O vreme am sperat că Nabi se va înşela. Am sperat zic, fiindcă de nişte chestii deja nu mă mai puteam îndoi. Speranţele mele s-au dus brusc, când doctorul ne-a spus, la prima ecografie, că vom avea o fiică malformată.

- Oricum, e prea târziu pentru avort, a mai zis.

"Şi oricum, am continuat eu în gând, decât un copil cu malformaţii, mai bine un dinozaur pentru tembelul de Nabi."

Adevărul e că, dacă o femeie pe glob trebuia să poarte în burtă un dinozaur, aceea nu putea fi decât nevastă-mea.

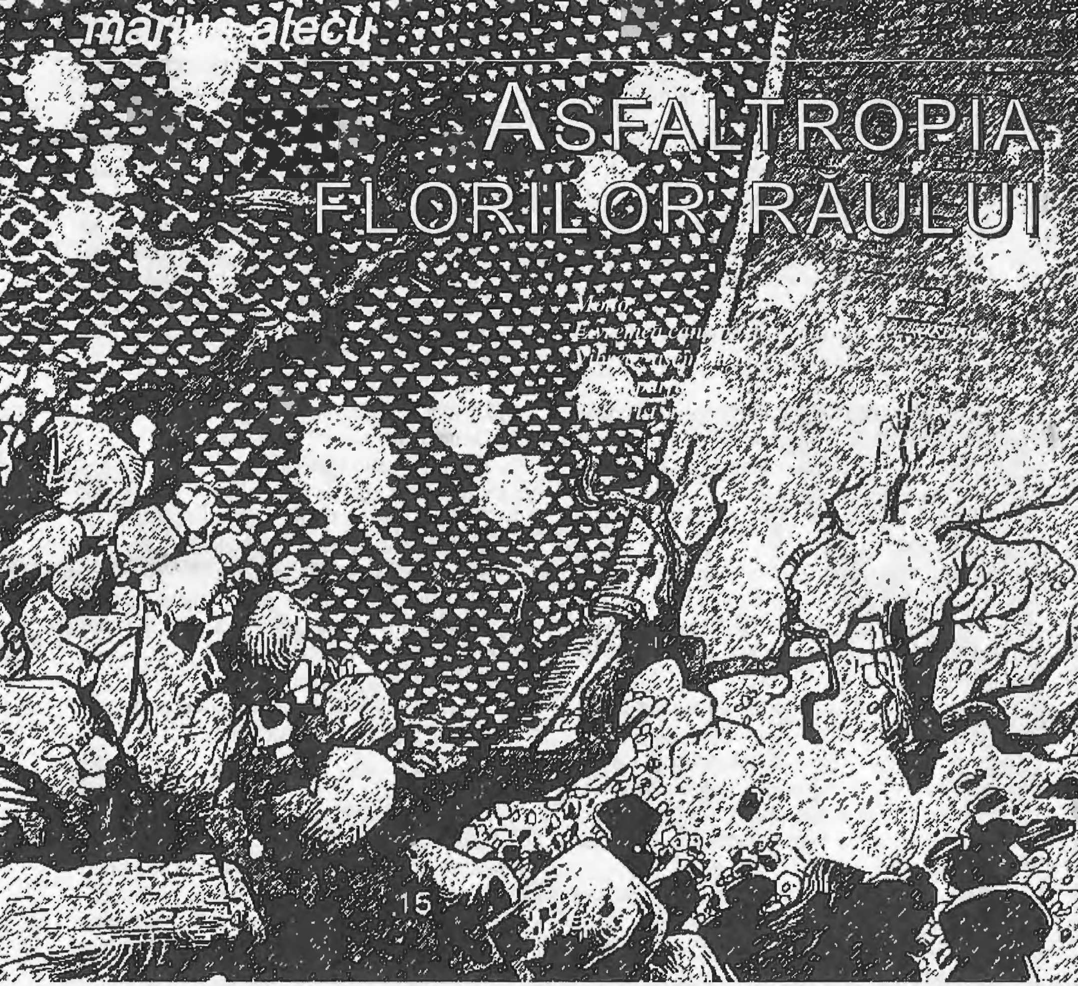
Deşi tot mai sper să nu fie aşa.

✍✍✍

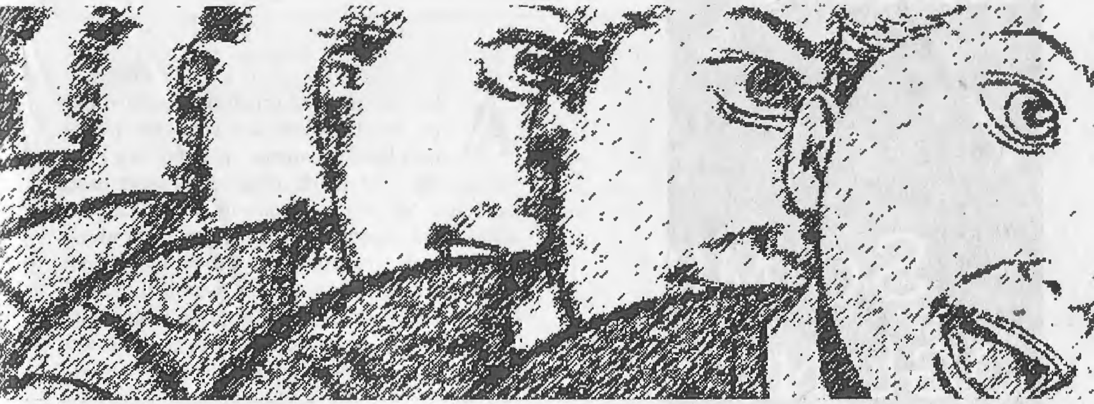
Dimineaţa, în întuneric, o ducem pe Woopy la păscut.

mari[illegible] alecu

ASFALTROPIA FLORILOR RĂULUI

Unul își desfăcea pachetul cu mâncare pregătit de cu seară de către soție iar celălalt se ușura nu prea departe în lanul cu floarea soarelui, amintindu-și, ca un pasionat de agricultură ce era, de heliotropia acestei plante, - ***„și anume de mișcarea de îndreptare a discului ei către soare"***, își încheiase el scurta informare către partener - când mașina trecu pe lângă ei ca o tornadă, răscolind hârtiile murdare din parcare. Dansul lor aerian se termină cu un șervețel, pătat cu suc de roșii, aterizând pe șlițul abia încheiat al polițistului ieșit din lan. Probabil o ofensă neintenționată dar totuși o ofensă! gândiră cei doi la unison. Procedura, de rutină, dar situația, nu. Cu siguranță ceva mai mult decât depășirea vitezei legale și decât suspiciunea conducerii sub influența alcolului. Pentru că primul, cel cu soția grijulie, deși împătimit al sporturilor pe patru roți, nu reușise să identifice tipul mașinii. Semăna cel mai mult cu un Mercedes-Benz SLK 320 și polițistul reținuse două caracteristici frapante: decapotabilă, cu două locuri. Iar cel de al doilea - holtei cronic și curcan cu veleități de fermier, cum îi plăcea lui însuși să se ironizeze - nu reușise să descopere imediat ce era deosebit în frumusețea fetei și realiză, cu o întârziere de câteva clipe, că văzuse, în acea secundă de vârtej, ***mijlocul subțire ridicându-se nu în continuarea rotunjimilor coapselor, ci direct din bancheta de culoarea piersicii***. Închipuire!? Singurul veșmânt, peste sânii mici, un șal auriu. Pielea ei, aurie. De parcă cineva ar fi pictat peste întregul ăsta - de la eșapament, caroserie, cadrul parbrizului, până la bustul de fată - un răsărit metalizat. Goneau, mai bine zis încercau să gonească, pe amărâtul de drum cu gropi în asfalt, după o himeră

blondă....

- Chiar avea o coroniță pe cap? Știu că trandafirii sunt și galbeni da' ăia erau artificiali, nu?

-Mda, trandafiri din staniol galben, răspunse al doilea. Atenție, părăsește șoseaua.

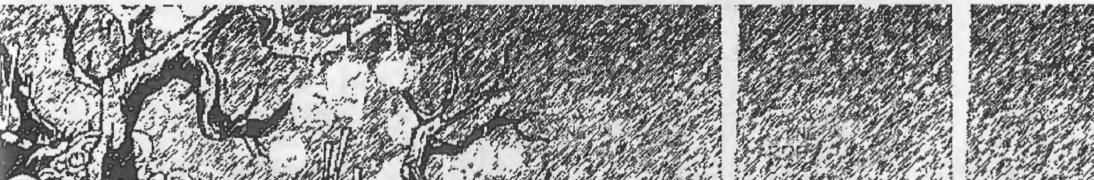
- Cred că nu-i chiar staniol... Hei, și eu îmi dau seama când... ceva poate fi nepământesc. Mimetismul acestei minuni stranii fiind imperfect, înseamnă că menirea ei nu este adaptarea la lumea noastră.... Ce spui de asta?

- Vom vedea! puse punct al doilea și începu să raporteze dipecerului situația.

Primiră cu ușurare confirmarea unui ajutor specializat, venit cât mai curând posibil.

Printre brazdele negre, o pată ruptă din astrul zilei, urmărită de gândacul lung și multicolor care e mașina noastră, își spuse primul. Coborâră din mașină și priviră nedumeriți locul unde, în crepuscul, din năluca femeie-automobil mai rămăseseră câteva globuri, parcă din vopsea fosforescentă, sfere de mărimea unor pepeni galbeni copți, absorbite acum de pământul afânat. Și atunci începu zumzetul. Ca al unor motoare, ca și cum ar fi fost auzit dincolo de pâcla groasă a exploziei unor limuzine în urma unei ciocniri în lanț pe o autostradă oarecare. Nu era cutremur. *Încolțire*, se strecură gândul în spaima celor doi, însoțit de vibrația surdă de sub tălpi. Tijele metalice se înălțară pe tot câmpul, capsulele din vârfurile lor se desfăcură în corole gri, cerul se acoperi cu sfârșitul vânăt al înserării, corolele se îndreptară către șosea.

- Asfaltropie? se întrebară oamenii legii în timp ce corolele își aruncară semințele: mii de femeiuști-mașinuțe dornice și capabile să crească fulgerător până la dimensiunile creaturii urmărite de cei doi polițiști, val ucigaș trecând peste aceștia și îndreptându-se rapid și amenințător către luminile vehiculelor obișnuite de pe șosea.

tiberiu mihai

ȘOIMII OGLINDĂ

Allan încremenise urmărind zborul șoimilor. Era fascinant să-i vezi cum planau după liniile nevăzute ale curenților energetici. Câte o bătaie de aripă marca schimbarea traseului. Se roteau tăcuți deasupra Circului stâncos, iar șuierul molcom provocat de alunecarea lor era singurul zgomot ce se făcea auzit. Nu piuiau, nu cântau, nu se așezau niciodată; doar la răstimpuri neprevăzute câte unul cădea. Venea în picaj, zbârnâind strident, ca apoi să se sfarme de stânci într-o pulbere neagră, ca de sticlă. Ceva zbura din ei, rostogolindu-se la vale. Allan nu știa sigur dacă pulberea era chiar sticlă și nici ce se desprindea din ei, pentru că nu trecuse niciodată de partea unde cădeau. Era doar simpla interpretare a ceea ce zărea prin binoclu și a ceea ce auzea: niște zgomote de sticle goale rostogolindu-se. Robert susținea că sunt roboți. Nici o ființă înzestrată cu un minimum de inteligență nu s-ar fi comportat așa.

Rememoră, pentru a nu știu câta oară, prăbușirea "Galionului", însoțită de atacul violent și lipsit de sens al șoimilor, năluci strălucitoare izbindu-se de blindaj. Privise uluit bolizii aceia sinucigași care rămâneau împlântați în pereții de oțel, sfidând orice legi ale fizicii. Fluidul generat de căderea navei nu reușise să-i distrugă, așa că, după asolizare, putuseră contempla corpul Galionului ce semăna literalmente cu un arici monstruos. Încetarea atacului îl derutase. După câteva zile de pândă angoasantă ajunseseră la o ceartă generală.

Echipajul se fracționase rapid în grupuri care dispăruseră care încotro. Prostit, Allan se trezise singur și, precaut, se apucase să alcătuiască un tablou cât de cât coerent a celor întâmplate. Se lovi în primul rând de imensitatea sarcinilor ce-i stăteau în față. Lipsit de echipaj, mâinile și creierul său, abandonă în curând încercarea de a elucida cauzele prăbușirii. Navetele de salvare zăceau blocate în buncărele deformate de șoc, iar reactorul energetic amuțise pe vecie, cu rezervoarele fisurate. Îl copleșea senzația de neputință, amestecată cu o ură crescândă. De vreo câteva ori se trezise sărind ca un posedat peste solul stâncos, de parcă ar fi vrut să stâlcească în picioare planeta. Ajuns la un pas de nebunie, reușise totuși, în cele din urmă, să-și revină printr-un îndelungat și stăruitor proces mintal și, sleit, nu mai făcea altceva decât să privească în continuu peisajul dezolant, brăzdat de traseele invizibile ale șoimilor.

Cam pe la ora când soarele apunea pe coasta vestică a Circului, se iviră două siluete. După gesturi îi recunoscu imediat pe Robert și pe Cosmas, care tăbărâră pe el.

- Nimic, nimic, nimic! Doar ciorile astea nenorocite și viermii-orgă...!

- Niște tuburi înfipte între stânci, îi preciză Cosmas, care șuieră lugubru la cea mai mică adiere.

- Apă! Apă cât cuprinde și cinci sute de tâmpiți care aleargă de colo-colo! Ce mai, ne-am săturat! Concluse Robert scârbit. Își traseră răsuflarea.

- Uite ce e! zise Cosmas. Credem că e timpul să ne băgăm mințile în cap, altfel aici crăpăm!

Allan surâse trist privind cerul.

- Să știi că și noi am observat. Ciorile astea sunt de-a dreptul obsedante. Îți vine să caști tot timpul ochii la ele. Cred că trebuie să prindem una! Ce zici? îl întrebă Robert.

Nu zise nimic. Cei doi plecară spre navă.

Îi așteptă să dispară, apoi, cu un gest mecanic, scoase din teacă anergetizorul. Ținti la întâmplare și trase. Șoimul căzu ca un fluture, bătând dezordonat din aripi și rămase inert la câțiva pași de el. Privi stolul. Nici un semn de agitație, așa că, fără să ezite, se aruncă asupra prăzii. Stătu cu pieptul apăsat pe ființa aceea, gâfâind sacadat, uluit și descumpănit în același timp de rapiditatea cu care se petrecuseră lucrurile. Se ridică în genunchi și înșfăcă creatura de umerii aripilor încercând s-o ridice. Nu reuși. Pe cât era de mică, pe atât era de grea. Privi perplex ghemotocul strălucitor și se extazie în fața energiei liniilor din care era croit: ciocul vânjos, tăiat în unghi ascuțit; ochii perfect sferici, ca două globuri cu ape tulburi; aripile racordate direct la baza capului dădeau senzația unui deltaplan; trupul scund, alcătuit armonios, parcă trasat din compas, se termina cu o coadă răsfrântă, ca de rândunică. Picioarele lipseau. Încercă să-i întindă aripile și acestea cedară moale, lăsându-se etalate pe toată lungimea lor. Penajul, alcătuit dintr-o suprapunere complicată de plăcuțe, strălucí irizant în amurg, sugerându-i o piele creolă catifelată. Cu mari eforturi reuși să-l întoarcă pe spate și ochii îi fură orbiți de o jerbă luminoasă, țâșnită parcă dintr-o oglindă. Plăcuțele păreau turnate din cel mai fin cristal venețian, argintat. Acum înțelese strălucirea aceea halucinantă care răzbătea în timpul zborului. "Șoimii oglindă! ..." Ridică una din aripi, singura parte a corpului ce se lăsa manevrată și răsfiră plăcile sclipitoare.

Șocul se produse instantaneu, paralizându-l ...

... Pălăria cu borurile pleoștite, care mai păstra încă o culoare neagră, ștearsă, îi alunecă pe frunte. Praful patinat și petele de mizerie alcătuiau un desen bizar de-a lungul borului. Încredul, vârî nasul în calota întunecată, o mirosi zgomotos și deodată, de parcă ar fi ținut în mână chiar lampa fermecată a lui Aladin, îl cotropi o cascadă de imagini și zgomote. Vuietul apei prin vad, nechezatul cailor, licărul focurilor în noapte și o mulțime de zlătari lățoși forfotind. Izbucni un lătrat de câine, urmat de certuri, într-un grai încâlcit, căruia i se asimilă fără efort. Bulibașa, bărbos, cu ochii ca două mărgele strălucitoare pe sub lațele crețe, pufnind, rodea entuziasmat un știulete de porumb fiert. Se scărpină într-un loc nevăzut și strigă, fără a se adresa anume cuiva.

- Haorde mo romale! So sis de samjublea beștele sa?

Rânji și privi către "rumânul" pricăjit care stătea ghemuit pe un mușuroi. Arătă către el cu știuletele de porumb:

- Dictales mo! Vrei să stai toată noaptea ca un popendeu, bre?

- So chere, că te-o fi căutând mâta!

Puștiul privi undeva în gol, a deziluzie.

- Uite ce e, taică! Pe mine n-are cin' să mă caute. Sunt orfan. Fără mamă, fără tată! Înțelegi? Până nu spui că mă iei cu tine nu plec.

- Și deche nu te iau? se informă Bulibașa.

- Mor aici de foame și pe voi pică!...

- So sis de drace! Numa'n dodii prubluiești.

- Degeaba te oțărești, că nu plec! Altfel mă

duce la casa de corecție...

- Ce e aia?

- Un fel de ocnă!

Bulibașa holbă ochii și se foi nehotărât.

- Te haleargă jandarii, o me daiacoro ... ce-ai furat, amărâtule?

- Nu taică! Așa te duce acolo dacă vagabondezi fără căpătâi...

- A rasel mo . Păi de ce nu zici așa, ce tu ești primul care fură?

- N-am furat nimic, bre nea Bulibașe...

Bulibașa lățosul păru că îl crede. Îi dădu un porumb fiert, o cămașă roșie cu flori galbene și, râzând bătrânește, îi tufli pălăria peste ochi:

- Beștele mo! Beștele

...Allan se smuci din ghearele viziunii, târându-se pe spate, ca un epileptic. O spumă albă îi înflori pe buze. Scânci neajutorat, lovind fără viață șoimul.

- Dihanie ticăloasă, vrei să mă distrugi!

Își scotoci memoria, înfrigurat. Țigani! Prieteni țigani sau prieteni care au avut de-a face cu țiganii? Nici unul! Amintirea era prea sălbatică ca să piară ușor. Șatrele dispăruseră până și din povești, iar el nu știa decât denumirea în sine... Atunci, de unde? Disperat, mai lovi o dată cu cisma. Aripa se răsfrânse și acolo, în oglinda ei, licărul focurilor se zări clar. Transfigurat, privea ca la un televizor nebun care, scos din priză, se crampona de imagine. "Astea nu-s amintirile mele! Trebuie să existe o logică! Ah, la dracu' cu logica! Totul... e..."

Scăldat de transpirație, alergă spre navă, smulse o placă de oțel și reveni la șoimul care începuse să prindă viață. Vârî placa sub el și cu mâinile tremurând îi întinse aripile ca pentru zbor. Ascultător parcă, șoimul întinse ciocul. Allan trase un bolovan înjghebând o pârghie și sări cu toată forța la capătul plăcii, proiectând pasărea în aer. Ochii imenși prinseră viață, iar plăcuțele se răsfirară pe aripile care zbârnâiau pipăind undele magnetice. Șoimul se avântă ca o săgeată în văzduh. O rumoare se produse deasupra, un soi de șuier cristalin și abia atunci Allan observă stolul întunecat care se rotise tot timpul, studiindu-l. Traseele zburătoarelor se destrămaseră rapid. Zeci de șoimi se roteau deasupra lui, învăluindu-l cu așchiile a zeci de amintiri. Într-o frântură de secundă recunoscu în caruselul imaginilor fojgăiala unor civilizații galactice demult apuse sau abia cunoscute. Suflul mângâietor al curenților îl aruncă într-o stare de beatitudine. Șoimii erau ființe raționale și revelația îl inundă de speranță. Se târî apoi până la navă și, doborât de oboseală, adormi imediat.

Se trezi în strigăte și blesteme. Două brațe puternice îl târau de guler și până să protesteze fu aruncat afară. În lumina orbitoare, fața lui Robert era lividă.

- Gata! Ne-au venit de hac! Nisip! Adică nimic! Pricepi?

Pe jumătate treaz, căută să înțeleagă. Un nisip fin, sticlos, se cernea de undeva, curgându-i mătasea prin păr, "Furtună?". Nici o adiere, Robert îl prinse de urechi, obligându-l să privească nava. Se smulse din strânsoare și alergă cât mai departe, încercând să o cuprindă cu privirea. Galionul dispărea pur și simplu! Panourile atârnau de grinzi închipuind stârvul de coșmar al unei uriașe balene eșuate pe un țărm.

Metalul navei se transforma în nisip în locurile unde șoimii se înfipseseră în blindaj. ***"Șoimii mor! Cum de nu mi-am dat seama? Abia acum au început să moară!"*** Se auzi un zgomot de sticle rostogolite. Se repezi pe latura încă întreagă a navei și apucă să vadă unul dintre șoimii care tocmai se transformă și, deodată, din el se desprinseră două sfere străvezii. "Ochii!"

- Ochii! Adună-i! Repede, adună toți ochii!

Robert ar fi vrut să-l trimită la dracul -pe el și pe ochii șoimilor- dar anergetizorul îndreptat spre el îl făcu să se răzgândească.

- Allan, ești bine? încercă el. Adică...

- Aici e tot, bolborosi el, restul e deșertăciune! Nisip! Noi înșine suntem simple piese prinse într-un imens joc al Cunoașterii. O clipă am crezut că avem de-a face cu un cimitir blestemat, dar nu așa!

Sarabanda șoimilor se întețise deasupra Circului stâncos. Cei doi alergau de colo-colo, aplecându-se și scotocind în muntele de nisip. Se împleticeau, râdeau și țopăiau ca niște copii aruncați într-un magazin de jucării, iar mulțimea de sfere creștea văzând cu ochii.

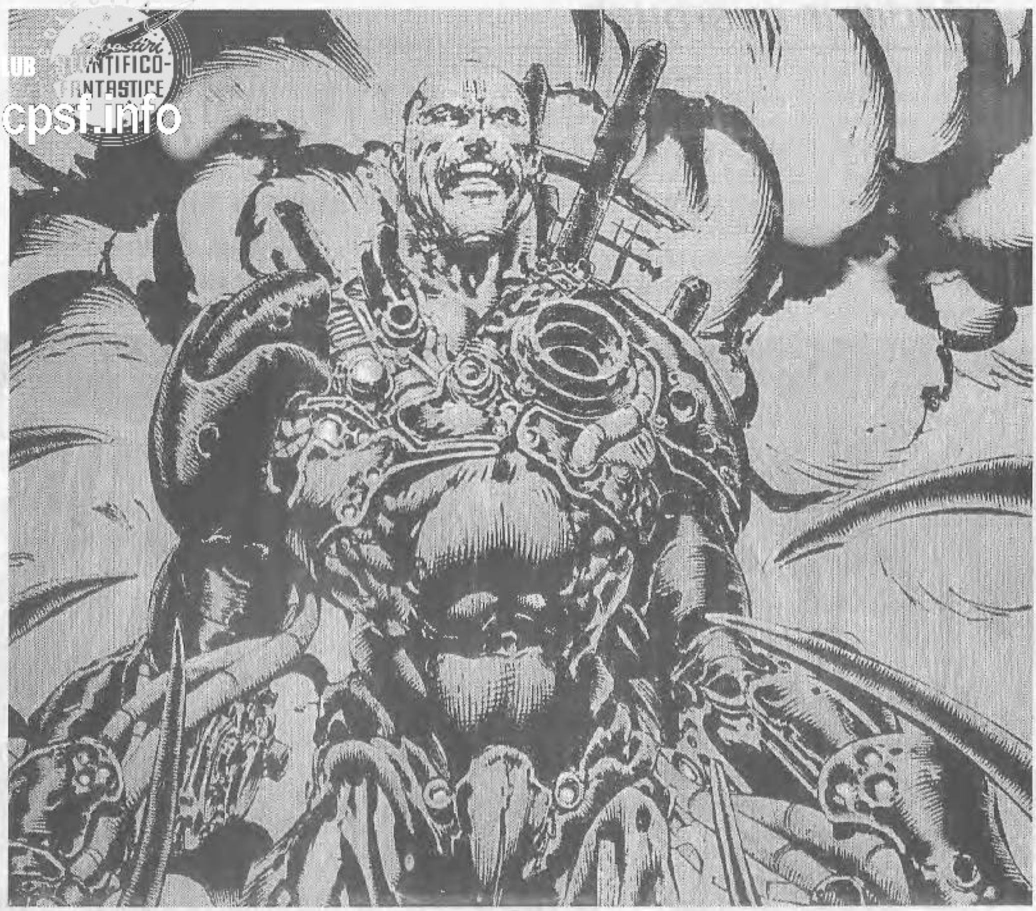
- Adună tot! Totul e aici! Fiecare părticică din GALION, cu amintirile lui!

Robert hohotea nebun. Zăboveau câteva secunde amețiți de imaginile proiectate direct pe cortex, apoi aruncau sferele ridicând imediat altele.

- Tot! Tot!

- Ești sigur că nu ne-am ieșit din minți? Aici e un domino uriaș. Ce facem?

- Taci! Taci și adună!

Câteva ore mai târziu putură să admire uriașa îngrămădire de sfere. Câteva ore în care aflară și cel mai mic ungher al navei și scurgerile de energie și îngemănarea lor cu cele ale planetei capcană.

- Cosmas! Cosmas e acolo?

- Toți sunt acolo! Oglinzi eterne ale existenței fiecăruia, cu tot ce înseamnă ele!

- Și noi...?

- Atâta timp cât ne dorim să asimilăm tot, atâta timp cât nu ne vom dori încătușați de lumea din noi și nu ne vom lăsa târâți în cloaca efemerelor noastre amintiri, vom reuși! Să dăm tot, să împărtășim tot din adâncul ființei! Vino! Trebuie să ajungem la ei...

Versantul dinspre apus al Circului fu escaladat și, înfruntând tăria curenților, pătrunseră printr-o crevasă dincolo de perete.

Câmpia izbucni, întâmpinându-i cu marea ei de curcubeu. Miliarde de sfere, asemenea nestematelor, porneau de la baza versantului, ca limba unei morene de foc. Impactul nu-i descumpăni. Intrară pe tărâmul amintirilor ferecate, așezând la cap ultima piesă a desenului.

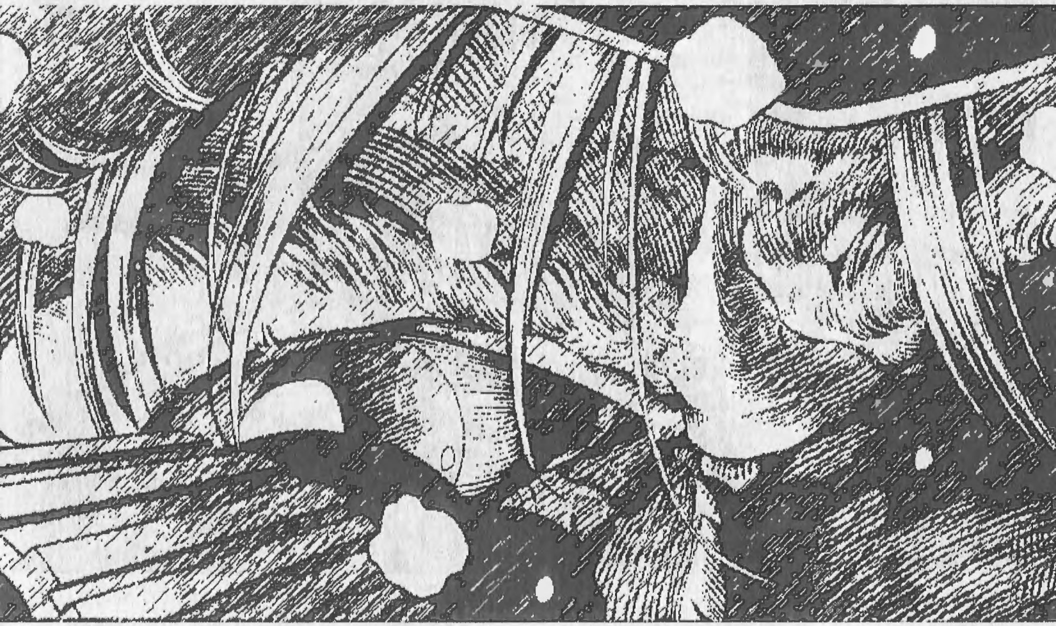
Prinși în noianul senzațiilor, își simțiră trupul desfăcut și refăcut de sute de ori. Rupți, amestecați și reclădiți din plămada miliardelor de spirite ce sălășluiau în sfere, deslușiră nava imensă și roiul șoimilor împletit cu halonul curcubeelor.

Motoarele detunară, umplând câmpia de vuiet și, de la focurile licărind în noapte până la strălucirile fierbinți ale sutelor de galaxii, amintirile năvăliră, fuior unduios prins în caierul din furca Galionului.

vladimir averbuch

Țara lui Mach

"Ca să ajungi în Țara lui Mach, trebuie, indiferent de obstacolul ivit în față, să accelerezi..."

Nu e pentru prima oară că sunt singur în pădure, dar niciodată n-am stat atât de mult și într-o liniște atât de profundă. Tocmai ridicasem arma să trag o rafală în crengi, în trunchiuri, în orice, numai ca să fac zgomot și să văd ceva mișcându-se, sărind și făcându-se pulbere, când s-a pornit dintr-o dată crivățul. La început n-am deslușit decât un șuier care devenea din ce în ce mai ascuțit, ca apoi să dispară brusc și să reînceapă din nou, cu și mai multă forță. Pe urmă am distins, parcă, și niște voci, însă, fiind în apropiere de Nodul Zif, știam că pot fi gândurile mele, reverberate în spațiu, pe care nu le auzeam clar pentru că erau rostogolite și destrămate de vânt.

Mi-am încordat auzul și mă miram de ce nu înțeleg nimic, când, de fapt, știam foarte bine la ce mă gândeam. Așa se face că n-am mai continuat și mi-am adus aminte de tata. Chestia asta n-avea nici o legătură cu ce-mi trecuse prin cap mai-nainte sau, mai exact, era un gând paralel care a răzbătut din subconștient, inhibându-l pe celălalt. Mi-am adus aminte deci că tata era foarte mândru de mine; eram dovada virilității lui (de-o clipă, cum ar fi spus mama) în fața femeilor, care nu că l-ar fi asaltat, dar așteptau totuși ceva de la el și care au rămas numai cu așteptatul. Era un fel de "Uite că pot, da' nu vreau" sau "Nu că n-aș putea, da' pretențiile mele sunt mai mari" sau "Nu sunteți genul meu" sau cine mai știe căror alt fel de răspunsuri din astea le țineam locul.

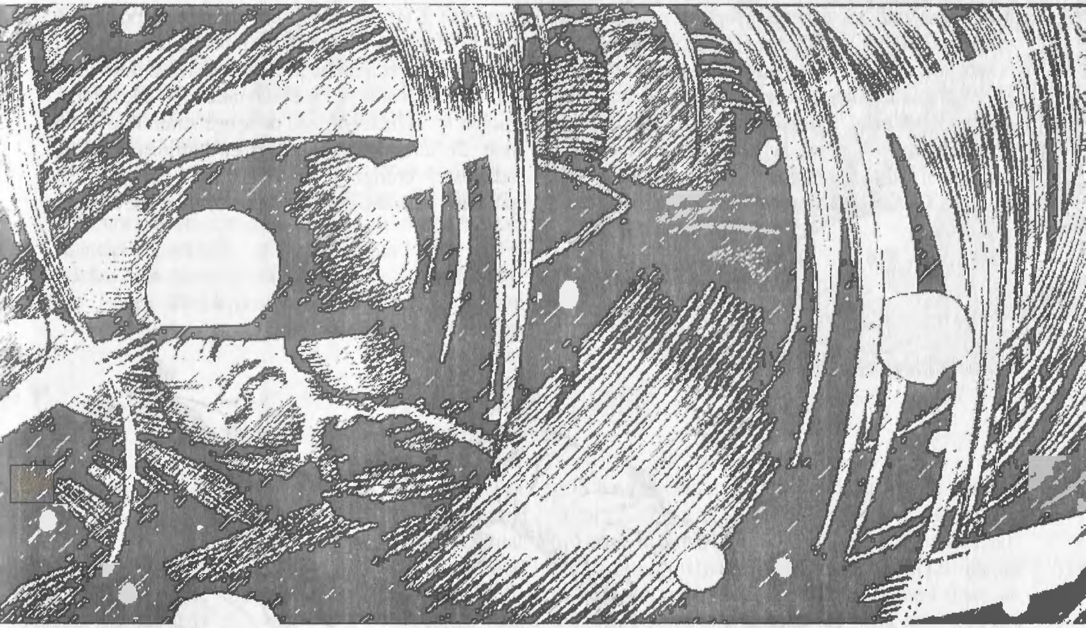
În orice caz, mama era o femeie frumoasă, mai frumoasă ca oricare dintre cele care se învârteau pe acolo, și lucrul acesta, zic eu, îl absolvea pe tata de orice explicație în legătură cu felul dezinteresat de a le trata. Ca să te porți astfel cu femeile, fără ca ele să te facă tântălău, bou, neajutorat, zgârcit sau fără un chior în buzunare (în sensul că toți banii ți-i ia nevasta), trebuie să ai o nevastă a dracului de frumoasă și iubitoare și a cărei grijă pentru tine femeile astea s-o constate permanent, iar pe ea s-o aprecieze ca pe o ființă care-ți dă tot, dar absolut tot ce-i trebuie unui bărbat și încă ceva pe deasupra. Și mai trebuie să vadă că ai bani în buzunar și că oricând poți să-ți satisfaci un capriciu, fără să-ți fie teamă că dai socoteală acasă pentru asta.

Capriciul pe care tata și-l satisfăcea era nu numai costisitor, dar și periculos, și știu sigur că n-o făcea ca să dovedească cuiva ceva, ci pentru că dispunea de un cec "Alberto" și pentru că vânătoarea era pentru el o pasiune mistuitoare și o practica, așa cum aveam să aflu foarte curând, atât sub formă directă, fără arme, coborând la nivelul animalului, cât și cu arma de foc.

Deodată mi-am dat seama că, dacă mai stau multă vreme nemișcat, am să mă trezesc jucând flippere cu Sfântu' Petru.

Am început să mă învârt în jurul punctului de reper unde mă așezase tata, în apropierea unui Nod Zif, și unde mi-a spus să stau, pentru că de aici am să văd foarte bine, am să înțeleg foarte bine și am să simt, mai ales, foarte bine totul. Îmi dăduse cea mai bună armă pe care o avea, muniții, haleală și două baterii de rezervă pentru încălzirea hainelor. "Să te uiți în ce tragi - mi-a zis înainte de a ne despărți. Aici mai vânează și alții".

În prima zi, n-am văzut decât urme. Erau atât de multe, încât mă miram cum de nu se ivește nimic. Am luat-o pe marginea câmpului Zif și m-am întors după vreo șase ore, dezamăgit, apucându-mă să-mi îngrop cortul în zăpadă. Am pus deasupra crengi și frunze și am făcut ca totul să pară natural. Pe urmă m-am strecurat înăuntru și am adormit cu gândul să mă scol dis-de-dimineață, la ora la care credeam că vor trece jivinele pădurii, pentru că cineva trebuia să fi făcut totuși urmele acelea. Dar totul a fost zadarnic. Am hoinărit iarăși, fără o țintă precisă, până când am simțit că lumina soarelui pălește și m-am întors la cort. De jur-împrejur erau urme proaspete. Bine, am zis, mâine voi face la fel, așa că m-am sculat pe la nouă, m-am făcut că plec și m-am așezat la pândă puțin dincolo de limita pe care mi-o indicase tata.

A trebuit să aştept până la asfinţitul soarelui, ca să-l văd: era un lup negru şi şchiop, însă nu puteai să-ţi dai seama de asta imediat, pentru că semăna mai degrabă cu o gaură neagră şchioapă sau o bucată de lipsă de lumină şchioapă sau o nonexistenţă şchioapă, cum se definea singur în momentele acelea. Făcea salturi uriaşe (deşi folosea numai trei picioare), lăsând după el adevărate gropi şi ridicând trâmbe de zăpadă, pe care crivăţul le prindea din zbor şi le destrăma într-o clipită.

Din când în când se oprea şi-şi lingea laba. Sângele se-ncăpăţâna să curgă, însemnându-i urmele, dar vântul, cu aceeaşi încăpăţânare, le ştergea, acoperindu-le cu o pulbere aspră de gheaţă. Înfierbântat încă de lupta cu namila cenuşie, nu simţea durerea: ştia însă că-l va apuca cât de curând şi de aceea se grăbea să ajungă la vizuină. Zăpada spulberată de crivăţ îl orbea, iar aburii răsuflării calde şi sacadate îi îmbrăcaseră mustăţile cu teci albăstrui de chiciură. O sfârşeală amestecată cu greaţă, pe care o alunga speriat, i se strecura încet în trup.

M-am gândit că aş putea să-l simt cu şi mai multă acuitate, dacă m-aş fi apropiat de Nodul Zif; "E periculos!" mi-a şuierat cu promptitudine crivăţul. Acum, nu bag mâna-n foc că a fost chiar aşa, însă atunci eram convins: am înţepenit şi l-am urmărit de acolo de unde eram şi l-am văzut că s-a oprit din nou să-şi lingă rana vineţie. Firele de păr din jurul ei, umezite, deveniseră strălucitoare în lumina gălbuie a înserării. Deodată, mirosul de sânge străin îi năvăli în nări, făcându-l să tresară. Emoţia încăierării cu Cenuşiul nu-i trecuse. Teama că nu-l omorâse îl urmărea, deşi era aproape imposibil să nu-şi fi dat duhul, după ce, prin beregata smulsă, îşi vărsase până şi maţele. Mai avea şi acum între dinţi smocuri de blană, pe care nu reuşea nici să le scuipe, nici să le înghită. Mirosul de sânge străin îl lovi din nou. Se furişă până la marginea luminişului şi, la adăpostul crengilor grele de brad, se opri să privească. Fusese doborât un cerb; zăcea pe o parte,

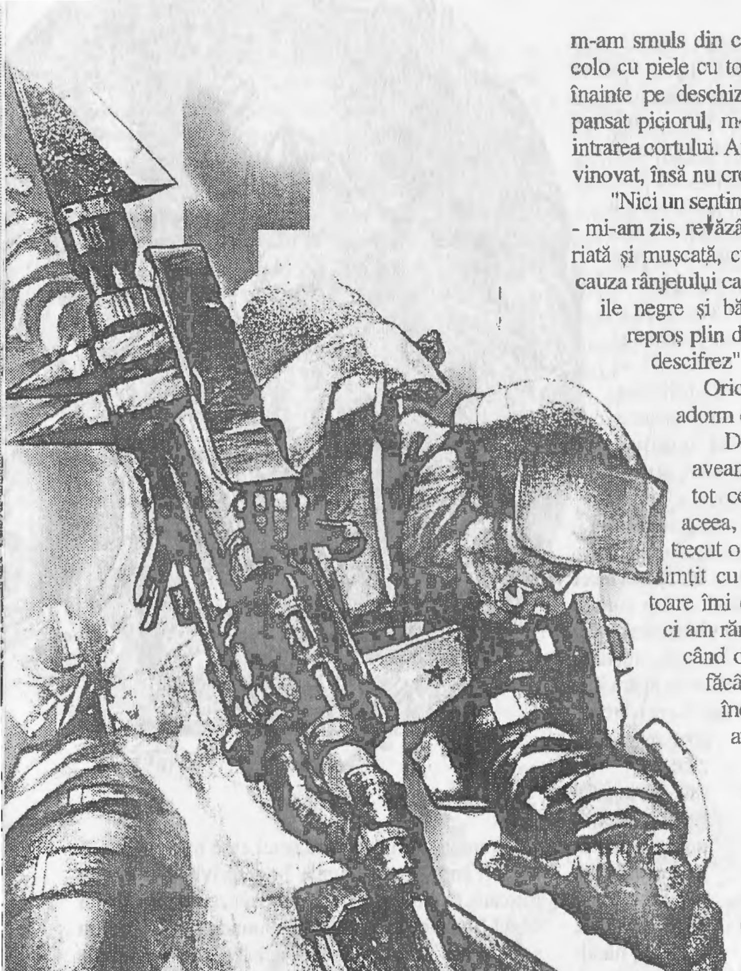
cu botul însângerat. Coarnele uriașe, argintii, sclipeau stins într-un nimb de lumină. O lupoaică stătea sprijinită cu labele din față pe capul animalului, cu urechile ciulite. Când îl văzu pe Șchiop, înțelese imediat că cenușiul nu mai este decât o grămadă de carne și oase. Era hotărâtă să se apere, dar Șchiopul se mișca cu atâta lene și o privea cu atâta lehamite, încât femeia din ea se simți jignită, descumpănită chiar. O urmărise cu stăruință, până când Cenușiul, nemaiputând suporta, iritat, se hotărî, spre ghinionul lui, să-l lichideze, și de aceea mărturisesc că nu-i înțelegeam purtarea și eram numai ochi și urechi să văd ce-o să se întâmple. Ar fi trebuit să bănuiesc că el știa sau, în orice caz, se aștepta la ceea ce urmase. Obosit, se urcase pe trupul cerbului, îi sfâșiase pielea și-și băgase laba rănită dedesubt, unde se mai păstra ceva căldură. Colții Cenuși-ului îi tăiaseră o arteră și sângele nu mai ajungea până la extremitatea piciorului, care începuse să-i înghețe. Căldura plăcută din carnea vânatului îndepărta încet urmele degerăturii, iar pielea elastică sub care-și vârâse laba presa artera, oprindu-i sângerarea. Așa cum stătea acum, era o pradă ușoară, credeam eu; "Dar ea te va apăra împotriva oricărei agresiuni" - îmi ziceam, "Tu ești învingătorul..." și continuam să mă uit la ei relaxat, neștiutor, chiar și atunci când am auzit hârâitul acela, și, deodată, hârâiturile venind din mai multe părți, transformându-se apoi în niște mârâituri feroce și întretăiate, cu saliva fierbând în gâtlejuri, și nici chiar atunci când am văzut învălmășeala aceea teribilă ivită din senin nu m-am dumirit ce se-ntâmplase și am stat, uitându-mă ca prostu', încă vreo cin'șpe, douăzeci de secunde, cât mi-a trebuit să pricep că acolo e o luptă pe viață și pe moarte, o luptă cumplit de nedreaptă, ca la oameni, pentru că săriseră pe el toți, inclusiv lupoaica. Nu știu exact ce am făcut, îmi aduc aminte doar că m-am trezit fața-n față cu el, printre trupurile căsăpite ale celorlalți de cele mai distrugătoare cartușe pe care le-am avut,

sub lumina orbitoare a rachetei care nu se stinsese încă. Timp de o secundă l-am privit. Nu era în mișcare, ci într-o imponderabilitate, ca și cum l-aș fi văzut filmat cu încetinitorul, plutind prin aer într-un salt, cu un adversar între fălci, pe care-l ținea de beregată. Apoi l-am pierdut din ochi, pentru că am sărit peste grumazul cerbului, ca să pot să ajung într-o poziție din care să pot trage lateral, fără să-l rănesc pe Șchiop. Am tras, mai văd și acum spinarea lupului zbârlită ca o perie de spălat sticle, tresărind sub șocul împușcăturilor, dar nu m-am putut opri, din cauza inerției, am mai făcut doi pași aproape căzând și m-am trezit din nou în fața lui. Era aplecat acum asupra unei jigodii, care se zbătea de parcă o ținea cu capul sub apă. Când și-a ridicat privirea spre mine, își terminase treaba și nu mai eram decât noi doi. Am vrut să fac un pas înapoi, dar piciorul mi s-a agățat de o cracă ascunsă sub zăpadă. Mi s-a părut că o forță malefică mă prinsese de picior. Puterea rachetei a scăzut brusc, apoi am rămas într-o beznă adâncă.

În clipa aceea m-am temut că va sări pe mine și totul se va duce dracului. Am început să mă zbat și

m-am smuls din capcană, lăsându-mi bocancul acolo cu piele cu tot și am plonjat în cort, cu capul înainte pe deschizătura îngustă. După ce mi-am pansat piciorul, m-am culcat fără să închid de tot intrarea cortului. Aveam nevoie de aer. Mă simțeam vinovat, însă nu cred că știam prea bine de ce.

"Nici un sentiment de recunoștință nu este în ei" - mi-am zis, revăzându-i ochii gălbui pe mutra zgâriată și mușcată, cu pleoapele aproape închise din cauza rânjetului care-i dezgolea colții până la gingiile negre și băloase. "Cruzime, asta este, un reproș plin de cruzime pe care eu nu pot să-l descifrez".

Oricât m-am chinuit, n-am reușit să adorm decât abia către dimineață.

Dar n-am avut un somn bun, aveam mereu impresia că aud și văd tot ce se petrece în jurul meu. De aceea, în zori, când peste ușa cortului a trecut o umbră și am visat sau poate am simțit cu adevărat cum o privire iscoditoare îmi cercetează fața, n-am reacționat, ci am rămas într-o stare de letargie, până când o ramură s-a scuturat de zăpadă, făcându-mă să sar din somn cu arma îndreptată spre intrare. Degetul a apăsat pe trăgaci.

Crengile retezate de gloanțe nu apucau să atingă pământul, că erau din nou izbite de o serie nesfârșită de lovituri, până când, fă-cute pulbere, acoperiră zăpada din fața cortului cu un strat fin de rumeguș.

N-a fost o rafală, ci un urlet prelung, modulat ca sunetul unei sirene. Încărcătorul golit sări din locaș, fumegând. Priveam dezastrul; nici o muscă n-ar fi scăpat. Armele acestea de foc erau extraordinare, însă pentru mânuirea lor îți trebuia nerv. Nu putea să le folosească oricine, gloanțele nu-și căutau singure ținta, și trebuia să ai un simț deosebit al spațiului și timpului, ca să poți trage din orice pozi-ție cum făceam eu. ... multe ori mă auzeam trăgând la talere. Talerul atins de primul glonte se spărgea în zece sau cincisprezece bucăți. Fiecare bucată reprezenta o nouă țintă și o loveam fără greș, cu câte un singur proiectil. Cioburile rezultate se adăugau la numărul țintelor ce trebuiau nimerite. Jocul se complica până ajungeam la limita posibilităților de urmărire, precizie și viteză.

În chestia asta, dintre cunoscuții noștri, numai tata e mai bun ca mine și va rămâne probabil încă multă vreme. După ce mi-am spălat fața, m-am apucat și mi-am curățat minuțios arma. Privirea mi-a alunecat peste adânciturile împrăștiate în zăpadă. Erau urmele unui lup; chiar în fața intrării... Trebuie să fi avut pe dracu' în el, din moment ce a reușit să scape neatins, și numai Șchiopul putea să fie ăsta. Îmi închipuiam scena: el, uitându-se prin deschizătura cortului înăuntru, în întunericul umed și mirosind a om, total concentrat asupra mea și deodată bufnitura înfundată a zăpezii căzute din copac, luându-l prin surprindere și eu deschizând ochii doar, și trăgând, pentru că adormisem cu spatele rezemat de peretele din fund al cortului, cu mâna pe armă. Fără îndoială, trăsesem în imaginea rămasă pe retină. Ecourile împușcăturilor se stinseseră și respirația de oxigen a pădurii luase locul vuietului mortal. După o jumătate de oră am vorbit cu tata prin video. Părea bine dispus. I-am povestit ce am pățit și a râs. Mă uitam la el în timp ce râdea și-mi spuneam că aș vrea să-i semăn întru totul.

- Crezi că a înțeles de ce am fugit?

- Cred că ai riscat, mi-a zis clătinând din cap. Dar, dacă n-a sărit nici după ce ai luat-o la sănătoasa, înseamnă c-a priceput.

- Are el atâta minte-n scăfârlia lui cenușie? Crezi asta?

- E posibil să aibă chiar și mai multă, a zis, mirat parcă de propriul său răspuns.

- Să nu tragi în el, dacă-l vezi; e prietenul meu!

- E-n regulă, mi-a zis, ne vedem mâine la prânz, și a dispărut de pe ecran. După aia mi-am pus cizmele și m-am dus să recuperez bocancul. Locul era la circa o sută de metri de bivuac, și mă-ntrebam cu ce viteză oi fi alergat, din moment ce și acum mai aveam impresia că am plonjat direct în cort.

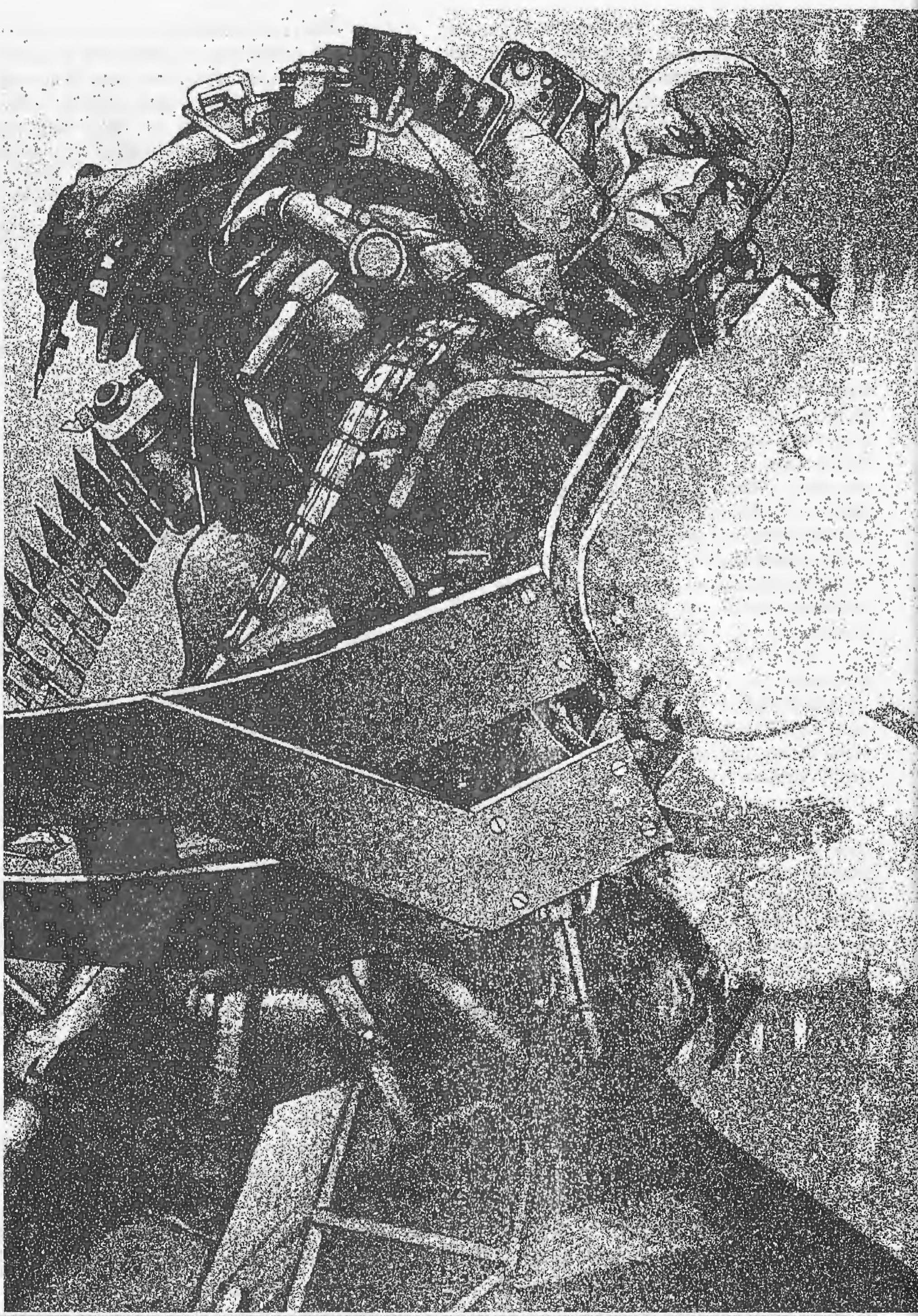
Cadavrele animalelor erau acoperite deja cu zăpadă. Am încercat să tai o bucată din cerb, dar era înghețat bocnă, așa că la prânz am mâncat tot conserve de caracatiță. Către seară am prins un post care dădea o muzică nemaipomenită și am stat până târziu. În noaptea aceea am dormit excelent. Dimineața, mi-am luat arma și am plecat la un post de observație, pe care îl reperasem pe hartă, ca să-l aștept acolo pe tata. Voiam să-i fac o surpriză. Postul era o platformă de lemn fixată în vârful unui brad. Se făcuse deja unșpe când am zărit o mogâldeață.

Era un om. Nu-l vedeam prea bine din cauza crengilor. Putea să fie tata, dar putea să nu fie el. Și atunci am simțit prezența Nodului Zif. Pentru că nodul ăsta nenorocit nu te ajută la nimic, decât dacă ai trecut de un anumit prag de excitație.

Omul venea direct înspre mine și, dacă făcea lucrul acesta în continuare, trebuia să treacă prin mijlocul unei poieni destul de întinse; atunci aveam să-l văd mai bine. După vreo jumătate de oră ajunsese deja în mijlocul ei, dar tot nu reușeam să-i disting figura, pentru că era vopsită. Avea niște dungi albe pe frunte, pe obraji și pe muchia nasului, aidoma vânătorilor ancestrali ai acestor locuri.

"E nebun" - m-am gândit, dar mi-am adus aminte că unii fac asta din respect față de actul vânătorii. Omul s-a oprit, și-a pus jos ranița și din ea a scos piedestalul rotativ al unei antene parabolice și, după ce a bătătorit puțin zăpada, a așezat-o binișor pe pământ. Aveam și noi una la fel, pentru apropierea selectivă a vânatului. A cotrobăit apoi, căutând cupa de douăzeci de centimetri, dar, cum lucrurile trebuincioase se găsesc întotdeauna la

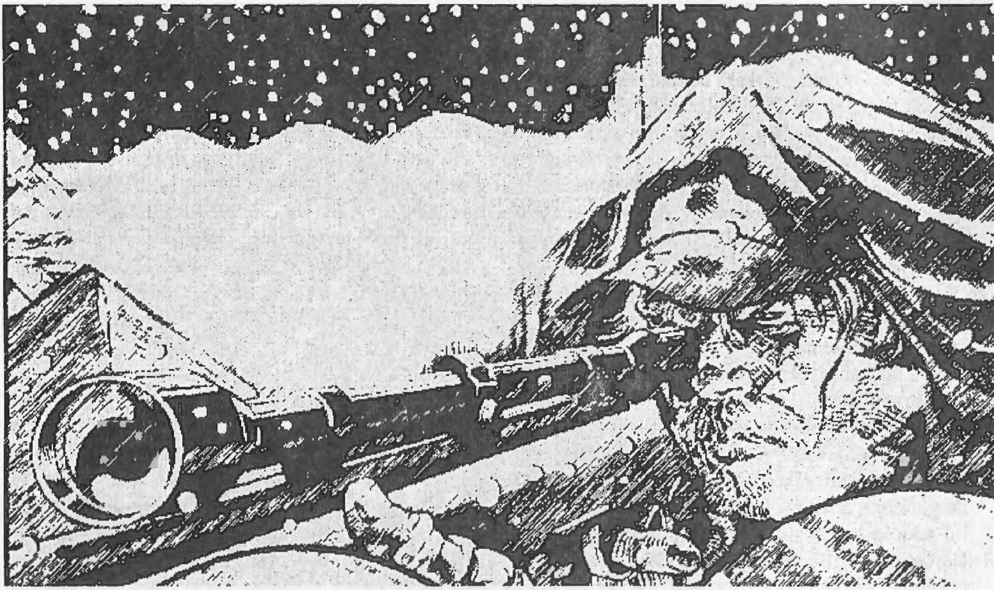
fund, a răsturnat o bună parte din merinde pe jos și a vărsat un tub cu esență de carne, care-și răspândi cu iuțeală aromele pe o rază de mai mulți kilometri. Le simțeam și eu. A montat cupa în capul piedestalului și i-a dat un bobârnac, să vadă cum se rotește. "Seamănă cu o scuipătoare" - mi-am zis. Vârfurile pomilor s-au mișcat și un freamăt ușor a traversat pădurea de-a latul. A devenit atent; și-a încordat auzul, dar mirosul lui nu mai era, deja, singurul prezent în aerul învolburat de vânt.

S-a întors și s-a apropiat înjurând, ținându-și respirația, de tubul cu esență. A tăiat bucata de raniță pe care se prelinsese lichidul, cu un clește din trusă a apucat tubul și bucata de material, le-a îndesat într-o gamelă, i-a pus capacul și l-a înșurubat etanș. Pe urmă s-a apucat să-și strângă calabalâcul și să-l așeze în raniță. Atunci a recepționat un sunet: de fapt, nu unul, ci o combinație întreagă, un mixaj de gâfâituri, icnete și mârâituri. Ba chiar și pământul aducea o vibrație, un duduit înfundat și ritmic. Bărbatul și-a ridicat ochii și a văzut haita de lupi ivindu-se de sub brazii încărcați de nea. O haită încrâncenată, aproape cinci sute de capete, cinci sute de boturi rânjite, o mie de ochi strălucitori, o mie de urechi ciulite, două mii de labe care frământau zăpada, croindu-și drum către el. A zâmbit, apoi a râs sănătos, puțin cam necioplit, gâlgâitor, puternic, a făcut să răsune pădurea ca de ecoul unor explozii. Râdea ca un descreierat, aplecat cu mâinile pe genunchi, cu privirile ațintite înainte. Din când în când, sărea în sus sau lovea pământul cu picioarele, ca să ațâțe haita. Și atunci l-am recunoscut - era tata. Zăpada se bătătorise și devenise atât de alunecoasă, încât, la un moment dat, omul (căci în evenimentele care urmează, el este Omul și Bărbatul) și-a pierdut echilibrul și a căzut. A întins mâna după armă, i-a pus un încărcător plin și, cu chiu, cu vai, s-a ridicat încă râzând.

Spinările negre și cenușii ale animalelor săltau, dând impresia că masa compactă înaintează nu alergând, ci ondulându-se pe suprafața imaculată a zăpezii. Nu se gândeau că Omul din fața lor ținea în mâini o armă cu trei guri de foc orientate radial pe o deschidere de 90 de grade, care puteau trimite pe una dintre ele, pe amândouă sau pe toate trei simultan un număr nesfârșit de discuri mici cu margini tăioase, cu o viteză atât de mare, încât ionizau aerul pe traiectoria lor perfect rectilinie, lăsând urme luminoase, de un albastru strălucitor, și că, de fapt, de la bun început, ele, animalele, nu aveau nici o șansă să câștige.

Numai Omul știa acest lucru și de aceea a hotărât să introducă atâtea elemente de dificultate în apărarea lui, câte vor fi necesare să normalizeze situația și, fără să mai stea pe gânduri, și-a îndesat căciula și s-a aruncat cu țeasta în "scuipătoare", cu picioarele în sus, în echilibru. "Asta înseamnă doar zece grade dif". A coborât picioarele în echer, le-a desfăcut și, zvâcnind scurt, și-a imprimat o mișcare de rotație; "Încă douăzeci de grade dif. Voi trage un singur foc pe rotație - zece grade dif; pe urmă, am să țin coada cuțitului între dinți, iar pe muchia lamei am să așez un obiect pe care nu am voie să-l scap. Asta înseamnă încă șaizeci de grade dif. În total, o sută" - și-a zis Omul. Vuietul se dezlănțui. Am coborât din observator și am luat-o la goană spre marginea poienii. Între timp, animalele cădeau secerate. Bărbatul se rotea cu mare viteză; orologiul sideral alunecase pe lama cuțitului, ajungând până în vârf, deși îl ținea foarte înclinat. "Trebuie să le acord mai multe șanse acestor dobitoace blajine în comparație cu oamenii".

Bărbatul își încetini simțitor viteza de rotație, urletul gloanțelor deveni gutural, iar urmele luminoase lăsate în aer erau discontinue și-și schimbaseră culoarea, bătând spre roșu. Haita, redusă mult la număr, dar nu mai puțin îndârjită, gonea spre el cu capul în jos, frământând cu labele cerul de zăpadă. Praful alb stârnit, răbufnirile de sânge cu așchii de oase, trupurile animalelor, toate cădeau în sus. Omul trăgea din poziție răsturnată, în care fluxurile terestre și cosmice străbat corpul în sens invers, sângele oxigenează creierul, făcându-l mai ager, iar timpul se scurge și el în sens invers. Arma cu care-și păstra viața o ținea tot răsturnată, complicatele procesoare din interiorul ei fabricau și expulzau sute de gloanțe, răsturnate și ele, neavând formă cilindrică, ci discoidală, cu fețele asimetrice, pentru a corecta efectul gravitației. Or, acest efect fiind aplicat pe fața opusă, corecția era inversată și deci ineficientă. Din acest motiv, pierdea mai multe cartușe decât socotise la început. Și asta nu ar fi fost nimic, pentru că observase și ar fi putut ține arma cum trebuie, dar n-a făcut-o din orgoliu. Lucrul cel mai grav era că, reducându-și viteza de rotație, a permis unuia dintre atacatori să-și sincronizeze salturile cu mișcarea lui de revoluție. Acesta făcea săriturile numai în semiperioada în care Omul se găsea cu spatele spre haită și deci nu trăgea. Practic, din clipa aceea, inteligentul animal a devenit invizibil și se apropia inplacabil, salt după salt. Reflectând la numărul de cartușe care nu-și atinseseră ținta, Omul își dădea seama că făcuse o apreciere greșită a gradelor de dificultate acordate poziției răsturnate. Gravitatea erorii n-a părut prea mare la început, și chiar o greșeală de proporții mai mari nu înseamnă încă un dezastru.

Totuși simțea că în curând va ajunge la limita reparabilului, fără să-și închipuie că aceasta fusese deja atinsă, dar nu și depășită, pentru că "invizibilul", ghemuit în zăpadă, aștepta momentul prielnic să facă ultimul salt.

Acum e acum! Dacă Omul ar reduce gradele de dificultate, oprindu-se cu fața spre haită, ar putea să se salveze. E un punct critic. Orgoliul său e greu încercat. Nu are timp să se gândească în clar la aceste lucruri, ele sunt analizate în subconștient, probabil cu mare viteză. Răspunsul subconștientului, răspunsul genetic al creierului său, reprezentând suma răspunsurilor fiecărei celule, este: nici un pas înapoi, nici o reducere a dificultăților. Pe de altă parte, cortexul său este supus la presiunea crescândă a evenimentelor ce se prefigurează. Ce poate simți un om care este în situația lui este greu de știut, din moment ce reacțiile oamenilor sunt atât de diferite în fața aceluiași stimul.

Este sigur că dacă arma nu i s-ar fi blocat tocmai în această clipă, s-ar fi aflat într-o situație foarte grea; așa, însă, s-a trezit în una fără ieșire. Dar n-a trebuit să calculeze urmările acestei defecțiuni, pentru că, așa cum un animal presimte un cutremur, el simțea vibrația sugrumată a exploziei care avea să urmeze, și senzorii termici din buricele degetelor transmiteau instantaneu creșterea vertiginoasă a temperaturii în magazia de cartușe, ca și creșterea volumului corpului armei, ce se umfla sub uriașa presiune interioară ca o minge, până la limita de elasticitate a materialului, și brațul său zvâcni, aruncând arma înainte, și arma porni ca o ghiulea cu focosul amorsat și, în vreme ce pe retină imaginile crăpăturilor ivite pe suprafața ei metalică prinseseră deja contur, a văzut chiar flăcări izbucnind din ele, s-a aruncat în zăpadă cu fața în jos și ajunsese aproape întins când a dat cu ochii de lup, și a mai trecut doar o fracțiune de timp neînchipuit de scurtă până când arma a cracat, dezintegrându-se deasupra haitei. Lupul îl vede pe Om aruncând arma, pe care o vede umflându-se, umflându-se gata să pleznească, zărește primele crăpături, lame de flăcări țâșnind prin ele, presimte unda de șoc și, în loc să se adăpostească, face ultimul salt, dar nu direct asupra Bărbatului, ci spre locul unde se arunca el, ca fiind locul cel mai sigur, pentru că Omul a acționat din instinct de conservare și animalul s-a bazat pe acest instinct ca să economisească timp; merge pe judecata omului, o ia de bună și gândește de la ea încolo, câștigând astfel un avans. Cele două creiere, care, oricum, amândouă ar fi ajuns până la urmă la rezultatul corect, luptă nu pentru aflarea unei soluții mai bune, ci pentru aflarea soluției unul înaintea celuilalt. Din cauza șocului și a surescitării, nu-și mai pot păstra ecranarea, intră în legătură și află succesiv unul de la altul pasul următor care ar trebui făcut în confruntarea dintre ei. Gândurile lor se succed cu viteze amețitoare, încât însăși viteza de imaginare a evenimentelor se apropie de limite și apare pericolul pentru unul din ei ca rapiditatea de

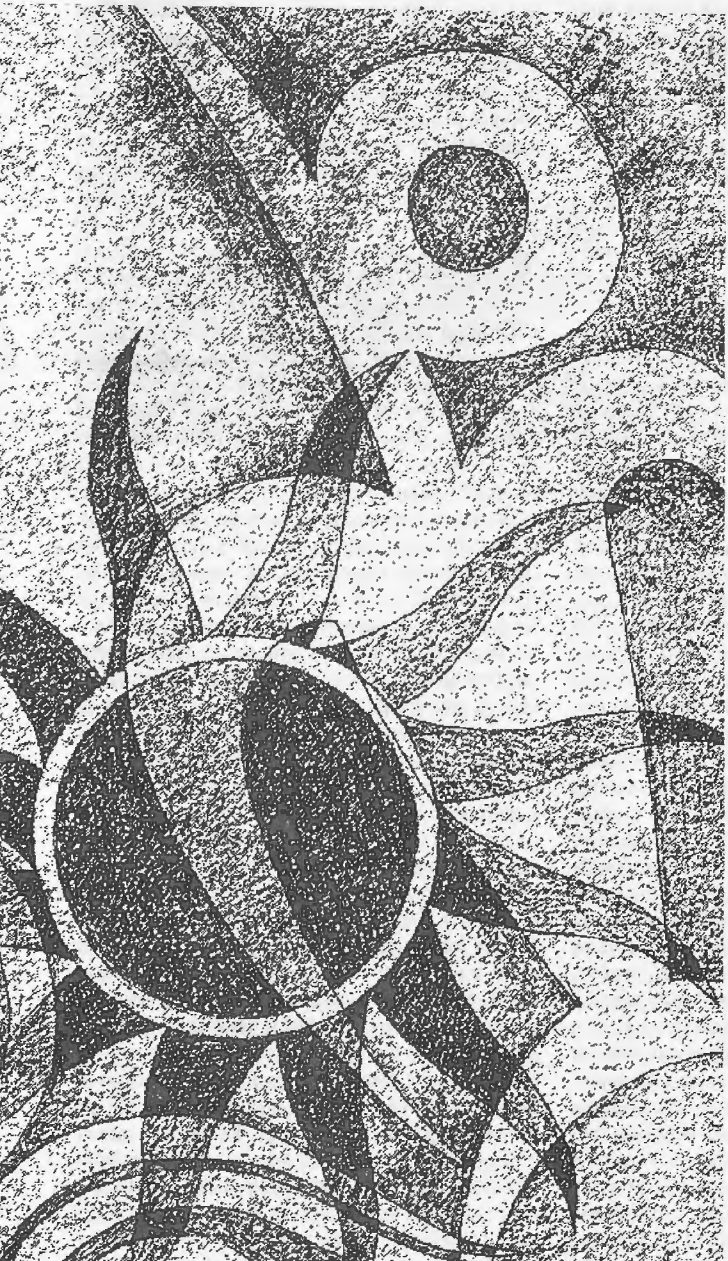

imaginare a adversarului să fie mai mare decât cea proprie și astfel al doilea, deși are acces la informația celuilalt, să nu o mai înțeleagă, pentru că ea se derulează cu o iuțeală enormă, mult mai mare decât poate el percepe, decât poate el decodifica. Ei bine, acest fenomen este pe cale să se producă, adversarii nu au făcut până acum nici o mișcare unul împotriva celuilalt, doar și-au închipuit ce ar fi cel mai bine să facă; lupul simte că se apropie de hotarele lui de rezoluție, că nu mai poate face față la avalanșa înspăimântător de complicată a imaginilor care se succed cu o viteză imposibil de atins de către aparatul său de decodificare. În acest moment își dă seama că va fi învins, că oricum va fi învins, pentru că Omul e mai deștept, pentru că el poate gândi mult mai repede, și în mod normal lupul ar trebui să se dea bătut și să fugă, adică să facă ceea ce trebuie să facă un învins ca să nu moară, dar el nu face asta, fiindcă - și aici apare un aspect care până atunci nu i-a venit în minte, și anume că omul, chiar dacă poate imagina o soluție mai rapidă și mai eficace și mai surprinzătoare și mai secretă și mai distrugătoare decât ar putea-o găsi el, animalul, deci chiar dacă omul ar putea imagina asta, nu e sigur că el ar putea-o și pune în practică, și de aceea lupul s-a gândit că, în clipa în care va ajunge să nu mai priceapă înțelesul gândurilor omului, în clipa aceea să atace fulgerător, instantaneu, folosind ultimul procedeu la care a ajuns până în acel moment. Dar omul aude gândurile patrupedului și este avertizat că acesta îl va ataca atunci când nu va mai înțelege, și el nu poate ști când se va petrece acest lucru, pentru că nu știe cât de mult poate înțelege animalul și de aceea hotărăște că trebuie să considere momentul atacului ca fiind posibil în orice clipă, deci previzibil, și, cum în fiecare clipă el știa cum ar putea fi atacat, înțelege că, dacă lupta ar fi condiționată numai de supremația vitezei de gândire, el, Omul, ar fi câștigător, dar, cum treaba mai depindea și de viteza de execuție, de precizia și de puterea atacului, rezultatul înfruntării era incert, cu toată capacitatea lui extraordinară de analiză. Acum este momentul în care, pentru a doua oară, sorții izbânzii se schimbă, și după ezitarea și revenirea animalului, este rândul omului ca, după secunda de siguranță a victoriei, să-și piardă încrederea în puterea lui de a învinge, și acest lucru nu ar fi scăpat animalului dacă Bărbatul nu ar fi gândit prea repede, așa că el n-a aflat niciodată că omul s-a temut o miliardime de secundă că ar putea fi învins, în schimb, și-a dat seama în acea miliardime de secundă că nu pricepe nimic din ce gândește omul și atunci a atacat fulgerător, instantaneu, cu toată forța de concentrare pe care natura i-a dat-o ca să supraviețuiască, folosind ultima variantă a metodelor pe care le gândise până atunci, variantă pe care Bărbatul o cunoștea și o aștepta, fiindcă nu voia ca lupul să-i simtă momentul de slăbiciune și atunci, involuntar, a sperat că acest lucru chiar se va întâmpla, dar, întâmplându-se, el declanșa atacul, iar el, pregătit fiind să-l primească, s-a apărat folosind o metodă elaborată ulterior și pe care animalul nu a mai putut-o descifra, deoarece întreaga lui capacitate cerebrală era deja subordonată unei acțiuni începute ce trebuia dusă la bun sfârșit cu orice preț, așa că el nu s-a mai gândit la nimic altceva din clipa în care a țâșnit răsucindu-se în aer și ajungând cu pântecele mai în sus și căzând pe spate în zăpadă în locul în care Omul avea să se prăvălească peste el, acoperindu-l cu trupul său și ferindu-l de forța năprasnică a exploziei, dar înfingându-i în piept cuțitul pe care îl ținuse în continuare strâns în dinți de mâner și pe care îl ținea tot așa, cu diferența că strângea și mai tare fălcile, ca nu cumva să-i intre pe gât când va izbi cu toată greutatea corpului în oasele animalului, care în nici un caz nu se aștepta ca bărbatul să atace ținând cuțitul în gură, necum să-și mai schimbe traiectoria în aer, astfel cât lama să poată pătrunde nestingherită printre coaste și să-l rănească de moarte.

În clipa aceea am ajuns la marginea poienii și am văzut că lupul era negru și pe laba dreaptă din față avea o rană. Era o liniște deplină și totul părea încremenit. Din umbra întunecată a pădurii, mi-am împins înainte arma și am apăsat pe trăgaci. Un glonț cu geometrie variabilă a ieșit din țeava ei dublă, rotocolul de fum a rămas lipit de gaura țevii, glonțul a trecut pe lângă țintă și a trebuit să apăs încă o dată. Din cea de-a doua țeavă a armei a pornit cu aceeași viteză amețitoare un nou proiectil, cu o formă ultrasofisticată, și a lovit lama cuțitului pe care tatăl meu îl ținea în dinți. Timpul s-a mișcat abia perceptibil și deodată s-au auzit două detunături atât de apropiate, încât pentru orice muritor ele s-au confundat una cu alta, iar pentru unul cu auzul neantrenat și cu cea de-a treia, provocată de explozia armei deasupra haitei de lupi.

dan manciulea

CĂLUȘARII

Moto:
Ce poate fi mai fantastic decât realitatea?

Pământul duduia.

Credeam că vine sfârșitul. Dac-ai fi pus mâinile la urechi și ai fi rotit privirea - de acolo până acolo - liniștea lui Dumnezeu: pomii plini de verdeață, florile râzând în iarba grasă, mișunată de gângănii bune, iar sus, sus... cerul albastru cu Soarele împrăștiind mărinimos căldura lui, da' și cu oleacă de Lună, albă ca marmora, gata să răsară...

Io, dac-aș fi fost poponete, mi-aș fi luat lumea-n cap și m-aș fi dus, m-aș fi tot dus, că nu mai era chip. Că știți și voi, unde joacă Ielele cu Călușarii se surpă pământul și se usucă izvoarele. Se face așa, o roată mare de uscăciune, mai cu seamă în grâu. Da' 'oții ăștia de Călușari, mână în mână cu ielele nebune, după ce seacă țâța cerului de ploaie, vin prin sate și se milogesc după bani, păcălind oamenii că stârnesc ploaia. Și se pun pe jucat, și duduie pământul...

Așa și-atunci - duduia - și Călușarilor nu li se mai vedeau picioarele de-atâta joc. Dăduseră cu toții - doișpe' câți erau - ochii peste cap, de li se vedea albul ca la morți și băteau pământul cu picioarele, cică s-o cheme pe Muma Pământului. Și jocul dădea în nebunie și nebunia cerea nebunie... În

jurul lor se iscase un nor de praf. Mă uitam și mă miram. Ei apăreau în mijlocul norului: când semănau cu doișpe îngeri învârtind o sârbă în cer, când cu doișpe necurați, Doamne iartă-mă, care-și făceau Sabatul pe tărâmul lui Ducă-se-pe-pustii.

Aveau brațele încrucișate pe după cefe. Frământau pământul cu opincile și pământul duduia. Tremurul ce venea din pământ urca în tălpile noastre, ale părtașilor la sarabanda cea nepământească, de ne făcea să simțim cum ne ridicăm deasupra. N-am habar cât a durat hora Călușarilor, poate un ceas, poate două, da', când au terminat și s-au prăvălit polog la pământ, în zarea albastră și înfierbântată apăruseră nori mustoși de ploaie. Nu trecu o altă jumătate de ceas și se porni un vârtej. Noi, sătenii, stam cu gurile căscate. Nici unul nu se îndura să plece. Da' cred că era tot o vrajă de-a Călușarilor de rămăsese adunarea lipită locului. Chiar și când furtuna s-a dezlănțuit în toată puterea ei n-a fost unu' să zică: mă, fraților, io mă duc acasă.

Și fulgera și tuna de să se crape cerul. Călușarii erau întinși, sleiți de putere, cu brațele desfăcute și picioarele lipite. Murmurau numele lui Ilie, starostele trăznetelor din ceruri, cică să-i ia nu știu unde. Eli, Eli iama... și nu știu mai cum. Atunci, o urzeală albastră de trăznete îi învălui și eu am simțit o bubuitură, da' mai mult aici, în cap - nu în urechi... Furtuna s-a oprit, vârtejul a stat și s-a pornit ploaia. Așa minune n-am văzut de când mama m-a făcut! A plouat până la amurg.

Rând pe rând, Călușarii se ridicaseră. Aveau uitătura rătăcită și se plimbau prin mulțime cu pălăriile în mâna dreaptă. Lumea le da bănuți albi, de argint. Nu mulțumeau, nimeni nu aștepta mulțumire de la ei; ei erau vrednici de dispreț da' și temuți - nu puteai ști ai cui sunt. Îi luai peste picior, te puneai rău ori cu... ori cu... tot una era, așa că toți plecau capul și vorbeau de bine Călușarii.

După ce terminară de strâns birul, începură să chiuie. Țăranii știau că se duc la crâșma satului iar apoi, deși nu văzuse nimeni, că vor pleca pe coclauri să se împreune cu ielele. Noaptea răsunau pădurile de râsetele și de chicoteli de muiere. Nu se putea să fie vreuna din sat, că erau pe la casele lor, da' o babă vorbea în vânt că sunt sufletele muierilor satului care păcătuiesc cu gândul. Ele dorm în paturile lor, lângă bărbații trudiți de muncă, da' sufletele le hălăduie prin păduri, păcătuind cu Călușarii.

Văzându-i eu pe Călușari puși pe chef, numai' o uitătură am aruncat către Iancu și către Vasile, dându-le de înțeles să se țină după mine.

Am mers în urma lor, fără s-arătăm că îi iscodim. Mi-era teamă că ei, jurați cum sunt, să nu ne chitească vrerile și să ne facă vreun rău: să ne ia glasul sau văzul, ori să ne înțepenească trupul, cum făcuseră la mulți nepoftiți. Nu s-a întâmplat așa da', după atâta timp, cred că au știut mereu ce ne trecea nouă prin minte.

Ploua de se împreunase cerul cu pământul când am ajuns la poarta crâșmei. Cârciumarul stă în prag, pe prispă, ținându-și nasul mare între degetele de la mâna stângă. Așa de roșu era nasul încât de departe credeai că duce la gură o căpșună. Ăla da nas!

Amușinând banii Călușarilor, sosiră și lăutarii: unul cu vioară celălalt cu un acordeon.

"Dă-ne băutură bună, cârciumare, și pune la fript câteva hălci de porc! Ce stai ca un popândău? Dă-i zor, că ne pierzi de mușterii", i-a zis starostele. "Și voi, bă balaoacheșilor, puneți mâna de cântați, că vă plătim cu argint!"

Balaoacheșii rânjiră cu gingiile lor negre. Se făcuseră stacojii la față - ăl cu vioara că urla de-i apăreau bojocii în cerul gurii și acordionistul tot trăgând de foale: "De-ar fi noaptea trei conace / Trei zile pe drum aș face / Pentru mândra care-mi place / Trei zile și-o săptămână / Că i-a fost gurița bună".

Mă uitam la ei așa... Se veseleau și turnau pe gâtlejuri de parcă nu mai văzuseră până atunci. Starostele lor, Al treișpelea, cum îi spuneau ei, veghea neîncetat, spunând mesenilor cu ochii ăia înfundați în cap și acoperiți de sprâncene stufoase: "Să nu vă treacă prin minte niscai prostii, că vă găsește Aghiuță!"

Morarul se opri din povestit cât să tragă o dușcă din paharul ce-l aștepta pe masă. Era vin bun, alb, puțin dulce, puțin acrișor. Zăcuse uitat în butoi cam cinci ani și bătrânul îl scosese doar ca să minuneze oaspeții.

- Cei cu voi, mocofanilor? Asta nu-i nimic, minunea e mai târziu...

Noi, mocofanii, aveam gurile căscate ca la circ. Nici când se rățoise moș Gheorghe la noi, nu puturăm să ne trezim din vrajă.

Moșul era trecut prin ciur și prin dârmon, văzuse o sumedenie de lucruri minunate în viața lui și le povestea mereu. Povestea asta o știam, o auzisem și de la el și de la lume, prin sat, dar de fiecare dată rămâneam ca prostul.

- Gavriele! Gavriele, vino-ncoace cu o ulcică de vin și ia și pentru tine un păhărel.

- Gavriel era fratele lui moș Gheorghe. Avea cam la vreo treizeci și cinci de ani și semăna leit cu moșul, și la stat și la chip, numai că nu vorbea de loc. Era mut. Îl ajuta prin casă la treburi, că moșul avea gospodărie, nu glumă.

Sosi Gavriel, tăcut ca un pește, cu cele cerute de moș Gheorghe în mână.

- Stai aici, Gavriele, și pune vin în pahare. Da' ce-ai asudat așa? Iar ai pus vin în ulcică cu butoiul? Mă, voi știți ce face ăsta? Îl trimit odată după vin în pivniță. Stau io, îl aștept un sfert de ceas, o jumătate - el nimic. Zic, bă, ăsta s-a îmbătat trăgând la furtun, și mă duc după el. Când acolo, ce să vezi, el luase ditamai butoiul de zece vedre, plin, și turna în sticlă. Ăsta-i frate-miu Gavriel! Tace și face. Da' să vă zic cu Călușarii!

Au băut Călușarii până s-a lăsat înserarea. Starostele trăgea mereu cu ochiul spre fereastră. Când văzu el c-a stat ploaia și că Soarele a apărut la asfințit, roșu ca para, doar un semn le făcu ălorlalți și se ridicară cu toții. El plăti cârciumarului și viorostului apoi ieșiră. Călușarii chercheliți și clătinându-se, starostele, drept ca bradul, de parcă nu băuse cot la cot cu ei. Mă, și cântau!, da' cântau de răsuna satul. Seară, liniște...: *Și de-o fi și-o fi să mor / Pân' la toamnă tot mă-nsor / Pân' la toamnă, pân' la iarnă / Să fac fetele să moară...*

Lumea-și închidea porțile și punea pleduri la ferestre. Fetele și femeile se ascundeau prin case, să nu le fure nebunii.

Au hăuit ei așa până la ieșirea din sat. Eu - cu Vasile și cu Iancu - după ei. Când au dat cotul spre gârlă, odată au tăcut și, din chercheliți ce erau, începură să meargă drept, ca tot omu' nebăut. Măi, să fie, mi-am zis, ăștia pun la cale ceva.

I-am iscodit așa, un timp, că se-noptase de-a binelea. La pădure voiau s-ajungă! Mergeau în rând, cu starostele în frunte, fără să zică o vorbă măcar. Prin întunericul nopții, semănau cu niște strigoi. Cerul era smolit și-n el luceau stelele ca niște ochi de țigancă. Dacă te uitai mult la ele păreau că joacă; uite-așa: un pas la stânga și doi la dreapta, de ți se pupăza văzul. Încolo, pădurea se vedea ca o umbră înaltă. Noi, eu cu Iancu și cu Vasile, îi urmăream pe alături de drum, prin hățișuri.

În depărtare, cam dinspre pădure, începu să se audă un murmur. Vasile se sperie; era ăsta un fricos! Dacă s-a speriat de umbra lui! Zice, "mă, io fug, mă duc acasă". *Stai mă, împiedicatule, că dacă ăștia fac ce cred io, oameni suntem,* i-am șuierat.

Nici nu terminai bine să vorbesc și, de sus, o lumină scânteietoare scoborî ca un fulger în pădure și o lumină. Nu s-a stins. Pâlpâia. Când roșu, când albastru. Vasile nu mai putea de frică: "Arde pădurea, bă!"

"Arde mintea ta, tăntălăule!", i-am zis. Știam acum ce urma să se întâmple și unde mergeau Călușarii, da' nu voiam să le spun tovarășilor mei de teamă să nu plece. Singur n-aș fi putut face nimic.

Străbăteam toți trei hățișurile de pe lângă drum. Spinii ne zgâriau fețele și pătrundeau adânc, mustind, în carnea încrâncenată de așteptare. Pe drum, Călușarii ascultau vorbele starostelui. Habar n-am în ce limbă vorbea: parcă era românește da' nu înțelegeam nimic. Din când în când murmurau ținând un fel de ison și, după câtăva vreme, am înțeles că era un descântec. Pădurea auia ca de o mie de tulnice și un zumzet se făcea auzit la răstimpuri.

Vasile mărise ochii. Gâfâia și tresărea la orice zgomot: "De ce naiba am venit io cu voi, mă? Cine m-a pus să merg. Nu, mai bine mă duceam eu acasă și îmi vedeam de treaba mea!"

Nu-l mai băgam în seamă. Boscorodea, da' tot mergea după Călușari. Iancu însă, privea înainte și, pe măsură ce ne apropiam de pădure, ochii lui se aprindeau de-o lumină ciudată. Se uita numai la pâlpâiala roș-albastră. Nu scosese o vorbă. Da' cred că înțelesese de ce ne țineam scai după Călușari. Prea i se viclenise uitătura aia a lui de mutac.

Tot mergând, nici n-am băgat de seamă cum ne-a înghițit umbra pădurii celei mari. Priveam în sus. Luna vărsa lumină argintie peste noi și Călușarii nu se mai vedeau.

Ar fi fost frumos dacă nu s-ar fi auzit miile de tulnice și zumzetul ăla. Și pădurea răsuna: Auuuu. Așteptam să cadă cerul pe noi sau Călușarii să ne fure mințile.

Era noaptea când joacă flăcările pe comori...

- Cum vine asta, moș Gheorghe? i-am luat eu vorba din gură morarului.

- Mă, țâcă; în noaptea aia pământul se încălzește. Aurul din comori fierbe și scoate aburi iar aburii ăia ies la iveală, se aprind. Da' focul ăla nu te arde. Bagi mâna în el și nu simți nimic, da'-ți intră la inimă. Dacă ești slab, el acolo începe și te chinuie. Nu mai poți dormi - uite-așa te răsucești în așternut, îl uzi, iar dimineața te ridici trudit de parcă ai tras la plug.

- Înseamnă că matale și ăilalți pentru comori v-ați dus în pădure după Călușari?!

- Da, țâcă. Pentru comori. Eram băieți săraci.

Am fi vrut noi să scăpăm de sărăcie, numai că pe atunci doar dacă erai tâlhar, ucigaş sau boier, puteai să fii bogat. Afară numai dacă găseai vreo comoară.

Căluşarii, zice-se, sunt păzitorii comorilor ascunse şi au vorbă să nu le-arate oamenilor decât p-alea care sunt sortite. Ăle' blestemate, făcătoare de rău, sunt ţinute la fereală. An de an ele se scufundă, se ascund către tărâmul lui ducă-se-pe-pustii.

Ăle' binecuvântate, câtime cu câtime, se ridică până ajung la lumina zilei şi le găseşte vreun amărât. Să nu credeţi că, după ce omul a găsit aurul, se termină tărăşenia, nu! Trebuie s-o folosească cu înţelepciune, că, de nu... Da' lăsaţi-mă să istorisesc până la capăt.

Tot hălăduind prin pădure ne-am pierdut de Căluşari. Căutam o urmă să ne ducă la ei şi tăiam de-a dreptul. Când, deodată, dintr-un tufiş de aluni, ţâşni o poarcă cu purceluşii ei. Vasile era acolo. Când auzi grohăiturile fioroase se scăpă pe el de toate alea. Într-o clipită era într-un stejar cam cât piciorul meu de gros. Dacă n-ar fi fost auitul de tulnice al pădurii, cred că l-ar fi auzit Căluşarii cum urla din toţi bojocii.

După ce a coborât, mistreaţa fugise tot de frică. Vasile era croit să se întoarcă.

- Plec, mă duc în sat. Păi ce, vreţi să mă omorâţi cu zile? Umblăm creanga de două ceasuri după prăpădiţii ăia de Căluşari...

- Iancu se uită la mine. I-am spus "zi-i, mă, şi lu' ăsta".

- Auzi Vasile, să nu pleci. O să-ţi pară rău!

- De ce, Iancule?

- Căluşarii caută o comoară. Dacă dăm de ei, dăm şi de comoară şi oameni ne facem. Pricepi?

- Comoară?

Vasile belise ochii cum îi beleşte Ion, prostu'.

Să-l fi văzut când a aflat trebșoara'... Ăl mai viteaz era. Noroc de noi că eram zdraveni și el pricăjit, că altfel ne făcea felul să se-mbogățească singur.

Am purces mai departe. N-am căutat prea mult. Spre mijlocul pădurii, într-un luminiș, se vedea o flacără crescând până la coroanele copacilor. Se roșea, se albăstrea și creștea din ce în ce.

- Haideți, că știu unde-s. La fântâna părăsită... Acolo era și comoara. De la ea iese flacăra.

Nici n-am rostit bine cuvintele că Vasile și cu Iancu au tulit-o. *Mă lăsați în urmă, fiv-ar neamul de râs*, mi-am spus în gând. Puteau să ajungă înaintea mea, nu mă grăbeam. Fără mine n-aveau ce face.

Când i-am ajuns din urmă, în luminiș, i-am găsit culcați în iarbă, după un buștean scorburos, căzut la pământ. Priveau. Călușarii se adunaseră roată în jurul fântânii. Starostele nu se zărea, intrase în fântână. Se luară pe după umeri și prinseră să învârtă hora. Flacăra, care începea la vreo doi stânjeni deasupra fântânii, tresări și crescu văzând cu ochii. Unul din Călușari murmura ceva. Ceilalți răspundeau cu voce tare. Am ciulit urechile: "Comoară bună, ascunsă sub Lună / Comoară mare, ascunsă de Soare / Ieși din culcuș / Să-ți jucăm căluș / Ieși la iveală din reveneală / Din casa Pământului / În bătaia vântului / Aur de zărim / Să ne veselim".

Un huruit se auzi, ca atunci când se surpă dealurile fără pădure de prea multă ploaie și, din fântână apăru întâi o rază și mai apoi o pală mare de lumină care se uni cu flacăra de deasupra. Poiana era luminată ca ziua. Vasile sta cu gura căscată și odată se urni, dând să fugă la fântână. I-am pus piedică. S-a lungit, izbindu-se cu putere de pământ. "Stai cu nasu-ntre licurici, 'ți-ar starea de râs, să-ți fie, că te mănâncă vrăjitorii!"

Călușarii strânseră hora apropiindu-se de buza fântânii. Priviră comoara, rând pe rând puseră mâna pe ea, apoi porniră chiote și țin-te frate, sârbă drăcească... Băteau cu picioarele de să facă groapă, nu alta. Starostele bătea tactul cu-n toiag în capacul sipetului. Iar hora se-nvârtea. Ei nu se mai vedeau de colbul stârnit. Cădea câte unul istovit, ceilalți îl ridicau, așa din fugă, și sârba reîncepea nebună, mai nebună. Eram înfricoșat. Inima îmi bătea ca o moară cu ciocane. Urcase în gât. Îmi venea s-o iau la fugă, că nebunia Călușarilor intrase în mine. Acum chiar că se prăbușise cerul pe noi. Sunetul de tulnic deveni urlat. Urla pădurea, urlau și Călușarii, iar peste toate astea se porni furtuna.

Cerul fu acoperit de nori care trăzneau fără oprire. Părea că pădurea luase foc, dar de sus ploua, nu cu stropi, cum plouă, ci cu găleata. Tovarășii mei fugiseră. Însă știam că se vor întoarce după ce va trece prăpădul.

M-am uitat la fântână. Călușarii se ridicau unul pe altul din noroi. Cu chiu cu vai se luară din nou de umeri în timp ce starostele descânta comoara: *Comoară bună, ascunsă sub Lună / Comoară mare, ascunsă de Soare / Intră-n culcuș / Ți-am jucat căluș / Intră-n pământ / Ferită de vânt / De mână și ochi / De ochi cu deochi / Comoară cerească / Gheorghe să te găsească.*

... Auzi, mă, țâcă, "Gheorghe să te găsească". Adică io. Când am auzit, am intrat ca sobolul în ăl buștean scorburos. Au trecut chiar pe lângă mine. Am crezut că inima mi se aude în toată pădurea, așa de tare bătea.

De acolo am ieșit târziu. De frică să nu se întoarcă nebunii. Și, cu uitătura în toate părțile, m-am apropiat de fântână. Lună plină. M-am aplecat peste margine - pe fund numai crengi și bolovani. De parcă nu fuseseră nici comoară, nici Călușari care s-o scoată - nimic! *Măi, să fie*, am chitit io... Apărură Vasile și cu Iancu.

- Venirăți, mă, unde-ați fost? i-am întrebat.

Nu eram supărat pe ei, că așa erau din fire - fricoși. Mi-era doar teamă să nu mă omoare și să pună mâna pe comoară.

- Iancule, tu intră în fântână! Eu cobor hârdăul

și tu scoți bolovanii. Tu, Vasile, du-te acasă și adu-ți calul. Da' fă-i un samar înainte, să cărăm lada cu aur.

- Du-te tu, Gheorghe, că ești mai viteaz. Eu mor de frică, dacă mă întâlnesc cu Călușarii?

- Mă, i-am șuierat eu la ureche, dacă nu faci ce zic io, te-ngrop în locul comorii, în fântână!

Ce puteam și eu să spun atunci, de teamă să nu îmi ia ei gâtu' mie. Și Vasile al meu s-a dus.

Într-un târziu Iancu găsi pe fundul fântânii un sipet vechi, încleștat în fier.

- Gheorghe, zise el cu tremur în glas. Am găsit-o! Am găsit comoara, drăguța de ea. Hă, hă-hă, hă-hă!

Și sări pe capacul sipetului ca un zănatic. Hăuia și lălăia înăuntru, în groapă, luat de streche.

- Bă, ești nebun? Hai s-o scoatem de-acolo că acuși se face ziuă și ne vede lumea cu ea pe drum.

Am scos-o. Cred c-avea la cincizeci de ocale. De cum am pus-o pe pământ, Iancu apucă un drug de fier s-o desfacă. Nici n-o atinse bine și căzu ca trăsnit. Se vede treaba că era sortită să fie deschisă și împărțită de mine, cum proorociseră Călușarii.

L-am ridicat pe Iancu. Era nedumerit. Sosi și Vasile cu calul. Făcuse un samar zdravăn. Săracul dobitoc de-abia mergea cu el, darmite să-l mai încărcăm și cu sipetul. Fricosului i se luminase privirea deodată, când îl văzuse. De-acum m-așteptam la orice de la ei.

- Ajutați-mă să pun sipetul pe samar, le-am zis.

Ne-am așezat împrejurul ei și am pus eu mâna primul pe ea. Când am atins-o s-a auzit un clănțănit de încuietoare deschisă și capacul se desfăcu. Înăuntru - minune - trei șerpi frumoși lucrați din aur, de-ți era milă să-i atingi. Am pus pe unul să îl scot. Era greu, aur, ce mai... Doamne și cum strălucea în lumina Lunii! M-apucară pandaliile. Da' și pe tovarășii mei, că numai ce-l văd pe Iancu că ridică drugul de fier să mă prăpădească. M-am ferit la timp. A atins sipetul și s-a prăbușit din nou. Vasile a încercat să îmi prindă mâinile la spate. L-am lovit cu pumnul în cap și a leșinat. Apoi, așa căzuți, i-am legat burduf și frânghia am prins-o pe șaua calului. I-am luat târâș până în sat.

Pe drum s-au trezit: "Iartă-ne Gheorghe, tu ești bun la suflet. Nu ne omorî, c-avem copilași acasă". Îi iertasem, da' ce să le fac, îi arsese flacăra comorii. Nu-mi cereau iertare pentru că ridicaseră mâna asupra mea ci pentru că voiau să pună mâna și ei pe câte un șarpe.

Acasă am coborât sipetul în pivniță, am aprins lampa și-am deschis capacul: șerpii de aur erau acolo. Vasile și cu Iancu, alți șerpi, așteptau spășiți. Ar fi plecat dacă le-aș fi poruncit dar, în gândul lor, parșivii își ziceau: "Cine știe, poate ne dă și nouă". Și le-am dat. Le-am dat, că erau săraci - lipiți.

Au plecat pe la casele lor și nu i-am mai văzut de-atunci: nu peste mult timp Vasile l-a omorât pe Iancu. Lumea nu știe de ce. Eu știam. Apoi Vasile a plecat la oraș să vândă aurul și i-a pierit urma - cine știe care tâlhari l-au ucis...

Eu, a doua zi m-am dus la boierul Târșolea, un bețiv fără căpătâi care chinuia țăranii, i-am povestit despre comoară și i-am arătat aurul. Cum l-a văzut a dat să mi-l ia. "Nu, neică, i-am zis, lași moșia, satul, facem acte că le vinzi și dup' aia pleci. Pe bețiv nu-l ținea nimic pe locurile noastre, pământurile stăteau în paragină, arendașii îl furau... Ce mai la deal la vale, a plecat la oraș cu aur cu tot.

Am făcut moara și... asta e povestea. Așa-i Gavriele că e minunată? Da' ce tot spun io, tu o știi mai bine.

□ □ □

Cu sufletul fermecat de povestea morarului am rătăcit mult timp pe uliți lăturalnice, până am ajuns acasă. Mintea îmi făta numai șerpi de aur și, pentru o clipă, m-am surprins căutând prin praful drumului licărul de lumină sticlind într-o fărâmă de aur.

Mă tulburasem până în adâncul minții. Toată după-amiaza, până spre seară, am stat cu ochii pe pereți, fără s-adorm. Orice gând încercam, era umbrit de vederea celor trei șerpi de aur ai Călușarilor.

Seara, pe uliță, se auzi vuiet și larmă de copii. Marin mi-a bătut la fereastră.

- Constantine, nu vii mă...?

- Unde să viu? l-am întrebat.

- Hai, mă, pă izlaz, c-au venit călușarii...

Jucau când am sosit noi. Am stat pe margine și am privit. Când, deodată... Pământul de sub noi făcu să se-audă un huruit de credeai că vine sfârșitul. Starostele Călușarilor era în mijlocul horei și bătea tactul cu-n toiag. Îl măsuram din cap până-n picioare - sub panglici, zorzoane și cioburi de oglindă - și parcă îl știam de undeva.

- Marine..., bă Marine, acesta-i nu-i Gavriel, fratele lu' moș Ghio?

- Care frate, Costică? Moș Ghio n-a avut frați, a fost copil găsit pe marginea drumului. Tata mi-a povestit că l-a găsit o babă în noaptea când joacă flăcările pă comori...

dănuţ ungureanu

MALAWI, CU CAPITALA LA ZOMBA

Nelu Pătraşcu îşi scoase şapca şi îşi trecu mâna prin păr.

- Dumneata locuieşti, dacă îmi aduc bine aminte, pe Calea Moşilor. Câţi tovarăşi sunteţi în apartament?

- Eu, soţia, doi copii şi încă doi tovarăşi.

- Doi copii?

- Soţia este în luna a şasea.

- Aşa, aşa... Şi lucrezi la Sece Aversa Sea. Montator.

- Depanator, tovarăşe. Depanator de pompe axiale.

- Aşa, aşa... E o meserie frumoasă meseria de depanator. Simţi că le poţi fi de folos tovarăşilor. Nu-ţi mai torni?

Nelu Pătraşcu înghiţi în sec. Moca-Cola făcea sute de băşici minuscule şi era rece ca gheaţa.

- 'Trăiţi, tovarăşe! A fost foarte bună.

- E de-a noastră, de Ploieşti. Poţi să le duci o sticlă tovarăşilor soţie şi copii. Vi s-a repartizat frigider în apartament?

- Da, tovarăşe senator.

Senatorul se ridică şi dădu ocol biroului. Pătraşcu îşi dădu seama cât este de solid, abia când acesta ajunse în dreptul lui şi îi aşeză o mână pe umăr.

- Ia zi, mă Pătraşcule, la ce spuneai că lucrezi acum?

- La un rotor de pompă axială, tovarăşe senator. E o inovaţie la care mă gândesc de anul trecut. Mă scol noaptea şi-mi zic: "Nelule, dacă nu eşti în stare să-i dai de cap, atunci degeaba a trudit poporul ăsta ca să te trimită la şcoală". Şi nevastă-mea se scoală şi-mi zice: "Da' mai culcă-te, măi omule, nu te mai foi atâta". Toată şmecheria e la înălţimea de aspiraţie, tovarăşe senator. Cu aplicaţie în irigaţii.

Senatorul fluieră admirativ.

- Asta nu-i rău. Ţara are nevoie de pâine, Pătraşcule. Cum ziceam, ca să te poţi dedica muncii dumitale cum se cuvine, pot să-ţi fac rost de o cameră pentru o lună de zile. O cameră numai a ta. Ce spui?

Pătraşcu dădu pe gât dintr-o singură sorbitură ce-i mai rămăsese în pahar.

- Eu, tovarăşe senator, m-am obişnuit cu soţia, copiii şi ceilalţi tovarăşi. Ştiţi, prezenţa dânşilor mă stimulează la calcule, mai ales la calculul integral. Mai zice un tovarăş o părere, mai ţipă ăia mici... Dacă aş fi singur, numai cu rigla de calcul, cred că aş înnebuni.

- 'Aide, mă Pătraşcule, lasă rigla! Mă gândeam să te stimuleze o tovarăşă mai tânără, mai... cum să zic eu? Mai în putere şi cu imaginaţie. Ştim şi noi ce greu e să fii geniu. Da' dacă nu vrei, eu unul nu te oblig. Zici că te mulţumeşti cu cererea asta de excursie.

- Sunt mulţumit, tovarăşe senator. Leafa ne-ajunge, copiii învaţă bine... Cel mare e comandant de detaşament. Tovarăşii sunt cumsecade.

- Da, da...

Senatorul Niculescu îşi descheie încet doi nasturi de la cămaşă, lăsând să i se vadă părul de pe piept şi pielea frumos bronzată. Apoi îşi suflecă mânecile. Tocul pistoletului Carpaţi se legăna greu la subsuoară.

- Mă Pătraşcule, zise liniştit, de ce ne faci, mă, greutăţi?

Celălalt respiră o dată adânc şi rămase hipnotizat.

- Ce... Nu înţeleg, tovarăşe senator.

Niculescu râse scurt, fără veselie.

- Nu înţelegi? Păi să-ţi vorbesc mai pe înţeles. De ce mă-ta nu ieşi, mă, la mitingul de protest? De ce, mă, tovarăşii pot să iasă şi tu, inventatorul lui peşte prăjit, n-ai timp?

- Eu, tovarăşe senator...

- Ce tu, mă, ce tu? Da "noi" când o să zici cu gura plină, Pătraşcule? Ori ai prea mulţi dinţi? Mâine te prezinţi la miting, în Piaţa Revoluţiei. Strigi lozinci antiguvernamentale şi te urci la tribună. Vorbeşti cel puţin două minute.

- Ce să strig eu acolo, tovarăşe senator? Cum o să strig eu împotriva dumneavoastră? Sunt mulţumit de leafă, îmi place meseria... ăia mici învaţă bine, tovarăşii...

- Sunt cumsecade, da. Deci n-ai ce să strigi alături de tovarăşii tăi. Toate sunt bune.

Când Nelu Pătraşcu deschise gura ca să facă unele precizări necesare, senatorul i-o închise la loc cu o palmă sănătoasă, sonoră. Apoi se aplecă interesat de firicelul de sânge.

- Ai uitat cuvintele Tovarăşului? "În democraţia originală, cetăţeanul este obligat să lupte pentru dreptul concetăţeanului său de a-l contrazice". Nici acum nu pricepi, tovarăşe geniu?

Pătraşcu dădu lămurit din cap.

- Da' grea palmă mai aveţi, tovarăşe senator!

□

□ □

La 14.04 vagonul portocaliu al tramvaiului 21 luă virajul în intersecţia Moşilor cu Republicii şi se opri în staţie tremurând din toate încheieturile. Nelu Pătraşcu reuşi să se urce pe scară, printre paltoane cafenii şi halate de molton.

- Încă puţin, tovarăşi! se auziră din spatele lui vocile tovarăşilor mai puţin norocoşi. Mai e loc la mijloc!

Tramvaiul porni cu greutate spre intersecţia cu strada Mihail Eminescu, poticnindu-se din când în

când din pricina denivelărilor. Pătrașcu apucă strâns bara din fața lui. Nu vedea nici un chip. Picături de apă se prelingeau pe tabla deformată și-i pătrundeau sub guler gâdilându-l. Când întoarse capul văzu ferestrele fără geam ale blocurilor abandonate, defilând oarbe cu destulă repeziciune.

La Bucur Obor, tramvaiul ticsit dădu pe dinafară, doborându-l pe spate în zăpada afânată. Se ridică scuturându-se între mâini, spinări cocoșate și picioare. Apoi se alătură celor patru sute de tovarăși., care se îndreptau spre poarta fabricii de pompe.

Când ajunse în dreptul biroului expediție, încă un tramvai se opri în stație.

□

□ □

- Îți dai seama, Petrica, îi povesti spre seară nevestei, am intrat în oficiu și am găsit toate calcurile ude. Tovarășul Nistor a uitat fereastra deschisă peste noapte.

Petrica Pătrașcu se strânse lângă el oftând.

- Nu te mai amărî și tu acuma, Nelule. Hârtiile se fac din nou, se usucă ele. Tu să fii sănătos, că ce ai în cap nu-ți ia nimeni.

- Asta cam așa e, recunoscu el întorcându-se pe partea cealaltă.

Dar ea sufla greu, întretăiat și Nelu Pătrașcu se răsuci din nou ca s-o ia în brațe și să-i tragă cămașa de noapte în sus. Copiii sforăiau subțirel, compresorul frigiderului se opri chiar în clipa aceea, iar unul dintre tovarăși începu să vorbească în camera cealaltă fără să se trezească.

- Tovarășul senator v-a trimis o sticlă de Moca-Cola, îi comunică Nelu nevestei. Am pus-o în frigider, ca s-o beți dimineață.

- Mai bine o aducem aici, se sperie ea. Tovarășii se scoală la trei și pleacă înainte să ne trezim noi.

- Da' ce, se înecă el de furie, așa crezi tu, că stăm în casă cu niște hoți?

De fiecare dată când cineva era bănuit pe nedrept, i se părea că nedreptatea îl lovește pe el însuși.

- Mai aveți comenzi la export? schimbă femeia vorba cu viclenie.

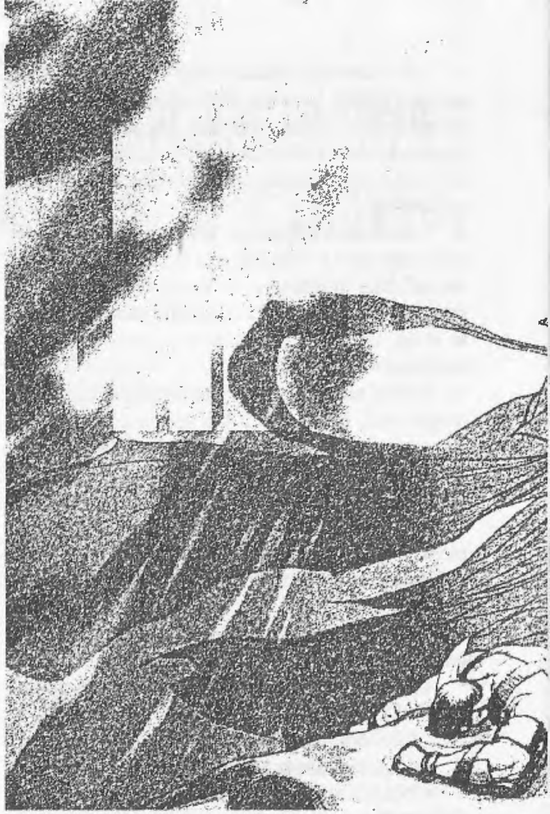
- Rușii iau tot, făcu Pătrașcu. Tot.

- Te duci mâine la mitingul de protest?

El icni de necaz. Uitase.

- Mă duc, ce să fac. Poate se termină repede și nu se face marș după aceea.

- Dacă ajungeți la guvern, treci pe la Sanda să iei ghetele.

- Numai de soră-ta n-am eu chef mâine, se înfurie el din nou.

- Atunci umblă, mamelucule, prin troiene desculț, pufni Petrica, întorcându-i dosul rotund cu care îl momise la un montaj cultural.

Și îndată se alătură corului de sforăituri, spre disperarea lui Nelu Pătrașcu. Lui îi fugise somnul de tot.

- Dormiți, dormiți, mormăi, ridicându-se în capul oaselor. Ce știți voi?

Înveli grijuliu copiii și trecu în camera cealaltă. Unul dintre tovarăși zăcea cu gura deschisă larg, cu maieul chinezesc ud leoarcă. "O fi suferind", îl compătimi Nelu, apropiindu-se atât cât era nevoie ca să simtă mirosul iute de țuică. Ieși în vârful picioarelor. Ăștia erau tovarăși grei, de la turnătorie și forjă, tovarăși de nădejde. Ăștia munceau, nu jucărie.

□

□ □

La cinci jumate', deșteptătorul sună strident, făcându-i să sară ca arși. Pătrașcu o zbughi spre

baie, ca să fie primul. Avea vezica plină și un gust amar în fundul gâtului. Scuipă de mai multe ori până să-și dea seama că s-a oprit apa.

- Mamă, urlă băiatul cel mare, ne-a zis să ne ducem azi cu bluză și cravată!

- Acuma spui? își plesni Petrica palmele. O să te duci cu ele șifonate, că nu tușești.

- Nu știu nene, se smiorcăi băiatul, mie mi le calci, că râde ăilanți tovarăși pionieri de mine.

Al mic începu și el să plângă. Nelu Pătrașcu ieși din baie zâmbind chinuit.

- Ia, să nu mai aud orăcăieli! Nevastă, toarnă-le la băieți câte o Moca-Cola.

Fu momentul în care însăși Petrica izbucni într-un hohot înnăbușit. Pântecele i se zguduia la fiecare suspin.

- Ți-am zis că ăia se scoală înaintea noastră, Nelule. Ți-am zis că tovarășul ăla mic, negricios, umblă des la frigider.

- Da' nu e gata ceaiul? schimbă Pătrașcu macazul din mers. Ia haideți, mă băieți, să vă fac niște desene animate!

Și îi înghesui pe băieți lângă perete, în spatele lămpii. Aceștia încă nu apucaseră să se dezmeticească și să întrebe ce vrea să zică Petrica și despre ce Cola e vorba, când Nelu porni să încropească umbre din degetele împreunate savant, fiecare mișcare un animal, fiecare combinație o imagine. Găsise vorba asta "desene animate" într-un ziar vechi, habar n-avea ce dracu' ar fi putut să însemne, însă își închipuia că s-ar potrivi la ce face el acum și mai făcuse și în alte dimineți. Chiar Petrica rămânea de fiecare dată cu gura căscată, iar acum izbucni dintr-o dată în râs.

- Fie, măi Nelu, că tare-ți mai place să te prostești.

Înainte să iasă pe ușă și să se îndrepte zgribulit spre stația de tramvai din dreptul clădirii "Cinema Miorița" (unde pe vremuri se desfășurau diverse montaje cultural-artistice) îi spuse totuși femeii:

- Nimic nu dovedește că tovarășul Marcu ar fi sustras sticla de Moca-Cola din frigider.

□

□ □

Senatorul Niculescu izbucni într-un hohot de râs curat și puternic. Secretara își iți sfioasă capul pe ușă.

- M-ați chemat, tovarășe senator?

- Nu, tovarășă Lucreția, spuse el ștergându-și o lacrimă de veselie. Ați terminat graficele pe ianuarie?

- Da, tovarășe senator.

- Atunci mergeți acasă, tovarășă. Și nu uitați să stingeți luminile la plecare.

După o vreme auziră ușa de la intrare închizându-se.

- Ei, dar văd că te pasionează geografia, tovarășe Pătrașcu. Spune-mi, ai fost în Uniunea Sovietică?

- De două ori, tovarășe senator. O dată când lucram la prima mea inovație și o dată cu delegația TESA de la fabrică. Am realizat atunci o economie de 16 la sută la neferoase.

- Bravo, Pătrașcule, am să-ți spun o singură dată, ca să nu mă repet. Când mă repet, mă enervez. Republica Comunistă România se învecinează la Est cu Uniunea Sovietică. La Nord îi avem ca vecini pe tovarășii din Uniunea Sovietică. La fel și la Sud, peste Dunăre, Uniunea Sovietică. Spre Vest, republica Comunistă România face graniță cu Uniunea Sovietică. De asemenea, la mare altitudine și în spațiul cosmic. O realizare grandioasă a secolului nostru, a mileniului nostru, este debarcarea primului om sovietic în Cosmos.

- Da tovarășe senator. Știu, tovarășe senator.

- Aşa, aşa. Ce mai ştii tu, Pătraşcule?

- Globul pământesc este acoperit în proporţie de 75 la sută de mare. Marea Caspică. În afară de Republica Comunistă România şi Uniunea Sovietică mai este şi Republica Comunistă Malawi.

Senatorul Niculescu se încruntă.

- Uite cum facem: renunţi la excursia în Republica Comunistă Malawi. Ca să te poţi dedica muncii dumitale aşa cum se cuvine.

- Eu, tovarăşe senator, tocmai pentru munca mea vreau să merg în străinătate. Trebuie să ne raportăm la realizările tovarăşilor din Occident. Dacă nu...

- Bine, bine. Adică ce ştii tu, mă Pătraşcule, despre Republica Comunistă Malawi?

Nelu Pătraşcu simţi că-i sare inima din piept. Îşi trecu limba peste buzele crăpate.

- Stat din Africa, numit în antichitate Nyassaland, aşezat pe malul vestic al lacului Nyassa, 26000 de kilometri pătraţi, la vest de regiunea Mozambic. Malawi şi-a câştigat independenţa în secolul trecut. Are o suprafaţă de 127 368 de kilometri pătraţi şi o populaţie de 4130000 de locuitori. Capitala Zomba. Malawi cu capitala la Zomba. Se cultivă tutun, bumbac, ceai. Limba oficială "angleza".

- Engleza. Bravo, mă Pătraşcule, bravo băiatule. Da' de unde ştii tu toate astea?

- Din Micul Larousse, tovarăşe senator. Ediţia 1975.

Niculescu deschise ochii mari, de data asta surprins cu adevărat.

- Tovarăşe Pătraşcu, dumneata eşti un tovarăş cu experienţă, dar în acelaşi timp plin de energie. De astfel de elemente avem noi nevoie acum, în aceste momente hotărâtoare. Te felicit de asemenea pentru dorinţa dumitale fierbinte de a studia, de a învăţa.

- Vă mulţumesc, tovarăşe senator. Să înţeleg că veţi aviza favorabil cererea mea pentru excursie?

- Tovarăşe Pătraşcu, acest Mic Larousse din... 1975, sau cum dracu' i-ai zis, este un produs al capitalismului deşănţat care stăpânea o bună bucată a globului pe vremea aceea. Este propagandă imperialistă. De bună calitate uneori, trebuie s-o recunoaştem, pentru că doar apreciind la justa valoare greşelile trecutului putem privi cu încredere spre viitor şi mai ales putem ocârmui cu înţelepciune prezentul. Propagandă, da, îndreptată împotriva omului şi a aspiraţiei sale fireşti către democraţie. Împotriva liniştii copiilor noştri. Nu-ţi place liniştea, Pătraşcule?

- Ba da, tovarăşe senator.

- Ce-i aia Africa, Pătraşcule? Ce-i aia Mozambic? Ce-i aia "angleză"? Din 1975 până în zilele noastre, tovarăşii din Republica Comunistă Malawi au făcut paşi uriaşi pe calea edificării societăţii comuniste multilateral dezvoltate. În anii reconstrucţiei s-au consolidat industria constructoare de maşini, petrochimia, agricultura ştiinţifică. Irigaţiile s-au extins pe tot teritoriul ţării, permiţând producţii de cereale record la hectar. Tot mai multe colective de oameni ai muncii din Malawi raportează realizarea planului la toţi indicatorii de bază înainte de termen, depăşiri şi însemnate economii la materiile prime şi energie electrică. Din punct de vedere ideologic, tovarăşii din Malawi ne urmează îndeaproape şi ne susţin. Aceasta este Republica Comunistă Malawi, tovarăşe Pătraşcu, aceasta, nu imaginea strâmbă din larusul dumitale bun de aruncat la groapa de gunoi a istoriei.

Nelu Pătraşcu dădu repede din cap.

- Tovarăşe senator, eu l-am răsfoit aşa, din curiozitate. Ştiţi, mie îmi cam plac lucrurile vechi.

- Să nu-ţi mai placă. Suntem în anul 2050. Suntem în mileniul trei. Să-ţi placă noul, tinereţea, progresul. Să le slujeşti cu credinţă.

□

□ □

- Dă şi mie portavocea aia, se răsti Manutanţieru, băgându-se între ei toţi, masiv, irezistibil.

Pătraşcu îi întinse respectuos aparatul.

- Ce se strigă, mă, acilea?

- Se strigă: "Jos Guvernul mincinos!", "Noi v-am votat, voi ne-aţi înşelat!", "Libertate, libertate!".

Manutanţieru rămase câteva clipe pe gânduri, cu ochii aţintiţi spre Nelu Pătraşcu. Părea că evaluează posibilităţile.

- Bă ţigane, strigă vesel unul de la CTC, ce faci, ne ţii toată ziua aici?

Manutanţieru se propti bine pe picioare ca să nu alunece pe zăpada bătătorită, trase aer în piept cu un vaier de groază şi urlă speriindu-i pe toţi cei din jurul său.

- JOS-GU-VER-NUL-MIN-CI-NOS! JOS-GU-VER-NUL-MIN-CI-NOS!

Se luară mai mulţi după dânsul. Pătraşcu însuşi reveni de unde fugise, alăturându-se corului de glasuri care, în gerul poleit de soare, se materializau sub forma unor fuioare efemere de abur revoluţionar.

- JOS-GU-VER-NUL-MIN-CI-NOS! JOS-GU-VER-NUL-MIN-CI-NOS!

Piața Revoluției era albă de zăpadă. Mitingul se scămoșa și se închega la loc, manevrând patru mii de oameni, care în paltoane, care în scurtele vătuite din inventarul secțiilor.

Nelu Pătrașcu strigă o vreme cu răspundere. După care nu se mai putu împotrivi senzației de moleșeală care în ciuda frigului îi urca dinspre picioare. Prins între trupurile tari și calde ale tovarășilor, se pomeni cu imaginea Petricăi pe retină, acolo unde ea se străduia să-i amintească ceva. Iar el nu pricepea nimic.

"Excursie ne trebuie nouă acuma, măi Nelule? făcu fantoma ei cu un ton dojenitor. Tu te duci în Malawi ăla și ăl mic rămâne corigent la chimie. Nici ghete n-ai în picioare".

Nelu Pătrașcu tresări iluminat.

- Tovarăși, strigă el într-o pauză, după miting urmează marș?

- Da, zise unul îmbrăcat în negru, cu un baston cât toate zilele la brâu. Urmează marș de protest pe traseul Piața Revoluției-Piața Victoriei- Piața Romană- Piața Universității-Piața Revoluției. Să nu vă pierdeți pe drum că dați de dracu'!

- Mulțumesc, tovarășe badigard, spuse Nelu.

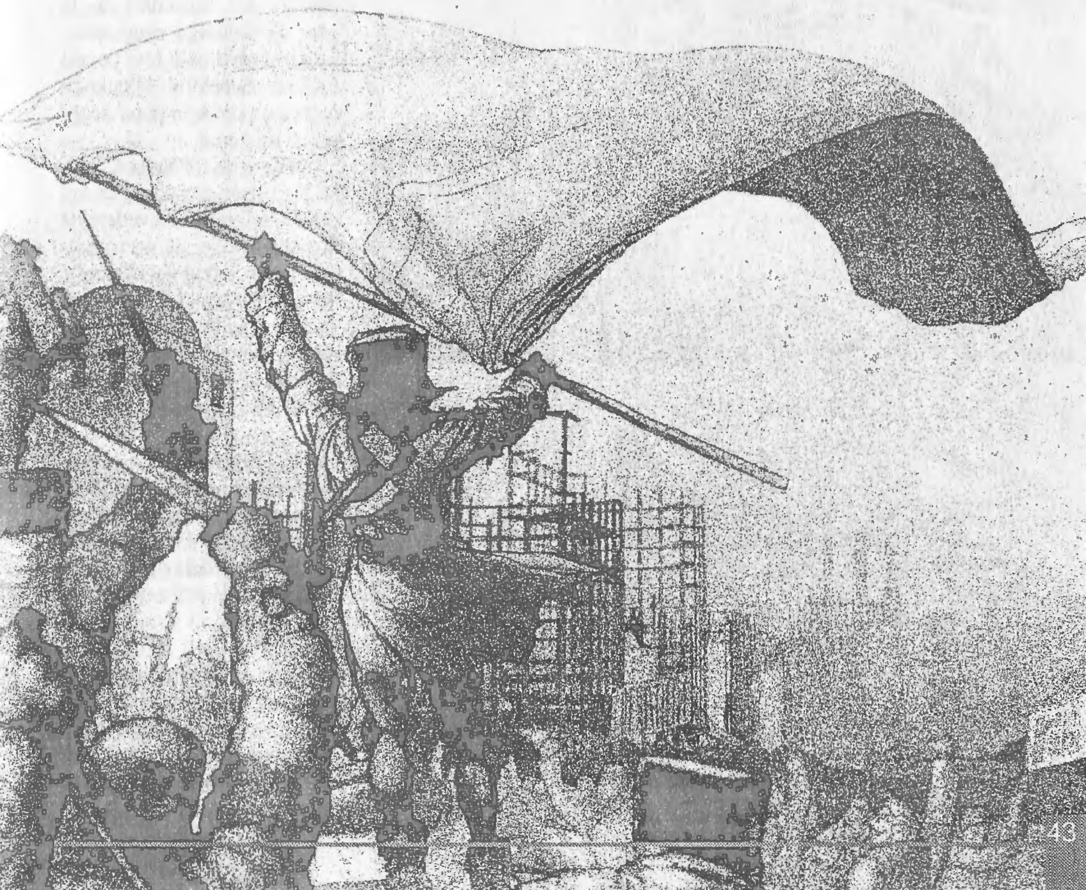
- Scutier.

- Vă rog să mă scuzați.

Întinse brațele înainte și îi dădu la o parte pe cei din fața lui

- Tovarăși, dați-mi voie, vreau să ajung la tribună.

Platforma camionului era departe. Se orientă după cele două drapele roșii, care fluturau maiestuoase deasupra cabinei. Îi trebuiră aproape zece minute ca să ajungă printre tovarășii de ordine și să le ceară cam rușinat să-l ajute. Zece perechi de brațe se împreunară, aburcându-l pe țesătura de scânduri mirosind a brad umed. Apoi cineva îi întinse microfonul.

femeia asta ar fi în stare să dărâme munții. I-ar fi spus câteva cuvinte pornite din inimă, însă stratul de plasturi care-i acoperea gura în scop protector nu-i permitea decât gemete scurte și subțiri.

- Ei, tovarășe Pătrașcu, spuse senatorul Niculescu, ești gata?

Nelu Pătrașcu dădu din cap.

- Atunci să trecem la verificările finale.

Doi tovarăși din personalul tehnic începură să se agite, încercând bandajele albe în care viitorul excursionist fusese înfășurat temeinic și racordul tubului de oxigen care se pierdea sub plasturi.

Când desfăcură cele patru zăvoare ale capacului de la gura de vizitare a magistralei, un damf puturos îi lovi pe toți în față. Senatorul Niculescu aruncă o privire în puțul negru și tuși mulțumit.

- Tovarășe Pătrașcu, spuse, sunt și eu emoționat ca toți cei de-aici. Ia-ți la revedere de la tovarășa de viață și de muncă. Foarte curând vei transmite salutul nostru călduros tovarășilor din Republica Comunistă Malawi. Ai memorat culorile drapelului de stat? Desfaceți plasturii tovarășului Pătrașcu, să poată răspunde!

Nelu Pătrașcu trase aer în piept.

- Memorat, tovarășe senator. Avem, pe orizontală, o pajiște verde, o mare sau un lac de culoare roșie și cerul de culoare neagră. Pajiștea verde merge până la marginea mării. Verdele e proaspăt și intens și se termină brusc pentru că pajiștea coboară abrupt spre valurile roșii. Iar noi nu vedem malul propriu-zis. Marea e foarte roșie, însă nu din pricina algelor, ci băgăm de seamă că din pricina soarelui care iese pe jumătate din apă. O fi la răsărit? La asfințit? Nu știm. Are o mulțime de raze roșii, împrăștiate pe cerul negru ca smoala, cu toate că cine-a mai văzut cer negru când luminează soarele? Noi credem că ar trebui să fie albastru, dar așa cum

□

□ □

Senatorul Niculescu, Bebe Niculescu pentru intimi, Bebe pentru tovarășa secretară Lucreția, se apropie de Petrica și o luă în brațe oarecum emoționat.

- Tovarășa Pătrașcu, îi spuse, nu vă pierdeți cu firea! Tovarășul Pătrașcu e om în toată firea și un tovarăș de nădejde. Și apoi, frații noștri din Republica Comunistă Malawi cunosc deja valoarea tovarășului Pătrașcu, atât ca inovator de frunte cât și ca element de bază al familiei. Am avut noi grijă.

Petrica se îndepărtă sufocându-se. Nelu Pătrașcu o urmări cu privirea, înduioșat. Simțea că pentru

spune și Tovarășul, fiecare popor își edifică propriul drum spre comunism, ținând cont de condițiile specifice. Deci, asta este, tovarășe senator: cerul negru, soarele și marea roșii, pajiștea verde. Probabil că e multă umezeală în iarba de pe pajiștea aia, pentru că v-am spus, e mai verde ca un verde obișnuit.

Surescitarea și aerul rece îl făceau ușor incoerent.

- Bine, bine, spuse Niculescu, la revedere tovrășe Pătrașcu! Tovarășa Petrica, frumos vă șade, ia spuneți?

Petrica Pătrașcu se aruncă zguduindu-se de plâns peste Nelu pe care-l sufocă sub burta țuguiată înainte ca tovarășii de la tehnic să potrivescă din nou racordul tubului de oxigen sub plasturi și să-i potrivească omului casca pe cap.

- Dați-i drumul, spuse senatorul. Drum bun, tovarășe Pătrașcu!

Frigul nu se număra printre lucrurile care-i făceau plăcere. Nelu Pătrașcu asudase sub coconul de bandaje, dar prin minte îi trecea că peste câteva ore o să șadă pe malul lacului Nyassa, cu tovarășii din Malawi, discutând probleme tehnice. Nu studiase domeniul, însă din câte își aducea aminte magistrala de gaz București-Zomba era una dintre cele mai rapide, mai ales de când nu mai circula nici un centimetru cub de gaz metan prin dânsa. De fapt, era singura care mai rămăsese în funcțiune.

Doar ochii i se mai mișcau sub vizorul căștii, iar pe spinare două capete de bandaj desprinse fluturau ca două cioturi de aripi albe. Unul dintre tehnicieni le capsă și pe acelea, ca să nu se agațe în timpul deplasării rapide prin magistrală și să-l dezechilibreze. Îl ridicară cu un sistem de scripeți, apoi îl coborâră cu atenție în gura de vizitare. Pusră capacul la loc.

Senatorul Niculescu mai așteptă până când simți pământul tremurând scurt sub tălpi, din pricina șocului pneumatic, iar acele manometrelor zvâcniră o singură dată.

□

□ □

O oră mai târziu, în vreme ce întrezărea viitorul prin aburul dulce al cafelei, tovarășa Lucreția dădu buzna peste el în birou îmbujorată, cu părul într-o fermecătoare neorânduială.

- Tovarășe senator! Bebe! S-a întâmplat ceva îngrozitor!

Ca demnitar cu experiență de cinci legislaturi, Bebe Niculescu împărțea de regulă crizele în două mari categorii: pasabile și foarte pasabile. Se ridică zâmbind ca să închidă ușa biroului în spatele tovarășei Lucreția. După ce reflectă două secunde, puse și yala.

- Ce s-a întâmplat?

- Tovarășul Pătrașcu nu a fost recepționat la stația de pompare, numărul doisprezece. Stația unsprezece confirmă trecerea dânsului la parametrii normali, însă stația doisprezece nu l-a mai repompat pe tovarășul Pătrașcu.

Senatorul țâțâi întărâtat, totuși prea puțin surprins. O împinse pe Lucreția spre unul dintre fotolii.

- Nu l-a mai repompat zici? Adică cum?

Lucreția suspină.

- Ultimul raport cu privire la întreținerea magistralei nu era deloc favorabil. Posibilitatea unor scăpări accidentale a crescut considerabil.

Spunând "accidental" și "considorabil" nici nu-și dădea seama în ce stare de excitație îl aduce pe Niculescu. Acesta începu demersurile febrile în vederea dezbrăcării tovarășei Lucreția și îi rupse un nasture.

- Unde ar putea fi acum?

- Nu putem ști, spuse ea ajutându-l. Poate fi într-un strat geologic. Dar magistralele astea sunt atât de uzate și încâlcite încât, practic, poate fi în orice punct de pe globul pământesc. Dacă eu aș fi în locul lui n-aș ști să-mi explic de ce am ajuns unde am ajuns.

- Fascinant, o aprobă Niculescu. Nu vrei să ascultăm radio? Este ceva ce au inventat tovarășii de la propagandă. Din nefericire, redă și voci de imperialiști, ba chiar și muzică decadentă, dar noi suntem tovarăși cu discernământ, nu ne lăsăm contaminați.

□

□ □

Când Nelu Pătrașcu reuși să înlăture capacul puțului, mai avea oxigen pentru vreo patru-cinci minute. Capacul era atât de ruginit încât i se spulberă între degete. Arsura luminii îi smulse un strigăt slab. Ieși anevoie prin gaura strâmtă și reuși să se ridice în picioare, clătinându-se. În mod normal, tovarășii din Malawi ar fi trebuit să-l ajute, extrăgându-l din coconul de bandaje. Pătrașcu se arătă mulțumit că i-a scutit de un efort. Cu un gest scurt, își smulse plasturii de pe gură. Zoaiele colectate pe magistrală îi curgeau până și din păr, pe sub cască.

Apoi îi zări pe cei doi la numai cinci-șase metri de el.

- What the hell is that? făcu cel mai în vârstă, îndreptând spre Nelu Pătrașcu țeava unui Winchester antic.

- I don't know, grandpa, îi răspunse speriat copilul. Let's get out of here!

Pătrașcu făcu doi pași și zâmbi fericit.

- Deci asta este angleza? Tovarăși malawieni, vă aduc salutul călduros al tovarășilor de la Sece Aversa Sea și al tovarășului senator Niculescu personal. Sunt Nelu Pătrașcu, depanator de pompe axiale și inovator. Nais tu mit iu!

Zoaiele îi dădeau mâncărimi groaznice și tot încercând să se descotorosească de kilometrii de bandaj în care fusese înfășurat își dădu seama că răspândește o duhoare fără seamăn.

- Asta e! se scuză el schițând o plecăciune. Dezavantajele transportului. Transport bum-bum pompă pneumatică!

- Grandpa, don't you think it's dangerous? întrebă băiatul, cu ochii rotunzi de spaimă.

- I'm afraid it is, îi răspunse bunicu-său printre dinți. Stay back, son!

Văzuse multe la viața lui, nu era un bătrân căpățânos, cu toate că multe dintre evenimente îl depășeau, chiar și aici, în Arizona. Făcu un efort de memorie.

- Stay back, son! spuse din nou. I think this is Big Foot. A legendary giant monkey. A half-a-man monkey. Big Foot.

Nelu Pătrașcu mai făcu un pas. Văzu lanul de porumb unduind în jurul lor, la fiecare adiere a vântului proaspăt și auzi miile de șoapte vegetale.

- Frumos! strigă ca pentru surzi. Nais!

Pentru niște tovarăși pășind pe calea edificării societății comuniste multilateral dezvoltate, i se păreau destul de grei de cap.

- Nais! repetă cuprinzând cu un gest generos întregul lan de porumb. Eu ajut la voi să crească și mai mare!

- I'm scared, grandpa! scânci băiatul. Do something!

Nelu Pătrașcu începu să se enerveze. Propria duhoare îl dădea gata.

- Eu lucrez la un rotor de pompă axială cum n-ați mai văzut, tovarăși. O să obținem o înălțime de aspirație cu douăzeci la sută mai mare decât pompele obișnuite. Știți dumneavoastră ce înseamnă asta? Încotro e lacul? Lacul Nyassa?

Habar n-aveau.

- Asta înseamnă pierderi compensate pe traseu. Pentru irigații este esențial. Asta înseamnă hectare în plus de irigat și o cantitate mai mare de precipitații pe metrul pătrat.

Bătrânul se hotărî brusc să nu riște. Dacă monstrul strica ceva în rezervație, în singura rezervație care mai păstra o cultură pipernicită de porumb, avea să-și piardă postul de paznic.

Și Nelu Pătrașcu mai făcu un pas, ultimul.

- Grandpa, Big Foot want to eat us! țipă copilul acoperindu-și ochii.

Primul glonț îl lovi pe Nelu Pătrașcu în umărul drept, răsucindu-l în loc ca pe un titirez. În vreme ce se prăbușea, mai încasă unul în stomac.

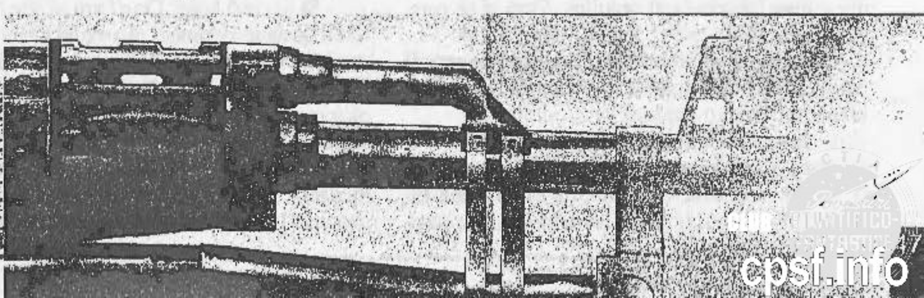
- Tovarăși! zise.

Bătrânul se apropie prudent, gata să-i dea lovitura de grație.

- Big Foot, Big Foot! strigă copilul. Big Foot.

Pentru Nelu Pătrașcu vorbele acestea aveau ceva familiar și nerușinat, incompatibil cu morala comunistă.

- Vorbește, bă tovarășe, frumos, mormăi înainte de a începe rememorarea rapidă a propriei vieți, cu imaginea tramvaiului 21 oprindu-se în stație...

robert sheckley

PLANETA IEFTINĂ

- Asta să fie, Orin? întrebă Maudsley.

- Da, domnule, aceasta, răspunse Orin, omul din stânga lui, zâmbind orgolios. Cum vi se pare, domnule?

Maudsley se întoarse încet și trecu în revistă pajiștea, muntele, soarele, fluviul, pădurea. Fața lui nu trăda nici o expresie.

- Ce crezi despre asta, Brookside?

Cu voce tremurătoare, Brookside riscă:

- Păi, domnule, cred că Orin și cu mine am făcut o treabă potrivită. Un lucru nu prea rău, domnule, dacă țineți cont că e primul nostru proiect independent.

- Și tu crezi la fel, Orin? vru să știe Maudsley.

- Desigur, domnule, îl asigură Orin.

Maudsley se apleca să smulgă un fir de iarbă. Îl mirosi și îl aruncă. Frământă puțin pământul sub picioare, apoi privi câteva clipe discul înflăcărat al soarelui. Cu voce măsurată, declară:

- Sunt uimit, de-a dreptul uimit. Dar uimirea mea nu e deloc plăcută. V-am încredințat construirea unei lumi pentru unul dintre clienții mei și îmi

veniți cu o astfel de tâmpenie! Și mai aveți neobrăzarea să vă credeți ingineri?!

Cei doi subalterni nu răspunseră. Încremeniseră ca niște școlari în așteptarea urechelii.

- Ingineri! repetă Maudsley încărcând cuvântul cu o doză serioasă de kilogrammetri de dispreț. „Tehnicieni dotați cu spirit de inițiativă, cât și cu bun simț practic, în măsură să construiască o planetă în locul și la timpul dorit. Recunoașteți aceste cuvinte?

- Sunt din afișul publicitar, spuse Orin.

- Așa e, confirmă Maudsley. Și chestia asta, după voi, ar fi un exemplu de construcție practică și originală?

Cei doi oameni tăceau. Apoi Brookside izbucni:

- Ei bine, domnule, după mine, da! Am examinat cu grijă toate amănuntele. Se cerea o planetă tip 34 Bc4, dar cu unele modificări. Și este exact ce am construit. Aceasta e numai o parte din întreg, se înțelege. Cu toate că...

- Cu toate acestea văd foarte bine ce ați făcut și apreciez exact cât valorează, îl întrerupse Maudsley. Orin! Ce tip de aparat termic ați folosit?

- Un soare de tipul 05, domnule, spuse Orin. Acela care satisface cel mai bine toate necesitățile termice.

- Cred. Dar, sper că vă amintiți, trebuie să mai câștigăm și noi ceva...

- Ne dăm seama, domnule, îl asigură Brookside. Nici noi n-am fi bucuroși să folosim acest tip de soare pentru un sistem de planete individuale. Dar necesitățile de căldură și de radiații...

- E posibil să nu fi învățat nimic de la mine? îl întrerupse Maudsley. Acest tip de stea e superfluu. Hei, voi de colo, făcu el semn la lucrători să se apropie. Dați-o jos!

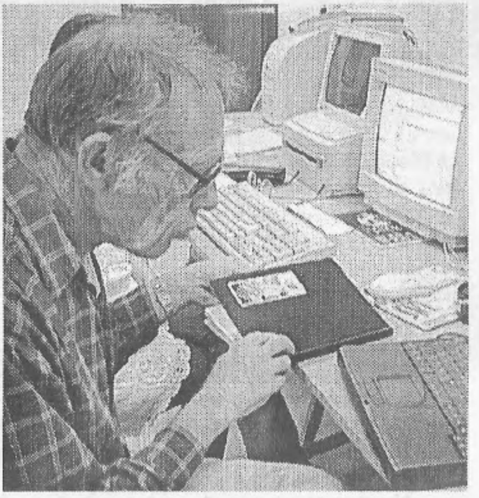
Muncitorii veniră în fugă cu o scară pliantă. Unul o fixă, iar altul începu să o desfacă de zece ori, de o sută de ori, de un milion de ori. Alți doi oameni alergau în sus pe trepte cu aceeași viteză cu care se desfăcea scara.

- Atenție la mânuirea astrului! Strigă Maudsley celor doi. Folosiți mănușile de protecție. Frige!

Cei doi lucrători din capul scării desprinseră steaua, o strânseră binișor și o așeză în interiorul unei cutii frumos capitonate pe care scria: „Stea. Manipulați cu atenție!"

Îndată ce închiseră capacul totul deveni negru.

- Cum e posibil ca nimeni de aici să nu aibă puțin bun simț! urlă Maudsley. Lua-v-ar dracu' pe toți! Să fie lumină!

ROBERT SHECKLEY

Robert Sheckley s-a născut la New York în 1928. Absolvă Universitatea din orașul natal, după care se dedică literaturii de anticipație, reușind în scurt timp să-și facă un nume în acest domeniu. A trimis în rafturile librăriilor, volum după volum, romane și povestiri care au intrat în fondul de aur al genului. Câteva titluri: „Neatins de mâna omului" (1954), „Pelerinaj la Terra" (1958), „Dimensiunea miracolelor" (1968), „Alegere" (1975), „Robotul care-mi seamănă" (1979).
Considerat unul dintre maeștrii anticipației sociologice, Robert Sheckley s-a remarcat mai ales prin prozele sale scurte, renumite prin spiritul lor caustic și desacralizator, ca în cazul piesei de față, remarcabilă pastișă scheckleyană a demagogiei „științifice" și a mitului creaționist.

Mihai Bădescu

Și astfel, îndată, se făcu lumină.

- E bine așa, bombăni Maudsley. Soarele acela de tip 05 să fie returnat la depozit. Pentru o trebușoară ca asta merge bine și o stea de tip G13.

- Dar, domnule, obiectă, enervat, Orin...

- Știu ce vrei să spui, îi tăie vorba Maudsley. Tocmai aici trebuie să folosiți spiritul vostru de inițiativă. Apropiați steaua ceva mai mult!

- Da, domnule, va încălzi, aprobă Brookside. Dar va emite radiații care nu vor avea spațiu suficient pentru a se dispersa fără a produce daune. Și asta ar putea omorî întreaga specie care va veni să locuiască planeta.

Scanând cuvintele, Maudsley întrebă:

- Brookside, insinuezi cumva că stelele de tip G13 sunt periculoase?

- Nu, nu asta am vrut să zic. Am vrut să zic că pot fi și periculoase, întocmai ca orice alt lucru din Univers, dacă nu sunt luate precauțiunile necesare.

- Așa e mai bine, bombăni Maudsley.

- Precauțiunile necesare, continuă Brookside, comportă în acest caz necesitatea de a purta costume protectoare din plumb, cu o greutate de douăzeci și cinci de kilograme fiecare. Ceea ce nu ar fi prea practic, dat fiind că exemplarul mediul al acestei specii cântărește numai patru kilograme.

- Asta îi privește! i-o reteză Maudsley. Nu noi trebuie să-i învățăm cum să se aranjeze ca să poată trăi! Dacă am judeca așa, de câte ori s-ar împiedica de o piatră pusă de mine pe planeta lor, vina ar fi a mea, nu-i așa? Și apoi, nu au nici o nevoie să poarte costume de plumb.. Pot achiziționa unul dintre accesoriile mele facultative, un paravan solar care anulează efectele radiațiilor.

Ambii tehnicieni zâmbiră încurcați. Dar Orin îndrăzni timid:

- Îmi amintesc, domnule, că e vorba de o specie din acelea nițeluș subdezvoltate. Poate nu-și pot permite un paravan solar...

- Ei bine, dacă nu imediat, poate în viitor, spuse Maudsley. De altfel, radiațiile acestea nu sunt instantaneu letale. Chiar cu radiații, acele ființe pot conta pe o durată medie de ani care se cifrează, mi se pare, în jur de nouă virgulă trei, ceea ce ar trebui să fie suficient pentru oricine...

- Da, domnule, aprobară cei doi asistenți, nu prea convinși.

- Să mergem mai departe, spuse Maudsley. Ce înălțime au munții de colo?

- În medie, nouă sute de metri deasupra nivelului mării, spuse Brookside.

- Asta înseamnă patru sau cinci sute mai mult decât e necesar, spuse Maudsley. Ce, credeți că munții cresc în copaci? Tăiați-i, și ce prisosește trimiteți imediat înapoi la depozit!

Brookside scoase un carnețel și notă modifi-

carea ce trebuia făcută. Maudsley continua să se plimbe în sus și în jos, privind și încruntându-se.

- Copacii ăia cât timp trebuie să țină?

- Opt sute de ani, domnule. Sunt ultimul model de măr-stejarifer, cel mai perfecționat. Dau fructe, umbră, nuci, băuturi răcoritoare, trei feluri diferite de fibre utile, furnizează un material de construcție excelent, păstrează bine terenul și ...

- V-ați înțeles să mă ruinați? urlă Maudsley. Două sute de ani sunt mai mult decât suficienți pentru un copac. Extrageți o parte din „elanul lor vital" și înmagazinați-l în acumulatorul de forță existențială. Ce, le dăm copaci sau casete cu comori? Și vacile alea, a cui a fost ideea să le pună acolo?

- A mea, domnule, spuse Brookside. M-am gândit că locul ar avea... un aspect mai primitor.

- Prostule, spuse Maudsley. Momentul de a face ca o planetă să pară primitoare e înainte de vânzare, nu după!Asta a fost vândută goală, nu mobilată! Puneți imediat vacile alea în rezervorul cu protoplasmă.

- Da, domnule. Iertați-ne, domnule. Altceva?

- Ar mai fi cel puțin zeci de mii de lucruri care nu merg, spuse Maudsley. Dar acelea le veți găsi voi, sper. Chestia asta, de exemplu, ce anume este? adăugă, arătându-l pe Carmody. O statuie? La ce servește? Trebuie să cânte o melodie sau să recite o poezie la sosirea noii specii?

- Domnule, eu nu fac parte din lumea aceasta, preciză Carmody. M-a trimis un prieten al dumneavoastră, Melichronos, și încerc doar să găsesc drumul spre planeta mea...

Era evident că Maudsley nu auzea nici un cuvânt din cele ce-i spunea Carmody. Asta reieșea din faptul că, în timp ce Carmody se trudea să-i explice, el spunea:

- Orice ar fi, nu era prevăzut în devizul planetei; așa că puneți-l în rezervorul de protoplasmă împreună cu celelalte vaci.

- Hei! Urlă Carmody, în timp ce muncitorii îl apucau de brațe, ridicându-l, hei, un moment! Eu nu fac parte din planeta asta! M-a trimis Melichronos! Opriți-vă, așteptați, ascultați-mă!

- Ar trebui să vă fie rușine la amândoi, continuă Maudsley ignorând strigătele lui Carmody. Ce anume trebuia să reprezinte lucrul acela? Poate vreo podoabă de lux a ta, Orin?

- Nu, spuse Orin. Nu l-am pus eu.

- Atunci a fost ideea ta, Brookside?

- Îl văd pentru prima oară în viață, șefule.

- Hm, bombăni Maudsley. Sunteți doi idioți, dar asta nu înseamnă că sunteți și mincinoși. Hei, strigă el după muncitori, aduceți-l aici! Ajunge, calmează-te, ce dracu'! spuse apoi Maudsley către Carmody, care tremura din cap până în picioare. Nu pot să stau aici și să aștept până îți trec crizele isterice! Ți-e mai bine? Atunci vrei să-mi explici ce anume făceai pe proprietatea mea? Ești un intrus și aș avea tot dreptul să te transform în protoplasmă...

□ □ □

- Înțeleg, spuse Maudsley când Carmody termină de explicat. E o poveste interesantă. Deci, acum ești aici în căutarea unei planete care se cheamă... Terra, nu-i așa?

- Exact, domnule, spuse Carmody.

- Terra, repetă Maudsley meditativ, scărpinându-se în cap. Ești norocos, am impresia că-mi amintesc de locul acela!

- Sunteți sigur, domnule Maudsley?

- Da, da, sunt absolut sigur. E o planetă mică, verde și populată de o specie de umanoizi monomorfi, asemănători cu tine. Așa e?

- Exact așa, aprobă Carmody.

- Mi-o amintesc bine, deoarece în timpul construcției acelei planete am inventat și știința. E o poveste care probabil te va amuza.

Se întoarse apoi spre subalternii săi:

- Iar voi, stați și ascultați. Cine știe dacă nu veți avea ceva de învățat...

Nici unul nu și-ar fi permis să-i nege lui Maudsley dreptul de a povesti o anecdotă. Așa încât Carmody și cei doi ingineri ciulîră urechile, iar Maudsley începu.

- Pe vremea aceea eram încă un mic antreprenor. Aranjam o planetă ici, una colo și se întâmpla să-mi pice și câte o stea de mici dimensiuni. Dar lucrul mergea greu, clienții erau întotdeauna nemulțumiți, plini de pretenții, și pentru a-i face să plătească trebuia să transpir de zece ori. Pe vremea aceea era treabă grea să-i mulțumești pe clienți; își găseau să râdă chiar și de cele mai mici amănunte. „Schimbă asta, cealaltă nu-i bine, de ce apa trebuie să curgă în jos, gravitația e prea mare, aerul cald se ridică în loc să coboare..." O lamentare nesfârșită!

Eu, pe atunci, eram foarte naiv. Mă trudeam să explic motivele practice și estetice a tot ceea ce făceam, și între întrebări și explicații, sfârșeam prin a pierde mai mult timp decât pentru munca în sine. Prea multe capricii, prea multă pălăvrăgeală... Îmi dădeam seama că trebuie să găsesc un remediu, dar nu știam care.

Apoi, puțin înainte de proiectul Terrei, am

început să întrevăd un mod complet nou de a trata cu clienţii. M-am surprins mormăind: „Forma urmează funcţiunii". Îmi plăcea cum sună acea propoziţie. Apoi, totuşi, m-am întrebat: „De ce forma trebuie să urmeze funcţiunii?" Şi explicaţia pe care mi-o dădui mie însumi fu: „Forma urmează funcţiunii pentru că aşa vrea o lege imuabilă a naturii, lege care este una dintre axiomele ştiinţei aplicate". Altă formulă care mi-a plăcut, chiar dacă nu avea prea mult sens.

Dar asta n-avea importanţă. Important era că făcusem o nouă descoperire. Fără să ştiu, dădusem peste arta publicităţii şi a abilităţii de a vinde şi descoperisem găina cu ouă de aur, adică determinismul ştiinţific.

Terra a fost prima verificare, şi pentru asta nu o voi uita niciodată...

Venise să-mi comande o planetă un domn bătrân şi înalt, cu ochi sfredelitori şi o barbă lungă şi albă. Am executat-o rapid, în şase zile parcă, şi am crezut că totul s-a terminat aici. Era una dintre obişnuitele planete ieftine, şi mai dădusem rasol pe ici, pe colo. Dar ascultând văicărelile proprietarului ai fi zis că l-am jefuit.

- De ce sunt atâtea cicloane? protesta el.

- Fac parte din sistemul de circulaţie atmosferică, i-am explicat. Să fiu sincer, din cauza grabei uitasem să pun o supapă de siguranţă la instalaţia de circulaţie a aerului.

- Planeta e trei sferturi acoperită cu apă, se tângui clientul meu, în timp ce eu îţi specificasem că proporţiile trebuiau să fie o parte de apă la patru părţi de uscat.

- Ei bine, nu am putut ţine cont de asta, i-am replicat. Nici nu-mi aminteam unde pusesem pedantele lui precizări; trebuia să fiu nebun să respect aşa ceva la un proiect absurd de planetă individuală.

- Şi bucăţica de uscat pe care mi-ai lăsat-o ai umplut-o cu deşerturi, terenuri pietroase, jungle şi munţi, ripostă bătrânul domn.

- Asta dă efect scenic, am remarcat eu.

- Şi cine ţi-a cerut să faci scenografie? tună clientul. Înţeleg un ocean, o duzină de lacuri, o pereche de fluvii, unul sau două lanţuri de munţi. Atât cât să înfrumuseţeze un pic planeta, să o decoreze şi să deà astfel locuitorilor o senzaţie de varietate şi bunăstare. Dar ceea ce ai făcut dumneata e o grozăvie!

- Există un motiv, i-am explicat. În realitate, pentru a nu depăşi bugetul, fusesem obligat să folosesc munţi recondiţionaţi, o cantitate de fluvii şi oceane ca umplutură şi o pereche de deşerturi pe care le cumpărasem de la Ourie, negustorul galactic de vechituri. Dar asta nu o puteam spune clientului.

- Ce motiv, care motiv? striga acesta scos din sărite. Ce voi spune poporului meu? Trebuie să

instalez o întreagă specie pe acea planetă. Poate chiar două sau trei. Vor fi oameni făcuţi după chipul şi asemănarea mea, şi se ştie foarte bine că oamenii sunt inteligenţi, aşa cum sunt şi eu. Ce le voi spune atunci?

Ei bine, aveam pe vârful limbii ceea ce le putea spune, dar nu voiam să par vulgar, aşa că m-am prefăcut că meditez. Şi, ia te uită ce întâmplare, meditai de-adevăratelea. Aşa am descoperit regina, împărăteasa formulărilor.

- Spuneţi-le nici mai mult, nici mai puţin decât adevărul ştiinţific, i-am răspuns. Spuneţi-le, că, din punct de vedere ştiinţific, tot ceea ce este, trebuie să fie.

- Cum? făcu el.

- E determinismul, i-am explicat, inventând pe loc acel termen, sub inspiraţia momentului. Un pic exotic poate, dar e foarte simplu. Ca să zic aşa, forma urmează funcţiunii; prin urmare, planeta dumneavoastră este exact cum trebuie să fie pentru motivul foarte simplu că există. Apoi, stiinţa e invariabilă; deci dacă ceva nu este invariabil, nu este ştiinţă. Şi în fine, orice lucru urmează reguli determinate. Nu e totdeauna posibil să se descopere care sunt regulile, dar putem fi siguri că de existat există. Este evident că nimeni nu trebuie să se întrebe vreodată: „de ce aşa şi nu invers?", ci fiecare trebuie să se întrebe: „cum funcţionează?".

Bătrânelul începu să-mi pună întrebări cam viclene, de persoană inteligentă. Dar nu ştia prea multe în materie de construcţii; el se pricepea la etică, morală, religie etc. Aşa că nu reuşea să-mi ţină piept cu obiecţii într-adevăr eficace. Era unul dintre tipii aceia care îndrăgesc definiţiile abstracte, din care cauză începu să repete:

- Ceea ce este e ceea ce trebuie să fie. Hm, într-adevăr, fascinant ca formulă şi nu lipsită de o patină de stoicism. Voi încorpora unele din aceste fericite intuiţii în lecţiile ce le voi ţine poporului meu... Dar cum se poate împăca această fatalitate a ştiinţei cu liberul arbitru pe care vreau să-l ofer oamenilor mei?

Ei bine, de data asta, bătrânelul mă luase prin surprindere. Dar am surâs, am tuşit pentru a avea timp să reflectez şi am declarat:

- Dar e clar!

E un răspuns care, deşi limitat, face întotdeauna impresie.

- O fi clar, aprobă el. Totuşi eu încă nu pricep.

- Acest liber arbitru pe care intenţionaţi să-l daţi oamenilor dumneavoastră nu este, în felul său, un soi de fatalitate?

- L-am putea considera şi aşa. Dar diferenţa...

- Şi apoi, mă grăbii eu să-l întrerup, de când liberul arbitru şi fatalitatea sunt incompatibile?

- La prima vedere par incompatibile, obiectă el.

- Numai pentru că dumneavoastră nu înţelegeţi ştiinţa, am replicat executând chiar sub nasul lui încovoiat vechiul truc al celor trei cărţi de joc. Vedeţi, distinse domn, una dintre legile de bază ale ştiinţei e că destinul îşi pune amprenta pe orice lucru. Destinul, după cum dumneavoastră ştiţi prea bine, este echivalentul matematic al liberului arbitru.

- Dar ceea ce spui dumneata este absolut contradictoriu, obiectă el.

- Contradictoriu şi trebuie să fie, l-am asigurat. Contradicţia e o altă regulă fundamentală a Universului. Contradicţia generează antagonism, fără de care totul ar ajunge în stadiul de entropie. Dacă lucrurile n-ar exista într-o stare de contradicţie aparent ireconciliabilă, n-am putea avea nici o planetă şi nici un univers.

- Aparent?

- Dar se înţelege, am spus. Contradicţia, pe care, provizoriu, o putem defini ca existenţa în realitate a perechilor de contrarii, nu este ultimul cuvânt în materie. De exemplu, să presupunem ca sigură o singură tendinţă izolată. Ce anume se întâmplă când împingem o tendinţă la limită?

- N-am nici cea mai mică idee, mărturisi bătrânul. Lipsa de date specifice în discuţii de acest gen...

- Se întâmplă, l-am întrerupt eu, că tendinţa se transformă în contrariul ei.

- Vorbeşti serios? mă întrebă, complet dezorientat.

Aceste spirite religioase sunt ca pisoii orbi când încearcă să se măsoare cu ştiinţa.

- Dar aşa este! l-am asigurat. Vă pot proba în laborator, deşi demonstraţiile sunt puţin cam plictisitoare...

- Te cred pe cuvânt, declară bătrânul domn. La urma urmei am făcut o convenţie.

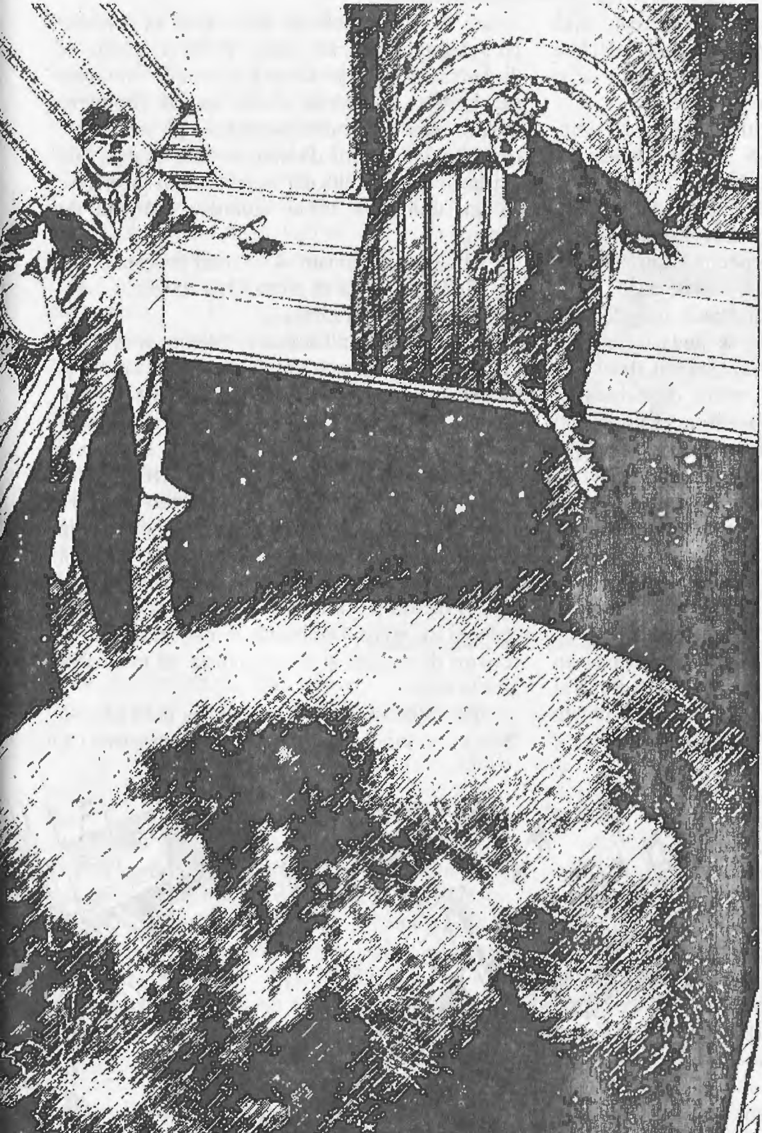
Era cuvântul pe care-l folosea totdeauna pentru a desemna noţiunea de contract. Însemna acelaşi lucru, dar suna mai bine.

- Perechi de contrarii, repetă gânditor. determinism. Lucruri care se transformă în contrariul lor. Mă tem că-i cam complicat.

- Dar este şi estetic, am remarcat. Însă nu am terminat discursul asupra transformării extremelor...

- Te rog, continuă...

- Mulţumesc, Cum ziceam, avem entropia,

adică lucrurile care persistă în mişcarea lor atâta timp cât nu intervin factori externi. Şi uneori, experienţa mi-a dovedit-o, chiar după intervenţia factorilor externi... Fapt este că entropia împinge un lucru către contrariul său. Dacă un lucru este împins către contrariul său, înseamnă că toate lucrurile sunt împinse către contrariile lor, pentru că ştiinţa e coerentă. Începeţi să înţelegeţi acum conceptul? Avem toate aceste contrarii care nu fac altceva decât să se schimbe ca fricoşii, devenind propriile lor contrarii. La un nivel mai înalt de organizare avem grupe de contrarii care urmează exact aceeaşi filieră. Şi tot aşa, pe măsură ce urcăm. Am fost clar până aici?

- Da, mi se pare că am înţeles.

- Foarte bine. În acest punct se iveşte spontan o întrebare: asta-i tot? Adică, nu există nimic altceva în afara acestor contrarii ocupate să se întoarcă pe dos, întâi într-un sens şi apoi în celălalt? Aceste contrarii care zvâcnesc încoace şi încolo ca nişte foci dresate sunt numai un aspect a ceea ce se întâmplă în realitate. Pentru că, şi aici am făcut o pauză, ca să reîncep cu voce profundă şi solemnă, pentru că există o înţelepciune care vede dincolo de conflictul şi de tumultul lumii fenomenologice. O înţelepciune, dragă domnule, capabilă să privească

prin calitatea iluzorie a acestor lucruri reale şi să descopere dincolo de ele mecanismele cele mai complexe ale Universului, care se bucură de o stare de măreaţă şi minunată armonie.

- Cum poate să fie un lucru, în acelaşi timp, iluzoriu şi real? a vrut să ştie el; trebuie să recunosc că nu-i scăpa nimic!

- Eu nu vă pot răspunde la întrebări de acest gen! Nu sunt decât un umil serv al ştiinţei. Văd ceea ce văd şi acţionez în consecinţă. Dar poate, în spatele tuturor acestora, este o raţiune etică.

Bătrânul stătu să se gândească o bucată de vreme, şi vedeam bine cum se lupta îndârjit cu sine însuşi. Lucid cum era, prindea din zbor orice eroare de logică, şi erau multe dintr-astea în raţionamentele pe care le folosisem! Dar, ca toţi intelectualii, era fascinat de contradicţii şi nu ştia să reziste la tentaţia de a le încorpora în sistemul său. În privinţa formulelor pe care i le propusesem, pe de o parte bunul simţ îi spunea că lucrurile nu puteau fi aşa complicate şi contorsionate, pe de altă parte cerebralismul înnăscut îi zicea că lucrurile păreau, într-adevăr, foarte complicate, dar că, poate, dedesubtul dedesubturilor era un principiu unificator facil. Sau dacă nu tocmai un principiu, cel puţin o bună, solidă morală. Şi, ca şi cum n-ar fi ajuns atât, reuşisem să-l prind în undiţa mea servindu-mă de cuvântul „etică" drept momeală. Pentru că acel bătrân gentleman era un adevărat fanatic al eticii, era impregnat cu etică până la saturaţie; s-ar fi putut numi mai bine „domnul Etică". Astfel, din pură întâmplare, îi furnizasem ideea că tot universul ar fi o serie de piedici şi de contradicţii, întregul vărsându-se într-o ordine etică de tipul cel mai rafinat şi mai elevat.

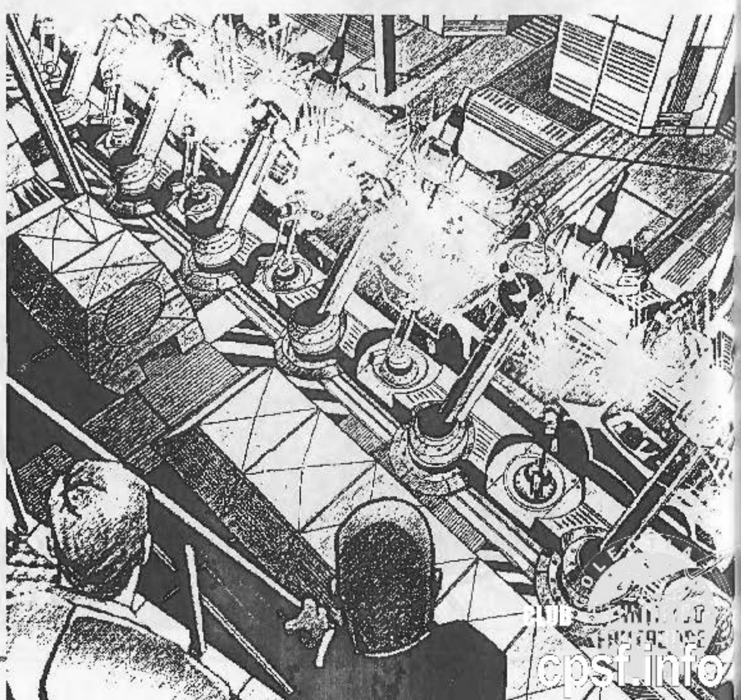
- În toate acestea există ceva foarte, foarte profund, la care nu mă gândisem, observă el după o scurtă tăcere. Era în intenţia mea să-mi instruiesc poporul numai în Etică şi să concentrez atenţia oamenilor asupra interogaţiilor morale de neocolit, de tipul „de ce" şi „cum" trebuie un om să trăiască, fără să dau atenţie la ceea ce constituie materia vie; voiam să fac exploratori preocupaţi să sondeze profunzimile bucuriei, fricii, milei, speranţei şi disperării în loc de savanţi dedicaţi examinării stelelor şi picăturilor de ploaie, care să formuleze ipoteze teoretice grandioase bazate pe rezultatele cercetărilor lor. Îmi dădeam seama, desigur, de existenţa Universului, dar îl consideram superfluu. Acum, dumneata mi-ai modificat punctul de vedere.

- Eu nu intenţionam să vă creez probleme. M-am gândit numai să vă prezint lucruri care…

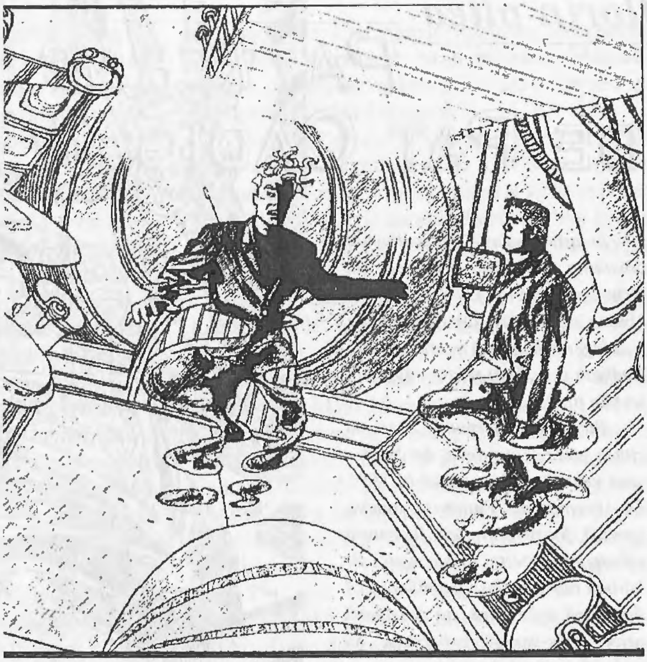
Bătrânul domn zâmbea.

- Prezentându-mi aceste probleme, m-ai scutit de necazuri mai mari. Eu pot crea după chipul şi asemănarea mea, dar nu vreau să creez o lume populată de versiuni în miniatură ale „eu"-ului meu. Ţin foarte mult la liberul arbitru, şi oamenii mei îl vor avea, spre gloria şi nefericirea lor. Vor avea şi această inutilă jucărie lucitoare pe care dumneata o numeşti ştiinţă şi o vor ridica la rang de divinitate nedeclarată. Contradicţiile fizice şi abstracţiile îi vor fascina. Se vor dedica cunoaşterii acestor lucruri şi vor uita să-şi exploreze misterele propriei lor inimi. Dumneata ai fost cel care m-ai convins de aceasta şi îţi mulţumesc că m-ai convins la timp.

Tot discursul acela frumos avea ceva ce m-a făcut să mă înfior. Pentru că îmi dădeam seama că,

deşi bătrânul nu era legat de alte personaje importante, avea totuşi stil de Mare Senior. Ceva îmi spunea că un astfel de tip ar fi putut să-mi facă necazuri nesfârşite, şi înţelegeam că ar fi putut-o face cu câteva vorbe, cu o simplă frază, dar înfiptă ca o săgeată în creierul meu., fără să mă mai pot elibera de ea vreodată. Şi perspectiva asta mă cam speria.

Evident, amicul mi-a citit gândurile, pentru că îmi spuse:

- Accept fără rezerve lumea pe care mi-ai construit-o, va servi mult mai bine scopului meu aşa cum este. Cât despre imperfecţiunile şi defectele pe care dumneata ai reuşit să le strecori, le accept şi pe acelea şi-ţi sunt chiar îndatorat. Ţi le voi plăti şi pe ele, linişteşte-te.

- Îmi veţi plăti greşelile? Cum?

- Acceptându-le fără discuţie, spuse el. Plecând imediat la treburile mele şi ale poporului meu.

Am rămas un pic dezorientat. Se ducea, fără o mulţumire pentru mine, fără un cuvânt de rămas bun. Din punct de vedere dialectic învinsesem eu, dar ultimul cuvânt îl avusese el. Ştiam ce vrusese să zică: respecta contractul încheiat cu mine şi cu asta nu mai aveam nimic de împărţit. Din punctul său de vedere acea concediere trebuia să fie o pedeapsă. Natural, aşa o vedea el. Ce nevoie aveam eu de un cuvânt de-al lui? Desigur, mi-ar fi făcut plăcere. Aşa că un timp am continuat să-l caut. Dar era clar că el nu ţinea să mă vadă. Ei şi? Câştigasem binişor cu planeta aia şi chiar dacă mai modificasem un pic contractul pe ici, pe colo, în general îl respectasem. Obţinerea unui câştig e prima datorie pe care o ai faţă de tine însuţi. Dacă ai hotărât asta, e inutil să-ţi mai mănânci ficaţii în privinţa consecinţelor. Concluzia care se desprinde din toate acestea şi pe care vreau ca voi, băieţi, să o ascultaţi cu toată atenţia este următoarea: ştiinţa e plină ochi de reguli pentru că eu am inventat-o aşa. De ce am făcut asta? Deoarece, pentru cine ştie să le manevreze, regulile sunt o adevărată mană, aşa cum mulţimea legilor e o adevărată mană pentru specialiştii în drept. Reguli, doctrine, axiome, legi şi principii ale ştiinţei există pentru a vă fi de ajutor, nu pentru a vă împiedica. Ele au unicul scop de a vă furniza motive pentru tot ceea ce faceţi. De altfel, în bună parte, sunt adevărate, mai mult sau mai puţin, şi tocmai aici e ajutorul.

Aşa că ţineţi minte: acele reguli servesc pentru a vă ajuta să explicaţi clientului cele făcute după ce le-aţi făcut, nu înainte. Când aveţi de executat un proiect, executaţi-l cum vă vine mai bine; apoi adaptaţi regulile la fapte şi nu viceversa.

Şi amintiţi-vă că acele reguli există ca barieră verbală contra celor care vin să vă întrebe. Dar voi nu trebuie să le consideraţi o barieră! De la mine aţi învăţat că munca noastră este, prin forţa lucrurilor, inexplicabilă. Să ne limităm deci la a o face – uneori va reuşi, alteori nu.

Cel mai rău va fi dacă veţi încerca să vă explicaţi vouă înşivă de ce se întâmplă aşa şi nu altminteri. Niciodată să nu vă întrebaţi şi, mai presus de orice, niciodată să nu vă treacă prin minte că ar exista o explicaţie. Ne-am înţeles?

Cei doi asistenţi aprobară cu tărie. Păreau iluminaţi, ca fiinţele care au descoperit un nou crez. Ba, Carmody era gata să pună pariu că cei doi tineri zeloşi învăţaseră pe de rost până şi ultimul cuvânt al Constructorului – şi acum se vor grăbi să ridice acele cuvinte la rang de regulă!

florin pîtea

PATTERNS DE PAT CADIGAN

În iarna anului 2001, mulțumită domnului Cristian Lăzărescu am făcut cunoștință cu Liviu Moldovan. Liviu a început prin a-mi împrumuta o culegere de proză scurtă de Pat Cadigan și a sfîrșit prin a-mi deveni un bun prieten.

Patterns, în forma în care am citit-o, este ediția a doua, din 1999, a unui volum publicat inițial în 1989. De asemenea, Patterns demonstrează foarte clar că literatura cyberpunk nu este scrisă numai de bărbați albi din clasa de mijloc și că literatură cyberpunk nu înseamnă orice scriu autorii cyberpunk. Să vedem împreună de ce:

Volumul începe cu o introducere de Bruce Sterling din care aflăm că *Patterns* este dificil de catalogat din cauză că amestecă elemente de science-fiction, fantasy și horror. Personajele lui Cadigan sînt de două feluri: A) calme, calculate, respectiv B) fracturate din punct de vedere existențial. Uneori pendulează de la A la B și înapoi. Alteori nu-și mai găsesc drumul înapoi la A. Spre final, Sterling ne anunță că Pat Cadigan scrie literatură adecvată pentru o lume dominată de precesiunea simulacrelor.

Povestirea "Patterns" este o parabolă care tratează despre simulacre, o fantezie sumbră înrudită cu cele scrise de William S. Burroughs. Căci Cadigan își imaginează unde ne-ar duce televiziunea cu adevărat interactivă...

"Eenie, Meenie, Ipsateenie" e construită pe o serie de amintiri ale unui adult, Milo Sinclair, care în copilărie a ucis accidental o fetiță într-un joc de-a v-ați ascuns. Bîntuit fiind de fetița care îl caută și acum, Milo a devenit criminal în serie.

"Vengeance Is Yours" începe cu o scenă de flirt într-un bar, dar se încheie cu un episod teribil în care o sinucigașă pare să se ridice din mormînt și să-l atace pe bărbatul care a părăsit-o. Și dacă asemenea înscenări, filmate pe casete video pentru beneficiul rudelor îndoliate, ar fi activitatea unei firme, Răzbunarea E A Dumneavoastră, SRL?

"The Day the Martels Got the Cable" poate fi o fantezie sau o poveste paranoică, în funcție de cine o citește. Căci doamna Martel îl lasă acasă pe soțul ei în așteptarea instalatorilor de la cablu. Iar instalatoarea îl transformă pe bărbat într-o creatură reprogramată, obedientă, care să facă toate muncile din gospodărie și să nu iasă din cuvîntul soției.

"Roadside Rescue" este o altă fantezie paranoică. Protagonistul Etan Carrera, rămas în pană pe marginea drumului, este luat într-o limuzină de un extraterestru și de șoferul acestuia. Etan e obligat să întrețină conversație pînă cînd se înfurie, apoi e lăsat să plece. Dacă extratereștrii ar găsi satisfacția în furia pămîntenilor?

"Rock On", cea mai antologată povestire a autoarei, extrapolează transformările tehnologice și mediatice pe care le-a suferit muzica în a doua jumătate a secolului al douăzecilea. Căci protagonista Gina are capacitatea de a reda muzica din mintea oamenilor și de a sintetiza melodiile individuale în muzica unui grup. Fuga Ginei de lîngă celebrul cîntăreț Man-O-War nu o duce decît la un grup în formare, Misbegotten, iar la al treilea album al acestei formații Man-O-War îi preia cu totul ca să-și recupereze sintetizatoarea.

"Heal" este o parabolă splatter-punk despre un pastor, Jesse Rapture, care cîștigă bani din false vindecări miraculoase. O soție colerică ce și-a împușcat mortal soțul infidel îi cere pastorului să-l resusciteze. Iar cînd Jesse Rapture recunoaște că e un șarlatan...

"Another One Hits the Road" e o poveste suprarealistă despre jogging. E posibil să fi inspirat un episod median din Forrest Gump, pentru că tratează despre isteria colectivă a alergărilor, care-i face pe oamenii obișnuiți din America să-și lase casa, serviciul și familia și să fugă. Emblematică mi se pare dilema locuitorilor dintr-un orășel prin care trece convoiul Alergătorilor. Cetățenii din Colburn Springs nu știu dacă să privească evenimentul la televizor sau să-l vadă cu ochii lor.

"My Brother's Keeper" este o fantezie sumbră în care o studentă evadată dintr-un ghetou revine acasă în vacanța de Crăciun. Inițial, China descoperă că fratele ei, Joe, a devenit toxicoman, apoi că întregul oraș a fost invadat de o specie de vampiri, iar heroina e numai unul dintre mijloacele prin care aceștia își procură victime.

"Pretty Boy Crossover" e unul dintre puținele texte cu adevărat cyberpunk din acest volum. Băiatul Drăguț din titlu primește oferta unei corporații să fie transformat într-un program, precum prietenul și idolul său, Bobby, și să apară în videoclipuri pe întregul mapamond. Protagonistul, într-o manieră surprinzătoare pentru un personaj cyberpunk, preferă să rămînă o ființă în carne și oase și să-și păstreze libertatea de a alege ce să facă cu viața sa.

"Two" este o poveste suprarealistă despre Sarah Jane, o fetiță telepată pe care un escroc mărunt, Michael, o folosește pentru a cîștiga la jocul de poker. Povestea urmărește în paralel relația celor doi și consecințele aptitudinilor fetiței, dincolo de limitele corpului și ale vieții.

"Angel" este încă o fantezie urbană asemănătoare cu cele scrise de William S. Burroughs. Protagonista e însoțită de un înger, iar prezența acestuia o ajută să vadă că printre oameni circulă extratereștri. Majoritatea pămîntenilor nu-i percep pentru că văd ceea ce se așteaptă să vadă, nu ceea ce se află dinaintea lor. Ca în toate povestirile lui Cadigan, lucrurile nu sînt ceea ce par. Protagonista e hermafrodită, iar îngerul, după mărturia soției lui, e o creatură ciudată pe care n-o interesează lucruri raționale, cum ar fi "mai mult" sau "mai puțin", ci noțiuni perverse, precum "bine" și "rău".

"It Was the Heat" e o povestire fantastică despre Martha, o directoare din nordul Statelor Unite, căreia un amant ocazional din New Orleans îi ia căldura. Oricîtă căldură fizică ar primi, Martha suferă de frig și în cele din urmă trebuie să-l găsească din nou pe cel ce i-a luat căldura spirituală. După ce o primește înapoi, ajunge să locuiască foarte confortabil în camere neîncălzite.

"The Power and the Passion", povestirea care încheie volumul *Patterns*, duce clișeele poveștilor cu vampiri într-o direcție neașteptată. Pat Cadigan se întreabă în subtext de ce vînătorii de vampiri trebuie să fie personaje pozitive, agreabile, în special preoți sau medici. Protagonistul acestei povestiri, Soames, este un sociopat sadic care vînează vampiri după ce a fost eliberat condiționat din închisoare. Pe de o parte îi face o reală plăcere, pe de alta știe că, în lipsa tatuajului plin de detalii clinice al Răstignirii pe care-l poartă pe piept, probabil că ar fi ispitit să treacă de partea vampirilor.

Pe ansamblu, cititorul rămîne cu impresia că Pat Cadigan reflectă într-un mod creativ o realitate mediatică mozaicată, compozită, care nu formează un întreg coerent. Iar tema personajelor cu existența fracturată, precum Gina din "Rock On", a revenit și în alte cărți ale autoarei.

Dar asta e altă poveste.

Florin Pîtea este autorul a două culegeri de povestiri, Necropolis și An/Organic, apărute recent la Editura Amaltea, www.amaltea.ro.

ALEX ȘI ANDRA

În lumina lăptoasă a după-amiezii străduța lăturalnică, prăfuită, părea smulsă dintr-o lume ireală.

Asfaltul încins, măzgălit cu creta, făcea aerul aproape irespirabil, iar liniștea din spatele porților închise amplifica senzația de irealitate.

Ireală părea și prezența celor două mici gemene, Alex și Andra. Îmbrăcate în rochițe de culoarea vișinei coapte, cu părul auriu lăsat liber, erau două pete de culoare în acea lume decolorată de arsura soarelui.

Mergeau agale, toropite de căldură, căutând umbra castanilor de pe marginea drumului.

La un moment dat, Alex se opri și, arătând cu mâna, spuse întrebător:

- Un magazin de jucării?

Într-adevăr, într-un loc până mai ieri viran, se înălța un mare magazin de jucării. Într-o totală discordanță cu căsuțele de pe acea stradă liniștită, magazinul, apărut de nicăieri, era o construcție cubică. O mulțime de becuri diferit colorate clipeau ademenitor.

Andra se opri. Simțea instinctiv că trebuie să se îndepărteze de acel loc.

- Haide, vino să ne uităm! spuse Alex.

- Nu, nu merg. Avem destule jucării acasă.

Andra se dădu un pas înapoi în timp ce Alex înaintă.

- Cum vrei, spuse dând din umeri. O să-ți povestesc eu cum este înăuntru.

Urcă în fugă și se strecură pe ușa imensă pentru statura ei.

Andra se întoarse să plece dar se răzgândi. Se rezemă de un castan stufos și, cu privirea ațintită asupra magazinului, se hotărî să-și aștepte sora.

□

O răcoare plăcută o cuprinse deîndată ce păși înăuntru. Aproape că nu sesiză acest lucru. Pereții imenși, acoperiți cu rafturi pline cu jucării, îi captară atenția încă de la început.

Totul se afla într-o dezordine studiată.

- Îți plac jucăriile?

Alex tresări. Un clown o privea zâmbind.

- Alege-ți una din aceste jucării, este a ta! Te așteaptă!

- Oricare?

- Oricare.

Alex începu să se plimbe nehotărâtă. Clownul o urmărea cu privirea. Același zâmbet îi era întipărit pe față.

La un moment dat, Alex se opri lângă un ursuleț de pluș aproape cât ea de mare.

- Îl iau pe acesta! Clownul răsuflă ușurat.

Însă lângă ursuleț se afla o păpușă.

- Ba nu, o iau pe aceasta! Sau pe aceasta! Sau...

Clownul se întristă.

- Grăbește-te, sora ta te așteaptă. Dar Alex nu-l mai auzea. Jucăriile o captaseră cu totul.

Obosită şi plictisită de aşteptat, Andra se aşeză pe marginea trotuarului.

□

- Spune-mi, aici se află?

Alex terminase de inspectat întreaga cameră. Acum stătea în dreptul unei uşi de sticlă mată şi se uita întrebător la clown.

- Să mergem şi să vedem, spuse acesta luând-o de mână. Promite-mi, însă, că-ţi vei alege un obiect şi te vei întoarce la sora ta.

- Promit.

Trecură pragul. O cameră total diferită li se deschise în faţa ochilor.

Înaintară. Alex îşi roti privirea.

- Ce este aceasta? întrebă mirată.

- O haină de vizon.

- Cât este de moale! Îmi place! Nu-i aşa că-mi vine bine?

Clownul dădu din cap afirmativ şi o împinse uşor către uşă.

- Aşteaptă! Astea ce sunt?

- Perle, oftă clownul.

□

Andra îşi desenase un şotron şi acum îl sărea singură.

□

Mergând anevoie, Alex se plimba printre rafturi. Din când în când se oprea, studia câte un obiect, după care mergea mai departe. Clownul o urmărea ca o umbră.

- Spune-mi, clownule, de ce nu mă pot hotărî? întreba Alex cu voce îmbătrânită. Toate aceste lucruri sunt atât de diferite şi atât de strălucitoare!

Clownul o privi trist.

Alex se simţea obosită. Picioarele aproape că nu o mai susţineau. Ar fi vrut să se aşeze pentru a se odihni, dar mai avea atâtea de văzut!

□

Andra începuse să se neliniştească. Alex întârzia şi nu ştia de ce. Ar fi vrut să plece, dar nu se putea întoarce acasă fără sora sa.

□

- Clownule, ce este aceasta? Nu am mai văzut aşa ceva.

Lacrima pictată pe obrazul clownului păru dintr-o dată reală.

- O cârjă? Ce caută o cârjă in magazin?

- Nu este un cadou extravagant, e adevărat, dar îţi este utilă. Mai ales acum.

Alex luă cârja cu o mână tremurătoare apoi, înconvoiată de spate, se îndreptă spre ieşire.

Înainte de a părăsi magazinul îi aruncă o ultimă privire clownului, iar acesta îi răspunse cu acelaşi zâmbet trist.

În lumina caldă a înserării, becurile magazinului clipeau cu o intensitate şi mai mare.

Castanii aruncau umbre lungi. Strada începuse a se anima. Nimeni, însă, nu se oprea în faţa magazinului. De parcă ar fi fost acolo de când lumea sau de parcă nu ar fi existat.

Nimeni nu dădea atenţie fetiţei care, cu ochii în lacrimi, parcă aştepta ceva.

Nimeni nu observa bătrâna care, cu pas şovăitor, se îndrepta către nicăieri.

COSTI PANĂ

(scriitor, preşedintele Asociaţiei Geneze 1993-1999)

Ne-am întâlnit în toamna anului 1987, pe unul dintre holurile Liceului Mihai Eminescu din Buzău. I-am spus câte ceva despre cenaclul Pozitronic şi-a fost încântat să vină să citească. I-a plăcut atmosfera, chiar dacă povestirea i-a fost "disecată" paragraf cu paragraf, şi-a rămas în grupul nostru. După ce destinul m-a aruncat în Bucureşti a rămas organizatorul serilor Pozitronic, alături de Mugurel Cornilă şi fraţii Vâlsan. Costi ne-a părăsit după o lungă şi grea suferinţă în luna august a acestui an.

Dumnezeu să-l odihnească!

Adrian Bănuţă

VIDEOMANIA

VAN HELSING

(Van Helsing) DVD

Aventura trăiește veșnic
Și-a găsit Răul un adversar pe măsură?

Legendarul vânător de monștri, Van Helsing, e trimis de Vatican în îndepărtata Transilvanie, un ținut terorizat de puternicul Conte Dracula.

Unindu-și forțele cu o prințesă țigancă, hotărâtă să pună capăt unui blestem străvechi aruncat asupra familiei sale, învingându-l pe temutul vampir, Van Helsing își continuă misiunea de a scăpa lumea de rău. Regizat de Stephen Sommers (**Mumia, Mumia revine**) și avându-i în rolurile principale pe Hugh Jackman (**X-Men, X2, X-Men United**) și Kate Beckinsale (**Pearl Harbor, Lumea de dincolo**), Van Helsing se inspiră din legendele lui Dracula, ale Omului-Lup și ale monstrului doctorului Frankenstein, în această aventură plină de intensitate.

An: 2004 Regie: Stephen Sommers
Suport: VHS și DVD
Genul filmului: Acțiune
Cu: Hugh Jackman, Kate Beckinsale, Richard Roxburgh
Un produs UNIVERSAL PICTURES, distribuit de Euro Entertainment Enterprises.

CECUL SAU VIATA

(Paycheck) DVD

Viitorul atârnă de un trecut pe care nu și-l poate aminti.

Apreciatul regizor John Woo (**M:I-2 și Față în față**) vă oferă un thriller, în care misterul și acțiunea vă vor ține în suspans de la începutul exploziv până la finalul care vă taie răsuflarea.

Michael Jennings (Ben Affleck) este un inginer IT angajat pentru proiecte ultra-secrete. După finalizarea fiecărui proiect, memoria lui Jennings este "ștearsă", pentru a nu-și putea aminti nici un detaliu al proiectului la care a lucrat. După ce se trezește în mână cu un cec cu opt zerouri, plata pentru ultimul său proiect oferit de un vechi prieten (Aaron Eckhart), Jennings este șocat să afle că a refuzat cecul. Aparent, el nu are nici un fir pentru a dezlega misterul. Asta până când primește un plic ce conține indicii ale trecutului său uitat. Ajutat de o frumoasă cercetătoare (Uma Thurman), Jennings trebuie să grăbească rezolvarea acest puzzle al trecutului, în același timp evitând o descoperire terifiantă ce-l așteaptă în viitor.

An: 2003 Regie: John Woo
Suport: VHS și DVD
Genul filmului: SF, Acțiune
Cu: Ben Affleck, Aaron Eckhart, Uma Thurman, Paul Giamatti
Un produs DREAMWORKS PICTURES, distribuit de Euro Entertainment Enterprises.

PRIZONIERII TIMPULUI

(Timeline) DVD

Au călătorit în trecut pentru a salva viitorul

În regia lui Richard Donner (**Lethal Weapon**) și inspirat din best-seller-ul Jurasic Park, semnat de Michael Crichton.

În timpul săpăturilor arheologice din Dordogne Valley, Franța, noua invenție a echipei de cercetători, o mașină a timpului, îl trimite pe profesorul de arheologie Edward Johnson (**Billy Connolly, Ultimul Samurai**) în secolul al XIV-lea francez... în mijlocul Războiului de 100 de ani. Singura șansă a lui Johnson este în mâinile fiului său Chris (**Walker**), ale asistentului său, Andre Marek (**Gerard Butler, Lara Croft Tom Raider : Leagănul vieții**) și ale câtorva dintre studenții săi. Întreprinzătorii călători în timp trebuie să facă aceeași expediție plină de pericole, și, sub presiunea a doar 48 de ore, trebuie să pătrundă în mijlocul războiului, pentru a-l salva pe profesor înainte ca istoria să-l înghită pentru totdeauna.

DVD bonus: Calătorie în PRIZONIERII TIMPULUI(documentar în 3 părți) ■ Filmările în timp real ■ Nopțile din La Roque ■ O istorie personală ■ Trailer cinematografic 1 ■ Trailer cinematografic 2

An: 2003 Regie: Richard Donner
Suport: VHS și DVD; Genul filmului: Acțiune, SF; Cu: Paul Walker, Frances O'Connor, Gerard Buler, Billy Connolly, David Thewlis Un produs PARAMOUNT HOME ENTERTAINMENT, distribuit de Euro Entertainment Enterprises.

adrian bănuță

REAMINTINDU-NE DE CARMEN COZEA

Într-un colț al sufrageriei, chiar sub geamul care se deschide spre strada cu nume de Victorie, se află biroul la care lucrez. E vechi - aproape 100 de ani - scorojit și teribil de incomod. Dar are și un ceva aparte, care te îndeamnă să nu-l treci în categoria lucrurilor inutile. Fascinante sunt sertarele, masive, bătrâne, cu deschizători de alamă. Dincolo de ele, în dosare decolorate de timp, se află o mare parte din istoria sf-ului românesc. O parte din această istorie - din păcate o parte destul de mică - a scris-o Carmen Cozea.

Cu un entuziasm debordant, dublat de o inteligență vie, Carmen a știut și a reușit, într-un timp record, să strângă toți creatorii brăileni de SF într-un cenaclu. Cei care i-au fost alături știu că ea a pendulat totdeauna între două lumi: cea vizibilă - a cotidianului cenușiu, pe care încerca să-l facă mai frumos și mai bun - și o a doua lume - invizibilă, dar plină de culoare și fericire. Din lumea aceea, Carmen aducea idei și proiecte cu care încerca să ne schimbe lumea. A făcut apoi emisiuni radio, suplimente SF și emisiuni TV în încercarea titanică de a contopi cele două lumi.

Pașii destinului au purtat-o apoi la București, dar gândurile sale erau încă la Brăila. Așa a apărut și tabăra de la Blasova. Așa a apărut și premiul de debut Carmen Cozea. Din păcate, un premiu pe care familia și prietenii îl acordă în amintirea ei, fiindcă, într-o zi, Carmen s-a hotărât să rămână în lumea imaginației.

Marian Coman și o parte din cei care au cunoscut-o i-au dedicat pagina de SF a cotidianului brăilean Obiectiv-Vocea Brăilei din 4 iunie 2004

ștefan ghidoveanu

DESPRE CARACTERUL SCRIITORULUI DE SF (3)

Scriitor de science fiction... Pentru unii acest apelativ este un coșmar, pentru alții - o onoare. În ambele cazuri, poate fi vorba de o simplă autoamăgire. Și totuși... Vorbind despre caracterul scriitorului de SF, în general, în numărul trecut am descoperit că Ray Bradbury, de pildă, s-ar putea încadra în categoria miraculosului copilăresc, așa cum recunoștea el însuși, în prefața la volumul *S is for Space*, din 1965.

Acum, vom trece oceanul care-i desparte - și la propriu, și la figurat - pe visători de pragmatici, și vom încerca să discernem câteva dintre trăsăturile de caracter ale celui mai important scriitor britanic de SF, după H. G. Wells. Este vorba despre BRIAN W. ALDISS, câștigător de trei ori al premiului Hugo (în 1959, 1962 și 1986), o dată al premiului Nebula (în 1965) și o dată al celebrei distincții World's Best Contemporary Writer of SF (în 1976).

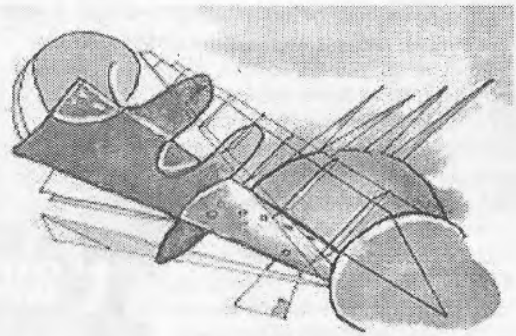
În cuprinsul volumului său memorialistic *Bury My Heart At W. H. Smith's. A Writing Life* ("Îngropați-mi inima la W. H. Smith. O viață dedicată scrisului"), publicat în 1990, Brian W. Aldiss mărturisește:

"Scriitorii trebuie să se fortifice cât pot, cu ajutorul mândriei și al egoismului. Procesul este asemănător cu folosirea sacilor de nisip și a buștenilor pentru a apăra o casă de inundație. Scriitorii sunt ființe vulnerabile, ca oricare altele. Pentru că, de fapt, ce au ei al lor? Nici saci de nisip, nici bușteni. Doar un nume și o reputație șubredă..."

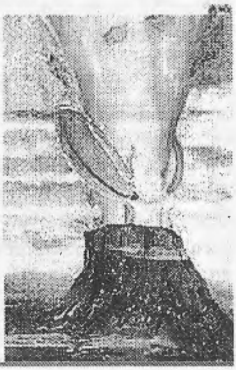
Să vedem acum materializarea acestor idei, în patru etape mai mult sau mai puțin succesive. Să începem cu prima dintre ele:

"Eram un tânăr novice, totuși nu cu totul novice și nici foarte tânăr. La Crăciunul trecut, Crăciunul anului 1955, câștigasem concursul de proză scurtă din Observer, apoi povestirea fusese publicată pe pagina principală a ziarului de duminică. Acțiunea se petrecea în anul 2500 și purta titlul *Not For an Age*.

Acum îl întâlneam pe primul meu editor. Se numea Ted Carnell, marele EJ (jurnalist englez), al cărui necrolog aveam să-l scriu, mulți ani mai târziu, pentru The Times.

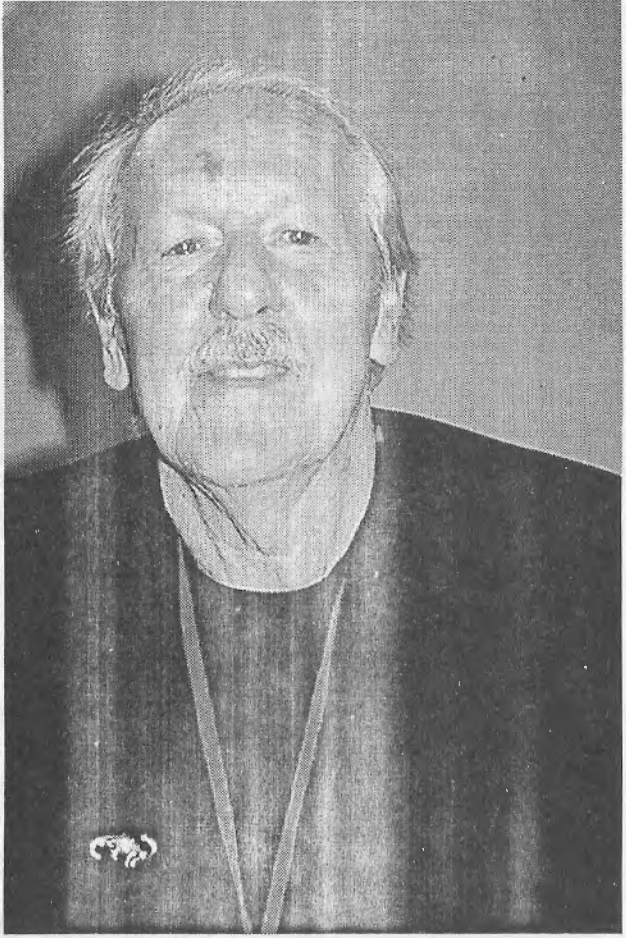

Ted se îmbrăca întotdeauna îngrijit, era politicos și amabil. Locuia într-o căsuță plăcută din Plumstead și vorbea cu un accent cockney înnăscut.

Îmi acceptase deja două povestiri: Cazier (Criminal Record) și Afară (Outside). Avea de gând să mă invite să prânzim împreună și să-mi mai ceară și alte povestiri.

Gândiți-vă la toate anecdotele literare despre poeți care-i întâlnesc pentru prima oară pe Cyril Connolly sau Robert Ross. Eu îl întâlneam pe Ted Carnell.

Înainte de a pleca la restaurant, și-a pus haina și mi-a arătat o acuarelă semnată de artistul irlandez Gerald Quinn. Înfățișa niște forme enigmatice de metal care zăceau pe o plajă sub un cer portocaliu. Peisajul era foarte bine realizat. Mi-a plăcut de cum l-am văzut.

- Crezi că ar arăta mai bine cu o figură umană? m-a întrebat Ted.

- Mai rău.

- E minunat... Mă gândeam să lansez un concurs pentru cea mai bună povestire care să explice despre ce e vorba în pictură.

Deși concursul nu s-a materializat niciodată, pictura lui Quinn a apărut pe coperta volumului *Lumi noi (New Worlds).* Încă mai arată bine...

Restaurantul s-a dovedit a fi un ABC situat în High Holborn. Am intrat la parter, unde Ted avea masa lui obișnuită și se înțelegea bine cu chelnerița.

- Dragă Mary, ce-ți mai fac bătăturile? întrebă Ted.

- Azi nu-i așa de rău, mulțumesc, Ted. Tu ce mai faci? Ți-am păstrat două bucăți de plăcintă cu stafide. E foarte bună și ți-o aduc imediat.

Eram dezamăgit. O fi avut și Sartre asemenea discuții cu chelnerițele de pe malul stâng al Senei?

În timpul mesei, Ted își arătă admirația pentru povestirile mele și încrederea în cariera mea viitoare. Mai vroia și altele pentru cele două reviste ale lui. Poate că într-o zi, a adăugat, mi-ar plăcea să-l cunosc pe John Wyndham?

John Murray către Currer Bell: "Poate într-o zi ți-ar plăcea să-l cunoști pe Charles Dickens?"

De câte ori am mai fost la Londra de atunci? Locuind la numai o oră distanță de mers cu trenul, nu m-am gândit niciodată serios să mă mut în capitală. Ca urmare, păstrez puțină emoție de câte ori mă urc într-o garnitură având ca destinație gara Paddington.

Sigur că îmi părea rău că Ted nu era mai impunător, mai pretențios, și că ospătărița lui avea bătături. Dar apăruse imaginea lui Gerald Quinn și asta schimbase totul.

Iată ce făceam în acea vreme, când încă nu îndrăzneam să-mi spun scriitor...

Scriam seara, când puteam. Tot restul zilei, lucram într-o librărie din Oxford.

Simțeam în sinea mea că trec printr-un fel de renaștere personală. Supraîncărcată cu cărți și gravuri, librăria aceea mică și sărăcăcioasă mi se părea cea mai bogată din lume. Praful ei era sacru.

O librărie e un mediu bogat, dar care îndeamnă la înfrânare un scriitor aflat abia la început.

Așa apărea viața ochilor mei inocenți din 1947"

Aici ia sfârșit prima etapă din procesul de afirmare a unui scriitor SF pragmatic. Pentru a cunoaște și restul, vă invit la o nouă întâlnire cu serialul în culisele science fiction-ului, în numărul viitor...

AICI SE DEZINTEGREAZĂ

NV (Suceava) ↘ Încercarea ta literară m-a făcut să mă închin câteva minute bune cu mâna stângă şi să dau cu apă sfinţită pe monitor. (Apropo, am auzit că aşa navighează blondele.) M-aş fi apucat să halesc şi ceva usturoi, aşa, "de prevenire", noroc că am avut tăria de caracter să citesc mai departe şi să văd că "chestia culturală" îngurgitată e "doar un fragment" şi că urmează şi altele. Ţin să-ţi precizez pe această cale că deosebirea între proză şi poezie e cam aceeaşi cu deosebirea între Marte şi Pământ. "Sunt prea multe şiruri de clipe de când nu am auzit o altă entitate.Vorbeşti ca ploaia născută din lacrimi." Pe cuvânt că mi-au dat lacrimile (de emoţie) - de ce nu încerci la România Literară?

MBS - Episod Pilot Zeta Men ↘ Am văzut avertismentul: Publicaţia de faţă este interzisă persoanelor sub 12 ani, deoarece conţine cuvinte şi desene de violenţă extremă dusă la maxim. Dar cu ăia mai "aţoşi" ce ai? Ei de ce să citească, să dea în bengă şi să rămână ca Nicholson în "Zbor de-asupra unui cuib de cuci"? Încearcă la publicaţia ***Copiii porumbului copt*** a lui Stephen King.

Liviu David (Constanţa) In memoriam et in animam ↔ "Dintr-un impuls natural, am încercat să învăţ cât mai multe limbi străine, însă, până la ora actuală, n-am reuşit să stăpânesc decât engleza, franceza, germana şi italiana". Păcat! Am fi avut nevoie de un traducător de zulu. Hai să vedem cum te descurci la LS de zici că le ştii. Trimite un e-mail!

Despre proză nu îţi zicem nimic, că poate vom fi colegi. Dar la chestia cu - "... aruncă o ultimă privire, plină de dor, înspre mormânt şi înspre cer.

Rămâneţi cu bine, în sufletul meu. În sfârşit, pricep." - chiar c-am ronţăit (politicos) ultimii doi căţei de usturoi rămaşi de la NV.

Valentin Ciocşan - Îngerul ↗ "Sunt un fost conducător de cenaclu SF din Târgovişte. Locuiesc acum în Pucioasa - sunt medic specialist în medicină de familie într-o comună din apropiere. N-am publicat până acum în volum decât poezie şi (recent) un roman mainstream. Următorul meu proiect e un volum de povestiri SF". Şefule, jos pălăria! Stil, metafore, sensibilitate, miză... Bine ai revenit!

Radu Pavel Gheo ① "Sunt redactor de carte şi traducător la Polirom şi asta spune multe - editura scoate cam 400 de cărţi pe an, iar numărul angajaţilor e tot ăla de când scotea 100. ...de la "Despre SF" încoace, am cam lăsat deoparte cititul şi cercetarea domeniului, aşa că nu ştiu cât aş mai face faţă. Deocamdată sunt cu sertarele goale - în toate direcţiile, ce-am scris mi-a fost publicat şi pentru ceva nou nu ştiu dacă o să am timp acum. Încerc..." Crezi că ajută să trimitem un protest oficial către editură? Sau să aranjăm să te dea afară... Aşa ai avea timp suficient.

Andronache Laurenţiu (Bucureşti?) - Capsula ↗ Bine ai venit şi tu! Musteşti de talent! M-am uitat cu lupa până să găsesc ceva cu care să te frig. N-am găsit decât - "Wilson puse receptorul la ureche şi îi făcu semn secretarei să plece". Nu crezi că era mai cool: îi făcu semn secretarei să plece şi se scărpină cu telefonul în nas? Pune diacritice povestirii şi trimite-o şefului din nou. O să apară!

Maria (Slatina) ◁ Să-ţi dea Dumnezeu sănătate! Mulţam' de pontul cu individu' ce te învaţă să citeşti rapid. Avem acum mai mult timp, mai multă energie şi... mai mult de muncăăăăăăăăă!

Când îţi mai vin idei d-astea geniale, ţine-le pentru tine! Vlad e ok, săracu'. Ne-a dat toate informaţiile necesare. Pentru cei interesaţi: vlad@citirerapida.ro

Marian Irimia (Ploieşti) ❷ "Karmat Press are în lucru următoarele titluri care au legătură cu SF-ul:

Doru Stoica - Între Bariere (culegere de povestiri)

Michael Haulică - Despre singurătate şi Îngeri (ediţia a doua revăzută şi adăugită - jumătate din povestiri sunt absolut noi)

Don Simon - Rabbi, viziuni psihotice (nu am reuşit să îl conving să schimbe titlul)

Dănuţ Ivănescu - Cronicile Blandianei

Pentru precomenzi, E-mail: office@karmat.ro

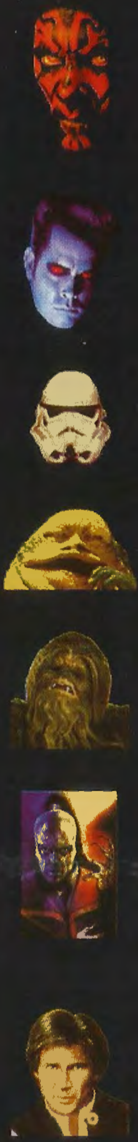
Îţi dau de băut dacă le oferi cititorilor posibilitatea de a comanda cărţile". Le-am oferit posibilitatea! Aşteptăm camionul pe la ora 18, să se mai domolească viforniţa şi să putem bea liniştiţi, la gura sobei, ceaiul pe care ni-l trimiţi.

Bogdan Tudor Bucheru (America?) ❸ "Pe moment, sunt prins total la serviciu şi sincer să fiu, nu am nimic "soft" în sertar. Dar am să încerc să produc ceva. La www.atelierkult.com vei găsi cenaclul pe care l-am deschis împreună cu Cătălin Sandu. E încă la început, dar s-ar putea să dai peste ceva pe gustul tău. Sunt nume cunoscute şi nume noi acolo". Am fost pe acolo. Ba chiar am luat proza care v-a încântat pe toţi, spre publicare.

Lucian Oancea (Galaţi) ❶
Mulţumim pentru sprijin!

Cei interesaţi, pot găsi revista Anticipaţia la "Anticariatul ascuns" din Galaţi (zona centrală/ Str. Lupeni/ Nr.2/ E-mail: anticariatonline@hotmail.com). Găsiţi acolo cărţi SF (şi nu numai!) la un preţ convenabil. Există o disponibilitate excepţională de numere CPSF de aproximativ 450 de exemplare, la preţuri de maxim 10.000 lei/bucata. Preţul scade în funcţie de cantitatea comandată.

STAR WARS™

Ameninţarea Fantomei
Planeta Adormită
Moştenitorul Imperiului
Asaltul Forţei Întunecate
Ultima Poruncă
Ochiul Minţii
Umbrele Imperiului
Capcana Paradisului
Gambitul Hutt
Zorii Rebeliunii
Darth Maul - Vânătorul din umbră
Apropierea furtunii

AVENTURĂ DINCOLO DE FILM!

www.amaltea.ro/starwars